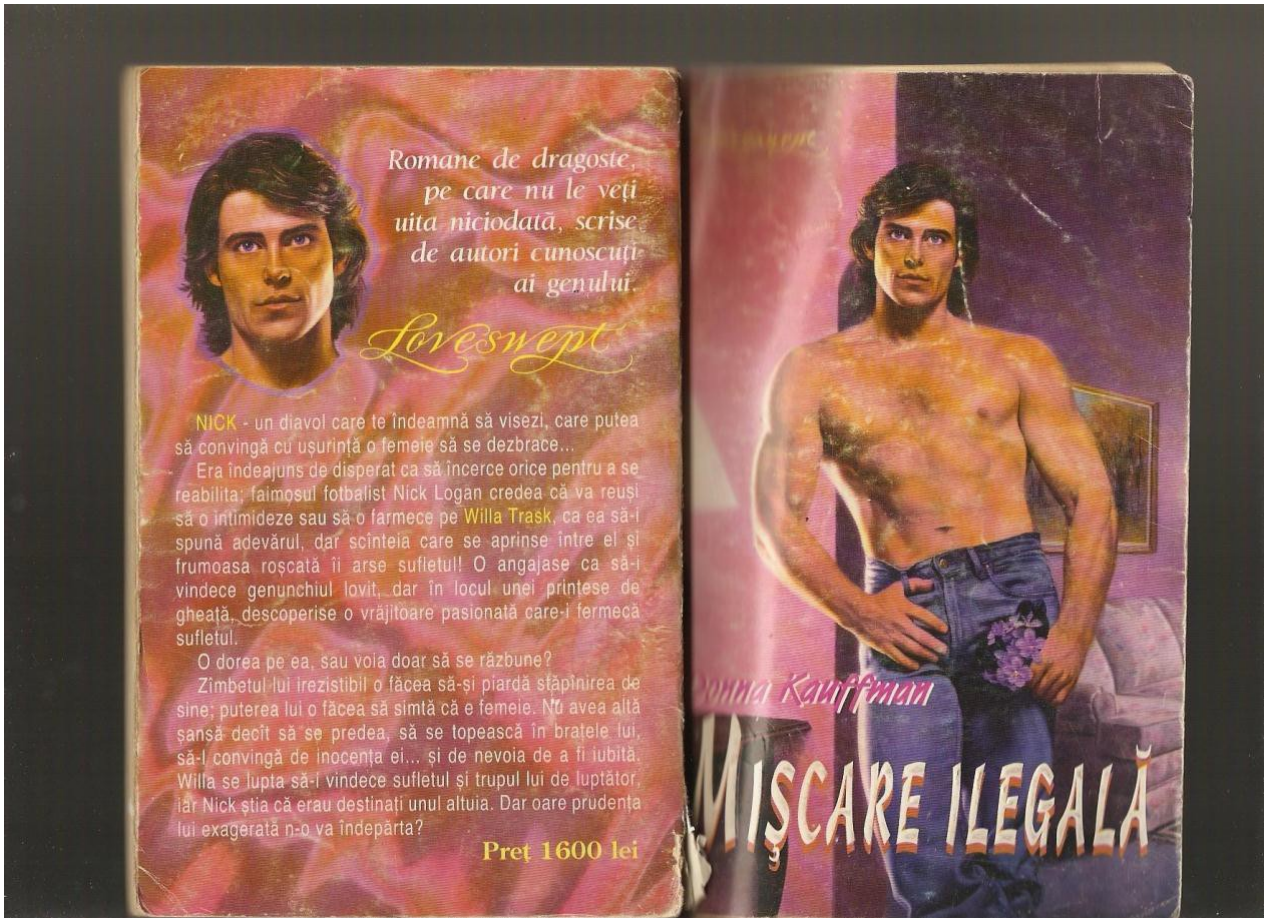
Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.
Lovesweept
NICK - un diavol care te îndeamnă să visezi, care putea să convingă cu ușurință o femeie să se dezbrace...
Era îndeajuns de disperat ca să încerce orice pentru a se reabilita; faimosul fotbalist Nick Logan credea că va reuși să o intimideze sau să o farmece pe Willa Trask, ca ea să-i spună adevărul, dar scînteia care se aprinse între el și frumoasa roșcată îi arse sufletul! O angajase ca să-i vindece genunchiul lovit, dar în locul unei prințese de gheață, descoperise o vrăjitoare pasionată care-i fermecă sufletul.
O dorea pe ea, sau voia doar să se răzbune?
Zîmbetul lui irezistibil o făcea să-și piardă stăpînirea de sine; puterea lui o făcea să simtă că e femeie. Nu avea altă șansă decît să se predea, să se topească în brațele lui, să-l convingă de inocența ei... și de nevoia de a fi iubită. Willa se lupta să-i vindece sufletul și trupul lui de luptător, iar Nick știa că erau destinați unul altuia. Dar oare prudența lui exagerată n-o va îndepărta?
Preț 1600 lei
Donna Kauffman
MIȘCARE ILEGALĂ

Mişcare ilegală

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată

-Din moment ce acuzaţiile care vi s-au adus provin din probe obţinute fără un mandat de. percheziţie, nu am altă soluţie decît să declar acest caz închis. Domnule Logan, sînteţi liber să plecaţi.

Verdictul judecătorului Hanover fu acoperit de vacarmul produs de strigătele nervoase şi de comentariile de nemulţumire ale spectatorilor care umpleau tribunalul.

Nick Logan se ridică din scaunul său de la masa apărării, cu faţa crispată de durere în timp ce-şi îndrepta piciorul rănit care îi înţepenise în timpul lungului proces din acea dimineaţă.

Încruntîndu-se, îşi luă servieta. Ar fi trebuit să fie în culmea extazului pentru că părăsea tribunalul fără cătuşe la mîini, dar nu era. Nu se făcuse dreptate. Şi nu urma să fie cu adevărat liber pînă cînd nu dovedea că era nevinovat.

Murmurînd un „mulţumesc" avocatului său, îşi ridică bastonul -şi traversă culoarul. Mai mult ca sigur că o armată de reporteri îl aştepta de partea cealaltă a uşilor şi se pregătise sufleteşte pentru asta. Acei reporteri cu

siguranţă nu se vor mai gudura pe lîngă el aşa cum făcuseră cu un an înainte cînd îi ajutase pe cei de la Jaguarul să cîştige al doilea Super Bowl consecutiv. Vor continua să-l atace aşa cum o tot făcuseră de cînd poliţia a descoperit pliculeţele cu cocaină în dulăpiorul lui, a doua zi după ce căzuse la aşa-zisul test anti-doping.,

în momentul în care păşi în coridor, fu orbit de flash-uri şi asurzit de o avalanşă de întrebări. Cu capul sus, Nick îşi croi drum prin mulţime. îşi stăpîni impulsul de a face publică varianta sa. Nu l-ar fi ajutat. Ar fi părut ca şi cum ar fi vrut să le cîştige simpatia.,., sau, mai rău, că era un mare mincinos. Mîndria era singurul lucru care-i mai rămăsese. Mîndria şi Skylar Buchanan. Nu era pentru prima dată cînd Nick spunea în gînd o rugăciune pentru a-i mulţumi colegului său de

lncruntîndu-se, îşi luă servieta. Ar fi trebuit să fie în culmea extazului pentru că părăsea tribunalul fără cătuşe la mîini, dar nu era. Nu se făcuse dreptate. Şi nu urma să fie cu adevărat liber pînă cînd nu dovedea că era nevinovat.

Murmurînd un „mulţumesc" avocatului său, îşi ridică bastonul -şi traversă culoarul. Mai mult ca sigur că o armată de reporteri îl aştepta de partea cealaltă a uşilor şi se pregătise sufleteşte pentru asta. Acei reporteri cu siguranţă nu se vor mai gudura pe lîngă el aşa cum făcuseră cu un an înainte cînd îi ajutase pe cei de la Jaguarul să cîştige al doilea Super Bowl consecutiv. Vor continua să-l atace aşa cum o tot făcuseră de cînd poliţia a descoperit pliculeţele cu cocaină în dulăpiorul lui, a doua zi după ce căzuse la aşa-zisul test anti-doping., în momentul în care păşi în coridor, fu orbit de flash-uri şi asurzit de o avalanşă de întrebări. Cu capul sus, Nick îşi croi drum prin mulţime. îşi stăpîni impulsul de a face publică varianta sa. Nu l-ar fi ajutat. Ar fi părut ca şi cum ar fi vrut să le cîştige simpatia.,, sau, mai rău, că era un mare mincinos. Mîndria era singurul lucru care-i mai rămăsese. Mîndria şi Skylar Buchanan. Nu era pentru prima dată cînd Nick spunea în gînd o rugăciune pentru a-i mulţumi colegului său de facultate. în timp ce restul lumii îl credea pe Nick doar un jucător bine plătit căruia succesul i se urcase la cap - pînă peste nas - ca oricui altcuiva, Sky îşi oferise sprijinul pentru a dezvălui adevărul.

Razele soarelui de primăvară ţîşniră strălucitoare printre parbrize şi caroserii în timp ce Nick se îndreptă spre automobilul său printre maşinile din parcare. îşi aruncă servieta şi bastonul pe bancheta din spate şi îşi îndoi cu grijă trupul de 1,93 m pe scaunul şoferului. Zîmbi. Acum că nu era închis într-o celulă, putea şă se ocupe mai mult de „curăţarea" numelui său. Şi avea mult de lucru.

Cercetările îi aduseseră pe el şi pe Sky la un nume, un nume surprinzător: Eric Miller. Neîndurătorul star al Jaguarilor putea -să fie omul care îi înscenase totul lui Nick. Sky se ocupase de singura persoană care ar fi putut să le furnizeze dovezi concludente - iubita lui Eric din timpul arestului lui Nick: Willa Trask.

Odată ajuns pe autostradă, Nick apăsă pe accelerator, falsul calm dispărîndu-i.

Cap1

Nick se încruntă în timp ce se îndrepta prin coridorul şerpuitor al clubului sportiv Millenium spre camera cu greutăţi, unde Sky îi dăduse în- tîlnire. Trecuse o săptămînă deprimantă şi fără nici un rezultat de cînd cazul fusese clasat. Venise la club direct de la aeroport; zborul la New York pentru a discuta personal cu delegatul federaţiei de fotbal se soldase cu un eşec.

Tot mai posomorît şi mai încruntat, Nick îşi aminti cum delegatul îl concediase în mod politicos, refuzîndu-i cererea de a anula suspendarea pentru a putea juca la Jaguari în campionat. La naiba! Tipul nici n-a vrut să-l asculte. Nick jură să nu mai piardă un minut. Trebuia să-şi spele numele. Şi asta repede. Noroc cu Sky. îi lăsase un mesaj pe robotul telefonic al lui Nick cum că are. nişte informaţii importante şi îi dădea întîlnire la club.

Auzind vocea inconfundabilă a lui Sky, Nick ezită înainte de a deschide uşa camerei de culturism.

- Nu... cred că pot... s-o mai ridic.

- Bineînţeles că poţi. Hai, concentrează-te, auzi o voce feminină, dulce dar fermă, care nu ar fi admis nici o împotrivire.

- Poţi, Sky. Acum împinge, împinge.

Simţi impulsul de a afla cui îi aparţinea acea voce fascinantă şi irezistibilă care îmbina dulceaţa mierii pure cu duritatea oţelului. Dar Nick nu era omul care să se amestece în intimitatea cuiva într-un moment delicat. Aşteptă cu discreţie cîteva secunde, apoi spuse cu glas tare, înainte de a deschide uşa:

- Deci, Sky Buchanan, nu mai poţi s-o ridici?

Intră în cameră şi se opri, ca lovit de trăsnete

O roşcată sexy, nemaipomenită stătea în spatele greutăţilor la care lucra Sky. Surprinsă de vocea lui Nick, ea se îndreptă şi-l privi.

Femeia era înaltă, suplă, cu un trup grozav. Avea piept plin, forme rotunde puse în evidenţă de costumul de gimnastică verde pe care îl purta. Mînecile tricoului erau tăiate dezvelind două braţe viguroase; pantalonii largi ascundeau forma picioarelor ei foarte lungi. El îşi reîndreptă privirea spre podoaba părului ei, ochii zăbovin- du-i pe şuviţele castaniu-roşcate scăpate de sub banda care încerca să i-l ridice de pe faţă. Şuviţele ondulate care îi atîrnau pe pielea umedă împreună cu amintirea vocii ei parcă îmbrăcată în caramel, îl făcură pe Nick să uite de urgenţa întrevederii cu Sky. Femeia îl lăsase fără răsuflare. îl surprinse dorinţa neaşteptată pentru uluitoarea roşcată. Din facultate, de cînd juca fotbal, era atras de sexul opus, aşa cum albinele sînt atrase de nectar. Dar nu i-a trebuit mult timp să înţeleagă că principalul motiv pentru care o mulţime de femei voiau să se culce cu el îl reprezenta faptul că el era un jucător celebru. Să te lauzi cu aventurile sexuale nu era un obicei exclusiv al bărbaţilor, avea el să afle. Ca urmare, devenise foarte pretenţios. Contrariat de faptul că fusese distras atît de uşor, Nick se hotărî să se ocupe de treburile care îl aduseseră la club. Pentru asta, trebuia să scape de roşcată.

- Millenium e un club sportiv cu adevărat luxos, Sky, dar sala de culturism? Tonul voit sarcastic al vocii lui îşi atinse scopul: femeia păru să fie destul de stînjenită.

- Ar fi trebuit să alegi ceva mai puţin seducător, continuă el. Sauna, poate? Desigur, at- mosfpra nu e totul, dar majorităţii femeilor le place rafinamentul, chiar dacă e doar un simulacru. De la o simplă iritare, expresia roşcatei se schimbă într-una de furie. Nick realiză cu în- tîrziere că gustul lui Sky în materie de femei trebuie să se fi schimbat. Judecînd după ţinuta dreaptă şi bărbia ridicată, ar fi putut spune că nu era genul de puştoaică prostuţă - ceea ce însemna că nu avea să fie o confruntare uşoară, o bosumflare studiată sau o simplă hărţuială urmată de scuze.

Trebuie să fi fost vizibil pe faţa lui faptul că îşi regreta tactica mai mult decît nepoliticoasă deoarece domnişoara „Voce Sexy“ îşi schimbă expresia de la furie la indulgenţă resemnată, începu să vorbească, dar fu întreruptă de un geamăt puternic. Haltera alunecă deasupra capului lui Sky pentru un moment, înainte ca ea să prindă bara grea din fier şi să o fixeze în stativul din faţă.

Donna Kaufmann

- Sky, îmi pare rău, spuse ea cu o voce şi mai aspră ca înainte. îi aruncă lui Nick o privire plină de reproş înainte de a se întoarce spre Sky, care se ridicase şi acum îşi ştergea sudoarea de pe frunte.

- Eram... vreau să spun... el mi-a distras atenţia... îmi pare rău, încheie ea cu stîngăcie.

Cînd se uită din nou la Nick, supărarea îi revenise. El se afla prea departe pentru a-i distinge culoarea ochilor, dar ar fi putut paria că, la un păr roşcat ca al ei, nu puteau fi decît verzi. De un verde strălucitor.

- Domnule, nu ştiu cine eşti sau cum ai ajuns aici după program, spuse ea clar, cu vocea doar de oţel acum, dar în viitor te rog să fii mai atent cînd sperii oamenii care lucrează cu greutăţi. E periculos şi poate provoca accidente grave.

Privirea ei îi indică fără dubiu care parte a corpului ar fi fost rănită.

Regretînd sincer cuvintele spuse mai înainte, Nick îşi dădu seama şi mai bine de greşeala de raţionament pe care o făcuse. Grosolăniei, chiar cruzimii lui îi răspunsese cu tact profesional, cîş- tigînd respect şi admiraţie. Prins în impactul produs de fascinaţia ei, lui Nick îi scăpă expresia de uimire de pe faţa lui Sky.

- E în ordine, Willa, spuse Sky, i-am spus lui Kelly, să-i dea drumul înăuntru înainte de a pleca. De obicei se poartă mai civilizat.

îi aruncă lui Nick o privire care-l îndemna să-şi păstreze calmul.

- Dar încă îl mai consider prietenul meu. Cu un zîmbet convenţional, Sky făcu prezentările:

- Willa Trask, ţi-l prezint pe Nick Logan, fostul meu coleg din echipa de fotbal a colegiului, o pacoste căzută pe capul meu.

Willa Trask! Aceasta e Willa Trask? Mintea lui Nick zbura în timp ce noutăţile apăreau. Dădea o bătălie grea pentru a-şi menţine calmul, ceea ce era foarte greu ţinînd cont de faptul că o privea pe femeia care s-ar fi putut să-l fi ajutat pe Eric Miller să-i ruineze cariera.

îşi mută privirea de la Willa la Sky, care ridică din umerii masivi. Neputînd scoate un cuvînt, Nick îşi înşfăcă bastonul şi traversă camera, acordîndu-şi cîteva binemeritate momente pentru a se reculege Willa Trask. O fixa cu privirea cînd Sky i l-a prezentat. Nici măcar o umbră de recunoaştere nu s-a arătat pe faţa ei frumoasă. Era bună, gîndi el, chiar foarte bună. Nick o studie cu atenţie, cu o expresie împietrită ce nu oferea nici un indiciu în legătură cu zbaterea luiinterioară.

- Trebuie să fii un prieten foarte bun, spuse ea cu o voce care îi capta toată atenţia, din moment ce Sky este gata să uite faptul că din cauza dumitale am scăpat aproape 150 de kilograme care îi puteau strivi pieptul. îşi întoarse privirea spre Sky:

- îmi pare rău. De obicei nu sînt distrasă atît de uşor de la treabă.

Cu un an în urmă, Nick ar fi fost încîntat să fie o „distracţie" pentru o roşcată atît de frumoasă, dar nu acum. Şi, mai precis, nu într-o asemenea împrejurare, cu Willa Trask. Se opri la cîţiva paşi de banca cu greutăţi, blestemîndu-se pentru pro- pria-i prostie. El şi Sky se gîndiseră s-o seducă pe încîntătoarea domnişoară Trask pentru a o determina să-şi recunoască vina. Şi, cum ea era mult mai fascinantă decît se aşteptase, Nick se îndoia acum de posibilitatea ca această regină a albinelor să mai vină la nectarul lui după izbucnirea sa grosolană.

Nick îşi munci creierul încercînd să găsească o modalitate să dreagă situaţia în favoarea lui. Dar îi era greu să se concentreze. încă era preocupat de faptul că ea nu fusese deloc stînjenită, nici măcar un pic, atunci cînd Sky făcuse pre

zentările. îl privise ca şi cum n-ar mai fi auzit de Nick Logan, cu atît mai puţin că ar fi contribuit la distrugerea vieţii lui.

Ei bine, dacă a putut face faţă confruntărilor cu unii dintre cei mai duri oameni din federaţie fără să dea un pas înapoi, atunci, cu siguranţă putea să o intimideze, să-i risipească acest control, acest sînge rece.

Din cauza încordării începu să-l doară genunchiul. Nick se sili să se relaxeze. încercă să zîmbească, sperînd că ar putea să arate sexy. Judecînd după expresia lui Sky, nu reuşea. Oricum, nu conta. Willa se întorsese deja să-şi strîngă prosopul şi să-şi ia geanta de gimnastică cu emblema Millenium.

Nick se încruntă din nou privind-o cum se îndreaptă spre uşa vestiarului. îi stătea pe limbă să-i pună cîteva întrebări bine plasate care să o oprească, dar, înainte de a le pune, ea se întoarse. Avea o expresie de nepătruns, vocea îi era fermă.

- După ani de muncă într-o slujbă dominată de bărbaţi, nu prea mă apăr de înţepăturile provocate de aluziile lor răutăcioase.

Se opri pentru o clipă, ca şi cum ar fi vrut să-şi aleagă cuvintele cu atenţie.

Donna Kaufmann

- Dar ţin să v-o spun - sînt managerul acestui club şi, dacă i-aţi fi vorbit vreunuia dintre oaspeţii noştri aşa cum mi-aţi vorbit mie mai devreme, prieten sau nu, aţi fi fost dat afară în mai puţin de zece secunde.

De emoţie, Nick îşi încleştă mîna pe mînerul bastonului. întrezări privirea de avertisment a lui Sky cu coada ochiului şi scrîşni din dinţi ca să nu-i spună exact ce gîndea despre ea. Asta l-ar fi aruncat afară într-o secundă, pentru totdeauna.

Sky încercă să înveselească atmosfera:

- Willa, ce-ar fi să te bucuri şi tu de seara asta? Probabil că Nick vrea să discutăm despre fotbal şi, după o după-amiază petrecută cu mine, sînt sigur că eşti sătulă pînă peste cap de acest subiect.

- Ne vedem mîine, Sky. [1]

începu să împingă uşa masivă din stejar, dar în ultimul moment se opri şi privi peste umăr, împungîndu-l pe Nick cu privirea.

- Vezi ce rezultate rapide obţii cînd te porţi frumos? Dispăru înainte ca el să-i răspundă.

O zi începută deja prost tocmai se înrăutăţise şi mai tare. Nick îşi repezi prietenul:

- De ce dracu nu mi-ai spus că o să fie aici?

Tocmai m-am făcut de rahat.

- îmi pare rău că nu te-am putut preveni. Credeam că eu şi Willa o să ne terminăm treaba înainte ca tu să ajungi aici. Nu prea a mers cu bătrînul federal, hmm? Cînd Nick îl privi, Sky adăugă:

- N-am făcut-o dinadins, Nick.

Supărarea lui Nick dispăruse.

- Ştiu.

Oftă, trecîndu-şi degetele prin părul negru, răvăşit. <

- Cred că interesul tot mai scăzut al comisiei pentru reabilitarea mea... apoi asta... Deşi ar fi trebuit să ghicesc că nu era una din tipele tale. Nick chicoti. Am ştiut de la început că e prea rasată pentru gusturile tale proaste.

- Cine vorbeşte, îi răspunse Sky. Luîndu-şi prosopul de pe umăr, îl lovi cu el pe Nick peste piept. Cînd te-ai tuns ultima oară?

Nick îşi trecu o mînă prin claia de bucle negre ce-i cădea peste gulerul costumului său negru.

- Pînă acum nu prea te interesa lungimea părului meu. Bineînţeles, dacă îţi deranjează sensibilitatea şi gustul , recunoscut în materie de modă... Nick privi gaura mare din vechii pantaloni de sport ai lui Sky. Prietenul său mătă-

hălos era o reclamă vie pentru spiritul de caritate.

- Ştiu că nu se potriveşte cu Millenium, dar din moment ce şefei mele nu i-a păsat...

Sky îşi opri comentariile cînd zîmbetul lui Nick dispăru.

- Nu te aşteptai la aşa ceva, nu? Şi adăugă: Ştiu ce simţi. Cînd am aflat că a fost văzută expediind pachetele lui Miller la terenul de antrenament de la Jags, mă aşteptam să avem de-a face cu o tipă calculată, rece.

Nick îi aruncă prietenului său o privire neîncrezătoare.

- Vrei să spui că nu-i aşa? Mie mi se pare că e ca un client sigur pe el. Nici măcar nu a clipit cînd mi-ai rostit numele.

Se mişcă încet, sprijinindu-se în baston, apoi se aşeză pe banca din faţa lui Sky. Tensiunea făcuse durerea de genunchi insuportabilă.

- Da, şi pe mine m-a zăpăcit. Cînd am ajuns aici am avut impresia că e o femeie cinstită, muncitoare. Ştiu că n-are pe nimeni. Adevărul e că încă mai suferă din cauza despărţirii de Miller.

Nick strîmbă din nas.

- Pun pariu că a durut-o rău cînd Miller a lăsat-o baltă după ce a obţinut ce a vrut. Ea îl

ajută să treacă de testul anti-doping înscenîn- du-mi mie asta pentru ca el să-şi păstreze venitul întreg, apoi îi dă papucii.

- Nu ştiu; Nick. Acum, că am cunoscut-o, nu-mi vine să cred că a putut să bage la apă un om nevinovat. Sky evită privirea aspră a lui Nick, plecîndu-şi capul pentru un moment. După ce respiră adînc, adăugă: Ştiu că legăturile ei cu Eric şi cu doctorul echipei par să fie într-adevăr doar o coincidenţă. Mă întreb dacă altcineva, în afară de doctorul Abbott ar putea fi omul care să schimbe rezultatele testului.

- Sky, din moment ce Willa Trask avea relaţii cu doctorul Abbott şi îi trimitea acele micuţe pachete lui Eric în cantonament, trebuie să fi fost amestecată în înscenare pînă la ochii ei verzi şi sexy. Frecîndu-şi genunchiul, Nick adăugă imediat: Dar astea-s informaţii vechi. Ce ai mai afiat?

- S-ar putea ca lucrurile să devină interesante destul de repede pe-aici. Willa s-a ocupat de punerea în funcţiune a unui nou program special ca profesioniştii din împrejurimi să se poată antrena la Millenium în extrasezon. Cine crezi că a sunat azi?

Nick răspunse prompt:

- Eric Miller.

- Te-ai prins. Am auzit-o pe recepţioneră jubilînd cînd a aflat că Domnul-Mînă-de-Aur vine luni.

- Păi atunci trebuie să mă apuc de treabă, nu-i aşa, înainte ca nemernicul să apuce să mai distrugă viitorul vreunui sărman neştiutor. Faptul că m-a văzut n-a făcut-o să-şi recunoască vina şi pesemne că eu, cu gura mea mare, am stricat planul de a auzi adevărul rostit de domnişoara Trask. Nu prea pare genul care să se lase intimidată uşor. Fără îndoială că ar şi minţi ca să-şi salveze pielea.

Sky murmură cînd văzu zîmbetul răutăcios de pe faţa lui Nick.

- Ultima oară cînd am mai văzut privirea asta, Lawrence Taylor a petrecut a doua repriză pe marginea terenului.

- Domnişoara Trask poate să fie la fel de bună ca şi Taylor, poate chiar mai tare ca el.

Zîmbetul i se accentuă puţin cînd privi în jos la două din recompensele palpabile ale succesului său, expuse cu mîndrie pe degetele sale acoperite cu cicatrice.

- Dar am mai mult de luptat decît atunci cînd aş încerca să cîştig un alt inel în Super Bowl.

Sclipirea din ochi reflecta mîndria şi ambiţia.

- Dacă domnişoara Trask vrea să vindece atleţi răniţi, atunci poate să înceapă prin a-mi drege mie genunchiul.

- Doamne, ce am făcut? Willa se sprijini de uşa masivă de stejar. în acel moment, vechiul proverb despre cei care trag cu urechea pe la uşi şi nu aud nimic bun despre ei îi păru o adevărată litotă.

Tremură îngrozită, gîndindu-se la ce a auzit. Simţi o greutate în stomac din cauza groazei care o cuprindea tot mai tare recunoscînd în sinea ei că bănuielile lui Nick Logan ar fi putut fi adevărate.

Eric Miller. Ticălosul, a păcălit-o. îşi aminti de nesfîrşitele lui întrebări despre prietenia ei cu doctorul şi de toate acele pachete pe care i le trimitea şi despre care el spunea că sînt doar nişte vitamine. Totul i se clarifica acum şi o îngrozea.

- Dar n-am ştiut, murmură ea cu palma la gură.

Cu cîteva minute mai înainte, Nick Logan n-o privise decît ca pe o nenorocită de pe lista neagră. îşi aminti vag de scandalul pricinuit de arestarea unei personalităţi din zonă, acuzată de

consum de droguri, dar nu-i acordase atenţie. După despărţirea dureroasă de Eric, îşi propusese să nu mai dea importanţă ştirilor sportive, mai ales celor care se refereau la Jaguari.

Dezorientată din cauza şocului, încercă să se liniştească şi să se concentreze asupra trecutului. Din cauza programului încărcat, îl vizitase pe doctor mai rar decît anul trecut, dar nu-şi amintea să fi întîlnit jucători. Doar pe Eric. Oare cum aflase Nick despre asta? Privirea lui stupefiată o încredinţa că nici el nu o mai văzuse înainte. Nu-i cunoscuse niciodată pe colegii lui Eric pe vremea cînd se întîlneau.

Din instinct, se îndreptă spre sala de antrenament, pregătită să-i spună lui Nick varianta ei şi să-i ofere ajutorul. Dar acest impuls se stinse imediat ce îşi aminti de zîmbetul lui batjocoritor şi de ceea ce el şi Sky vorbiseră despre ea. Willa trebuia să cîntărească foarte bine situaţia înainte de a se vedea cu Nick. Aproape că alergă spre biroul ei. Odată ajunsă înăuntru, închise repede uşa şi se sprijini de ea. în loc să se gîndească la Eric şi la vinovăţia ei, mintea îi era captivată de imaginea lui Nick Logan. îţi dădeai seama că era puternic chiar şi cînd stătea în faţa uşii. Claia de bucle negre care îi cădea peste

gulerul de un alb imaculat spre umerii largi, ascunşi de sacoul negru impecabil, îi conferea forţă, aşa cum se sprijinea el în bastonul care nu se potrivea deloc cu restul, chiar şi îmbrăcat în pantalonii aceia bine croiţi.

O făcea să se simtă neînsemnată. Trebuia să recunoască faptul că avusese o senzaţie ciudată, deşi plăcută. Statura ei de 1,77 m o făcea să se simtă nefeminină şi greoaie în compania majorităţii bărbaţilor. Totuşi, după ce-şi petrecuse o mare parte din cei douăzeci şi cinci de ani pe care îi avea în săli de gimnastică şi în cluburi de antrenament, văzuse o mulţime de trupuri bine făcute.

Nu, nu ţinuta lui impunătoare o intimidase. Era o expertă. Ştia să se descurce perfect cu oameni care se credeau în stare să-i intimideze pe ceilalţi cu celebritatea lor. Era chiar prezenţa lui. Ochii lui de un albastru strălucitor ca al laturilor reci din munţi, ademenitori ca oglinda lor strălucitoare, dar care ascund ceva întunecat, primejdios în străfunduri. O examinase atît de calm, încît dacă n-ar fi fost nervoasă pentru faptul că a uitat de Sky şi că era s-o păţească, se îndoia că ar fi putut să lege două vorbe.

Willa îşi sprijini capul de uşă, apoi tresări, cînd ^ f

auzi un ciocănit. De-abia avu timp să se întoarcă şi uşa se şi deschise. Ochii albaştri, pătrunzători, ai lui Nick Logan îi întîlniră pe ai ei, iar zîmbetul lui o făcu să se fîstîcească. Ocolindu-i privirea, se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre birou, închipuindu-şi că venise ca să vorbească, se aşeză pe scaun. Dar în timp ce-l urmărea cum se îndrepta spre ea şi se aşeza pe scaunul din faţa biroului, se ruga să se înşele.

Cînd în cele din urmă el începu să vorbească, tonul plin de regret din vocea sa se regăsi în unda de lumină din ochii ei:

- îmi pare rău că dau buzna aşa, dar puteţi să-mi acordaţi cîteva momente? Aş vrea să discut cu dumneavoastră.

Willa încuviinţă din cap, fiind conştientă că dacă ar fi încercat să vorbească, el ar fi descoperit cît de mult o enervase. Stînjeneala prezenţei lui în sala de antrenament o afla acum în spaţiul închis al biroului ei. Era prea tîrziu cînd realiză că expresia ei o trădase.

Nick o privi cum îşi recapătă calmul. Pentru o clipă răceala pe care o afişase în sala de antrenament cu atîta uşurinţă, dispăru. Dincolo de aparenţe, el putu să întrevadă urme de frică şi de vulnerabilitate. Dacă nu se înşela, văzuse chiar şi o străfulgerare de conştiinţă din partea ei, pe cînd el îşi revizuia planul iniţial de a o cuceri şi a o face să mărturisească. Oare îşi amintise brusc cine era? O revoltă reînnoită îl inundă. Oare era chiar un fleac să distrugi un om încît să uiţi asta?

Willa îi privea jocul trăirilor reflectat pe chip. Zîmbetul lui încîntător părea forţat şi chiar îi putea simţi neliniştea. Gîndindu-se că a aşteptat destul, spuse:

- E tîrziu şi trebuie să ajung acasă. Dacă aţi venit să vă cereţi scuze, vă rog, nu e nevoie. Credeţi-mă, am mai avut de-a face cu astfel de oameni, de genul dumitale.

Era o minciună; nu mai avusese de-a face cu nimeni ca el înainte.

- Te rog, spune-mi Nick. Şi care e genul meu?

Willa refuză să răspundă şi nu se lăsă cucerită de strălucirea sexy a dinţilor săi albi. în mod cert, domnul Logan îşi putea schimba stările, aşa cum un cameleon îşi schimbă culoarea în funcţie de împrejurări. Iar ea era destul de conştientă de asta, spre ghinionul ei.

- Ascultă, ştiu că eşti un prieten de-al lui Sky şi poate că voi glumiţi aşa tot timpul, dar eu chiar nu găsesc deloc hazlii asemenea remarci. Te rog să încetezi să mă mai insulţi cu asemenea scuze prefăcute.

- Dar cine a spus că am venit să-mi cer scuze? tărăgănă el cuvintele, desprinzîndu-şi privirea de la ochii ei verzi tot mai măriţi, pentru a şi-o îndrepta în jos, zăbovind puţin asupra buzelor ei uşor întredeschise. De fapt, am vrut să discutăm afaceri, continuă el pe un ton mai serios, dar cu acelaşi rînjet în colţul gurii. Sky mi-a spus că eşti unul dintre cei mai buni terapeuţi sportivi de pe aici şi, după cum vezi, Nick arătă cu bastonul spre genunchiul lui, am mare nevoie de tine.

Willa se îndreptă de spate în timp ce el rosti această rugăminte. Nu încăpea îndoială că o spusese pe un ton ce se dorea seducător. Sau poate ea voia să audă asta? îi aruncă o privire. Zîmbetul sexy nu îi îmblînzise ochii şi nici nu îi destinsese ridurile ivite la colţuri. Nu, nu voia să se încurce cu Nick Logan. Fusese folosită o dată şi îi era de ajuns. L-ar fi ^jutat să-şi spele numele doar dacă şi ea şi l-ar fi spălat pe al ei, dar asta numai dacă ea punea condiţiile.

Desprinzîndu-şi privirea de a lui, îşi deschise agenda.

- Mi-e teamă că nu voi fi liberă, pentru că

încep un nou program aici, luni. Dar avem mulţi terapeuţi şi antrenori competenţi în baZa noastră. Richard ar putea...

- Eu nu-l vreau pe Richard. Te vreau pe tine.

Willa îşi simţi inima în gît. Se ridicase în picioare şi se aplecase spre ea, peste birou.

Apropierea lui şi modul dur în care rostise „Te vreau pe tine“ o avertizau că el intenţiona să lupte murdar. înainte de a se putea gîridi cum să îl ţină din nou la distanţă, veni lîngă ea şi puse un deget pe agendă. Urmări coloana cu numele ei pînă găsi un loc liber. Sprijinindu-se de birou, îşi întinse gîtul ca să citească literele micuţe de pe margine.

- Luni dimjneaţa, la ora 11. Mie îmi convine.

Refuzînd să-şi ridice privirea, îşi încleştă degetele pe stilou, sperînd ca să se spargă înainte ca ea să izbucnească.

- Domnule Logan, începu ea[5] pe o voce încordată. Restul frazei se topi cînd el îi descleştă degetele de pe stilou şi îşi înscrise numele în agendă.'

- Doar Nick, spuse el repetînd numele pe care îl scrisese. Sînt sigur‘că vă veţi aminti cine sînt.

Nick lăsă stiloul jos, desprinzîndu-şi braţele de

pe birou, dîndu-şi seama cu o oarecare nervozitate şi indignare că parfumul ei discret îl făcuse să se apropie şi mai mult. Poate că era bună la jocul ăsta în care o antrenase. însă îşi stăpîni gîndurile uşuratice repede, uimit că ea reuşise să-l cucerească în acest fel. Se întrebă oare cum de l-a lăsat ea pe Miller să-i scape. Se descotorosi de imaginea ei în braţele lui Miller. Deci era formidabilă şi mirosea frumos. Tocmai îi făcuse mai plăcut efortul de a-şi atinge ţinta. Totuşi, nu ştia cum de i se întipăriseră în minte vocea ei caldă şi privirea înspăimîntată pe care le surprinsese cînd intrase la ea în birou. Nu putea să nu se gîndească că dacă putea fi ceva dezagreabil, atunci acest lucru era planul pe care şi-l făcuse în legătură cu ea.

- îmi pare rău, dar, trebuie să te programez cu altcineva.

- De ce, Willa? Nu-ţi cer decît să mă ajuţi. Mi-am revenit după operaţia la genunchi deci nu voi avea nevoie decît de cîteva şedinţe pentru început. Nu se poate să nu-ţi găseşti timp şi pentru mine. Privirea^ei sigură deveni puţin şovăitoare şi el profită de această ezitare. Sky nu mi te-ar fi recomandat dacă ar fi ştiut pe cineva mai bun.

Willa simţea nevoia să-i spună că ştia exact de ce nu ar fi acceptat pe altcineva. Nu ştiuse niciodată să mintă, iar din felul cum Nick a intimidat-o cu o simplă privire şi un zîmbet, îşi dădu seama că nu ar fi fost în stare să se prefacă dacă ar fi fost nevoită să muncească atît de aproape de el.

Telefonul sună şi ea îl înşfăcă, bucuroasă că are o clipă de răgaz:

- Clubul sportiv Millenium. Domnişoara Trask.

Nick folosi această întrerupere pentru a se

aşeza comod pe scaun. Atenţia îi fu captată de unda de duritate care apăru în vocea ei şi îşi îndreptă privirea spre ea tocmai cînd trupul îi deveni de-a dreptul rigid. Simţi cum i se încordează muşchii în timp ce culoarea îi dispărea din obraji, lăsîndu-i pielea aproape albă.

- Ce vrei? încercă Willa să pară calmă.

Eric Miller avea o voce care ar fi făcut şi un şarpe să-şi lepede pielea sau o femeie să-şi dea jos hainele.

Vocea i se mai îmblînzise şi era oarecum mîn- dră de asta, deşi simţea un gol în stomac.

- Ce doreşti? repetă ea.

îl şi văzu pe Eric cum se bosumflă cînd îi răspunse:

- M-am gîndit că dacă tot o să ne revedem

luni,, ar fi bine dacă ne-am purta ca nişte adulţi. Aş vrea să luăm masa împreună, ca să putem discuta înainte să apar. la club. Să ştii că m-am schimbat, Willa, şi cred că nu mi-ar face plăcere să te pun într-o situaţie penibilă. Ştii că oamenilor le place să bîrfească.

Tocmai Eric să pretindă că ea n-a fost în stare să-şi păstreze secretă viaţa intimă! Să ne purtăm ca adulţii? Insinua că ea era un copil pentru că nu dorea să-l mai revadă! La urma urmei, tocmai de naivitatea ei şi de lipsa de viclenie profitase el pentru a o înşela cu o altă femeie. Iar ea îl crezuse.

- Willa, m-ai auzit?

Mîna îi tremura uşor şi o încleştă şi mai tare pe receptor cînd revolta luă locul ruşinii. îi veni o idee. Trase cu coada ochiului la Nick, încercînd să-şi amintească dacă rostise numele lui Eric. Nu, nu-l rostise.

[5] - Da, te-am auzit. Ai dreptate, spuse ea, evi- tînd privirea îngrijorată a lui Nick. Poate că trebuie să vorbim.

Acceptă în grabă să îl întîlnească în seara următoare, după program, ca să ia cina împreună şi-i spuse un „La revedere" scurt înainte să-şi iasă din fire.

Privind din nou spre Nick, o cuprinse îndoiala. Privirea lui era foarte atentă şi reuşi să scape de ea întorcîndu-se la agendă. Apoi îşi dădu seama că dacă planul îi reuşea, putea să rezolve problema cu Nick. Rugîndu-se ca totul să fie în ordine, ridică stiloul şi însemnă ceva înainte de a-l privi.

- îmi pare rău că am fost deranjaţi, spuse ea sigură pe sine, pe un ton oficial. Luni la 11 este perfect, domnule Logan.

Avusese o zi grea după o noapte albă în care revăzuse toate amănuntele legăturii ei cu Eric. Willa încercase .să se autoconvingă că raţiunea îi fusese prea mult solicitată de stresul orelor numeroase pe care le ţinea pentru a reuşi să obţină gradul doi. Nu prea reuşise. Şi, pe lîngă asta, mai erau bănuielile lui Nick cum că doctorul avusese ceva de-a face cu falsificarea rezultatelor testului anti-doping. Era absurd. Doctorul îi ajutase tatăl pe cînd se lupta cu cancerul şi, mai mult, făcuse tot posibilul ca s-o ajute să depăşească momentul morţii tatălui ei. Nu. Nu

Mişcare ilegală se poate ca doctorul să fi compromis prietenia lor lăsîndu-l cu bună-ştiinţă pe Eric s-o folosească drept om de legătură.

Willa se ridică în picioare şi se sprijini de birou. O luase ameţeala. Cînd îşi reveni, se uită la ceas. Era şase şi jumătate. Ziua trecuse, deşi i se păruse

nesfîrşit de rungă. Fusese atît de ocupată că uitase să şi mănînce. Ştia că nu e sănătos să sari peste mese, dar acum era prea tîrziu. în curînd avea să se întîlnească cu Eric la cină. Totuşi simţea nevoia de ceva. Poate un ceai fierbinte, cu o linguriţă de miere i-ar fi ajutat. După ce plecă âe la birou, gîndurile i se îndreptară spre întrevederea cu Eric. Refuză să o considere o „întîlnire". Trebuia să aibă grijă cum avea să-i vorbească. Eric se purtase ca un nenorocit de vreo două ori, dar ca să facă lucrul de care era acuzat, trebuia să fie neîndurător şi... viclean.

Willa grăbi pasul spre scara în spirală care ducea la recepţie. Ca să ajungi la recepţie trebuia să treci printr-o bucătărie mică unde personalul făcea ceai şi cafea. în capătul scărilor se întoarse şi fu surprinsă să vadă statura solidă a unui bărbat de 1,93 m.

- Nick! Ce faci aici? Ai întîlnire cu Sky?

Nick ezită o secundă înainte de a-i răspunde, ca să savureze reacţia ei de surprindere la vederea lui neaşteptată. Se gîndi că poate sentimentul de satisfacţie care îl cuprinsese se datora faptului că planul de a o lua pe nepregătite mersese atît de bine - şi nu fiindcă îi plăcea tremurul din vocea ei cînd îi rostea numele.

- De fapt, am venit pentru prima şedinţă...

îşi mută privirea asupra tinerei femei aflată la biroul din faţă.

Kelly, recepţionera, zîmbi încurcată spre Willa.

- îmi pare rău, Willa. Am încercat să-ţi spun cînd ţi-ai anulat întîlnirea de la şapte. Domnul Logan m-a rugat să-l anunţ cînd ai o fereastră pînă luni. Nu am ştiut că o să te superi.

Kelly îi aruncă o privire lui Nick şi el se încordă zărindu-i mimica. Probabil că îl recunoscuse din toată publicitatea din timpul arestului. Nick încercă să-şi stăpînească durerea şi supărarea care-l cuprindeau, ştiind că nu are de ales. Dar detesta astfel de priviri, pe jumătate de nesiguranţă, - ca şi cum ar fi fost un criminal periculos

-pe jumătate de milă şi dispreţ faţă de un atlet cu viitor care nu a fost destul de tare ca să reziste tentaţiei.

Se întoarse spre Willa şi zîmbi fortat:

- Da, sper să nu te superi.

- Cum să mă supăr, răspunse repede Willa, dorind să destindă atmosfera tensionată din cameră. Nick îşi încleştă fălcile într-un zîmbet forţat. Ei nu-i scăpă asta şi o puse pe gînduri. Stomacul i se strînse într-o combinaţie de emoţii şi foame, aducîndu-i aminte de ce venise iniţial aici.

- Dar ai sosit puţin cam devreme şi eu mai am nişte lucruri de pus la punct înainte de şedinţă.

înaintă cîţiva paşi spre culoarul ce ducea la bucătărie. Trecînd pe lîngă Kelly, spuse:

- Sînt convinsă că Kelly poate să înceapă să completeze formularele. Ne întîlnim în sala de antrenament după, să zicem - se uită la ceas şi îi zîmbi - un sfert de oră?

- Sigur, rezolvă-ţi problemele liniştită. Nu plec nicăieri.

Zîmbetul lui Nick se transformă într-un rînjet după ce ea părăsi camera în grabă. în mod clar, domnişoara Trask era preocupată de ceva şi, mai mult ca sigur, acel ceva nu intervenise în ultimul moment. Nostim. Dacă n-ar fi ştiut ce era, ar fi putut jura că reacţia ei de surpriză se datora modului tensionat în care se desfăşurase întrevederea lor la fel de tare pe cît de real ar fi fost aerul de vinovăţie arborat de ea. Se întoarse spre Kelly şi îi surprinse privirea atentă şi îşi dădu seama că nu-i scăpase relaţia tensionată dintre el şi şefa. ei. Willa ignoră zgomotul de protest al stomacului şi intră în sala de antrenament.

Sala era aproape goală, lucru obişnuit în jurul orei de masă. Nu-l văzu pe Nick. îşi roti din nou privirea prin sală, dar nu-l depistă printre bărbaţii de acolo. Chiar dacă ar fi purtat nişte pantaloni albi şi vechi şi un tricou de un albastru spălăcit, tot s-ar fi făcut remarcat. Lăsă să-i scape un uşor oftat de uşurare şi se aşeză pe una din băncile cu greutăţi ca să o pregătească pentru el.

- Bună, scuză-mă că am întîrziat. Scările circulare sînt cam dificil de urcat cu un baston.

Willa tresări la auzul vocii lui grave. Muzica se auzea destul de slab în sală şi nu erau zgomote de greutăţi trîntite în acel moment. Cum a reuşit un tip atît de solid şi cu un baston să se mişte atît de silenţios?

- la loc.

îi indică banca din faţa ei.

Se întoarse la bara cu greutăţi, deşi nu prea mai avea mare lucru de aranjat acolo. Apoi urma să-i citească fişa. Era hotărîtă să se poarte cu calm, ca o profesionistă. îl urmări cu coada ochiului în timp ce se aşeza şi văzu muşchii în-doindu-i-se. Descoperi mai multe gradaţii care trebuiau reglate.

- Prezenţa mea îţi produce cumva o stare de agitaţie?

Willa se încordă pentru a-şi reţine valul de sînge care-i năvălea în obraji, „lată, se gîndi ea, se pregăteşte să mă atace". îi stătea pe limbă să-i spună tot, dar tonul lui relaxat o enervă. Apoi, îşi aminti că singura vină pe care şi-o putea reproşa era faptul că se lăsase prostită de vorbele prefăcute ale lui Eric cînd îi spunea că o iubeşte.

- Nu-mi place cînd cineva intră fără să bată la uşă, asta-i tot, explică ea.

Cu ochii ţintă la el, întinse mîna după fişa completată de el, fericită că nu-i tremura. Formularul stătea pe genunchii lui, dar el nu făcu nici o mişcare ca să i-l dea. Iritată de atitudinea lui, se forţă să-şi menţină privirea asupra lui şi se abţinu să nu i-l smulgă de pe genunchi.

- îmi pare rău, spuse el încet, uitasem cît de mult deteşti să fii... deranjată.

Privirea îi deveni şi mai zeflemitoare cînd rosti ultimul cuvînt. îi întinse formularul spre ea, dar ea nu-l luă. îl privea fix.

- Domnişoară Trask? încercă el. Willa?

Auzind vocea aceea gravă cum îi pronunţa numele, îşi reveni repede. Se încruntă cînd luă formularul şi zîmbi încurcată. „Tratează-l ca pe un client obişnuit", îşi spuse ea. Dar chiar şi vederea scrisului lui îngrijit, parcă îndrăzneţ, o deranja, atingînd-o de parcă ar fi scris pe pielea ei.

„Controlează-te, Willa. El vrea să te vadă exact aşa cum eşti, debusolată, intimidată!" Res- pirînd scurt de cîteva ori, îşi recăpătă stăpînirea de sine.

Dacă voia să-i smulgă o mărturisire, atunci trebuia să vină şi să i-o ceară direct. Nu avea de gînd să se lase intimidată de jocurile lui seducătoare.

Willa îşi ridică privirea spre el, gata să înceapă prima şedinţă, dar îl văzu plimbîndu-şi ochii de-a lungul costumului ei de un verde intens cu emblema Millenium. Felul în care o măsurase din priviri o făcea să se simtă stînje- nită, ca şi cum s-ar fi îmbrăcat astfel doar ca să-l impresioneze. Era îmbrăcată din cap pînă în picioare în nylon şi i se părea ridicol. Şi totuşi, ora dezorientată de propria-i reacţie la gîndul de a se îmbrăca, ca să-i placă lui: nu i se părea deloc o idee respingătoare. Dar trebuia să se poarte cu el normal, aşa cum obişnuia cu restul pacienţilor. Nick Logan putea să fie numit în multe feluri, însă „obişnuit", niciodată.

- Deci, cum să începem? Vrei să stau în picioare sau să mă întind?

Mintea îi fu pătrunsă de vocea gravă a lui Nick cu o forţă plăcută. Era clar că n-o s-o lase în pace cu una cu două şi se gîndi chiar să îl înfrunte pe loc, să pună punct mascaradei. Dar ştia că ar fi avut şanse mult mai mari să-l convingă că ea avea dreptate dacă ar îi aflat cîte ceva de la Eric, unele informaţii pe care să se sprijine. Se uită la ceas. Mai avea mai puţin de o oră, dar putea să se ocupe de el în timpul ăsta.

- Poţi să te aşezi, dar mai întîi trebuie să te întreb ceva.

El zîmbi.

- Dă-i drumul. Viaţa mea este ca o carte deschisă.

Se putea simţi o urmă de amărăciune în ultimele cuvinte şi pentru prima dată ea se gîndi la cum trebuie să fi fost viaţa lui în ultimele opt luni.

Donna Kaufmann

Ştia de la tatăl ei cum presa se putea băga în viaţa ta, scotocind pînă în cel mai ascuns colţişor pînă cînd trebuia să faci ceva ca să scapi de ei. Fu surprinsă de propria-i curiozitate de a afla cum fusese, dar faptul că măcar pentru moment aveau o preocupare comună o făcu să capete puţină încredere şi zîmbi, punîndu-i prima întrebare:

- Cît a trecut de la ultima operaţie la genunchi?

- Trei săptămîni. Deci îl antrenezi pe blon- dul-minune al fotbalului profesionist.

Zîmbetul ei păli. Avea o adevărată artă de a o zăpăci. Strîngînd în mîini dosarul şi făcînd eforturi mari să-şi păstreze calmul, p'retinse că nu ştia despre cine era vorba.

- La cine te referi?

- Recepţionera mi-a spus că Eric Miller se antrena aici. Trebuie să mă fi recunoscut din meciul în care am jucat la Jaguari şi s-a gîndit că poate mă interesează.

Willa voi să-i spună să nu se mai ascundă după deget, că ştie exact cînd a aflat despre faptul că Eric frecventa clubul, dar în acest caz ar fi trebuit să recunoască faptul că a tras cu urechea la discuţia lui cu Sky. Iar asta ar fi generat

Mişcare ilegală

întrebări la care nu era încă pregătită să răspundă.

- De fapt, încă nu l-am văzut. începe luni.

- Mi s-a părut, după reacţia lui Kelly, că voi doi aţi fi cunoştinţe vechi.

- Orice femeie cu care vorbeşti îşi pierde capul şi-şi dă drumul la gură? mormăi Willa printre dinţi. Dar ea ştia că Kelly era diplomată, iar tactica lui avea menirea de a-i reaminti ce voia să facă.

- îmi pare rău, dar n-am observat asta.

îi zîmbi formal.

- Nu obişnuiesc să discut despre viaţa mea particulară, dar dacă trebuie să ştii, eu şi Eric ne întîlneam anul trecut. Acum e doar un pacient.

- E ciudat că nu ne-am mai întîlnit, Willa. Nu că aş fi fost eu prea apropiat de Eric, dar el a venit totuşi la o petrecere pe care am dat-o pentru copiii din tabăra de antrenament. Cred că eraţi împreună pe atunci. Cam acum opt luni?

Willa ştia exact cînd a avut loc petrecerea. Era în ziua în care îl prinsese cu una din animatoarele suporterilor echipei. Fusese atît de supărată, încît uitase complet de gazdă. Fiind conştientă că n-a adus vorba despre asta de florile mărului, avu grijă să schimbe subiectul cu

delicateţe.

- Copiii din tabără? Sună interesant, dar nu-mi amintesc să-l fi auzit pe Eric spunînd ceva despre vreo tabără.

Era adevărat. Tot ce-şi amintea era că acesta fusese primul eveniment al echipei la care o invitase să participe. Willa fu surprinsă de faţa tristă, a unui om învins, pe care o făcu Nick. Simpatia pe care o simţise cu cîteva minute înainte îi revenise. Cu siguranţă, copiii aceia trebuie să fi însemnat ceva pentru el.

- Da, păi, Jaguarii organizau în fiecare vară, în extrasezon, o tabără pentru copiii cu posibilităţi mai mici. Majoritatea erau din partea de jos a Washington-ului. Am contribuit şi eu puţin la treaba asta.

După expresia lui, îşi dădu seama că fusese mai mult decît un mic ajutor. Surprinsă de această faţă a lui, uită de formularul din poală.

- Bănuiesc că jucătorii ţineau lecţii în tabără.

- Unii da. Alţii rămîneau cîteva săptămîni ca îndrumători. Poate o să te mire să ştii cît de important este pentru un copii să aibă un model de urmat, să aibă pe cineva pe care să se bizuie.

- Cineva ca tine? Şi tir ai fost îndrumător, nu-i aşa?

- Da. Am fost.

Nick detesta sentimentul acela de ruşine şi umilinţă care îl inunda de fiecare dată cînd îşi amintea cum îi abandonase pe copiii aceia. La naiba! Nici măcar nu fusese vina lui. Şi doar pentru asta ar fi făcut orice ca să-şi spele numele. Simţi interesul Willei pentru acest subiect şi asta îl derută. Ar fi vrut să creadă că era vinovată. l-ar fi fost mult mai uşor să strîngă probe dacă n-ar fi avut impresia asta tot mai puternică cum că cea pe care o suspecta ca fiind amestecată ar fi putut fi o victimă inocentă, ca şi el.

îşi alungă acest gînd, frustrat încă de faptul că ea reuşise să-l aibă la mînă atît de simplu.

Nu-i plăcea că-l atrăsese aşa de uşor într-o discuţie cu un subiect despre care nici măcar Sky nu prea aducea vorba. Nu conta că el amintise primul despre tabăra de copii.

- Credeam că vrei să ştii mai mult despre rana de la genunchi. Expresia ei de simpatie dispăru cînd auzi aceste vorbe şi se linişti cînd...

Uitîndu-se din nou la fişă, ca şi cum era vorba tot despre şedinţa de recuperare, îl întrebă:

- Dă-mi mai multe detalii în legătură cu natura rănii. Cum s-a întîmplat? Te-ai lovit în timpul vre-

unui meci?

„Ştii foarte bine că nu!“ vru el să strige. „La naiba cu sîngele ăsta rece al ei!“

- Nu, n-am jucat în sezonul trecut.

încercă din greu să-şi păstreze tonul obişnuit, dar se îndoi că va reuşi.

- M-am împiedicat într-o frînghie cam acum o lună şi mi-am scrîntit glezna cam rău, mi-am rupt cîteva ligamente.

Ea avea un aer oficial şi acest lucru îl stîrni.

- îmi pare rău dacă m-am amestecat în viaţa ta personală mai devreme. Cred că subiectul „Eric“ e cam delicat. Cred că nu ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Trebuie să te fi durut cam tare cînd te-a tras în piept.

Willa păli. Senzaţii cunoscute de durere şi umilinţă izbucneau de cîte ori se gîndea la ceea ce fusese între ea şi Eric. Dar acum era mî- nioasă şi, pentru prima dată, se apără:

- Nu m-a tras în piept Nick! izbucni ea, do- rindu-şi să-i poată şterge expresia aceea batjocoritoare de pe faţă. Eu l-am tras în piept. Nenorocitul ăla mă înşela. La naiba! Cred că m-a înşelat de vreo trei ori.

- Ce greşeală! spuse el pe un ton care s-ar fi vrut compătimitor.

- Cum ţi-am mai spus, nu prea am avut de-a face cu Eric, dar îl cunosc de ce-i în stare în materie de femei. Nu prea e genul care să se încurce cu relaţii serioase. Departe de el acest lucru. Era vestit pentru obiceiul de a abandona femeile cînd se legau prea tare de el. Aşa că mi-am închipuit că...

Nick se opri cînd o văzu că se schimbă la faţă. Comentariile lui îi produseseră o durere puternică. I se citea pe faţă. Nick ştia prea bine cît de neplăcută era durerea asta şi pentru nimic în lume n-ar fi vrut să o mai chinuie.

- îmi pare rău, Willa. Ai dreptate. Nu e treaba mea ce a fost între tine şi Eric.

Deşi âr fi vrut să fie. Nu pentru că i-ar fi oferit mai multe probe împotriva lui Miller, ci pentru că voia s-o ajute să treacă peste tot ce-i făcuse nenorocitul ăla. Gîndul ăsta îl speria.

Willa nu ştia ce să creadă. Se simţea ca o proastă că-i dăduse ocazia să o irite şi să izbucnească. Se uită la el pe furiş, dar, după expresia feţei, îşi putea da seama că ultimele cuvinte fuseseră cu adevărat sincere. Pentru Dumnezeu, dacă mai pricepea ceva! Nu asta era oare ceea ce voia el? Să o facă să-şi piardă capul şi să spună adevărul?

Fusese singură cu Nick doar cîteva minute şi

o şi enervase, o făcuse să se simtă ridicol, să-şi piardă din nou cumpătul, iar acum, curios, părea să vrea să o liniştească.

- Mie îmi pare rău, spuse ea. Pe buze îi apăru un zîmbet timid .

- Se pare că reuşeşti să stîrneşti ce e mai rău în mine.

Zîmbetul lui de răspuns o făcu să se învioreze puţin. „Ar trebui să zîmbească mai des“, gîndi ea. „Dinţii aceia ca perlele sînt aproape la fel de cuceritori ca şi ochii lui albaştri". Dacă nu era atentă s-ăr fi putut să înceapă să ţină la el. Cu adevărat.

- Mai bine ne-am concentra asupra programului tău de recuperare. Mai spune-mi despre rană.

- Poate că n-o să mă crezi, răspunse Nick, zîmbind încurcat, dar în timp ce făceam jogging, m-am împiedicat de lesa unui cîine. Şi lesa era încă legată de cîine.

Tonul lui plin de autoreproş şi zîmbetul băieţesc o surprinseră. Nu s-ar fi gîndit niciodată să le asocieze persoanei lui. Mai mult, erau absolut atrăgătoare.

- Şi ţi-ai luxat genunchiul cînd ai căzut?

- De fapt, mai fusese rănit o dată. Şi pe lîngă asta, am suferit şi o dislocaţie de umăr.

Putea să jure că se înroşise la faţă. Abţinîn- du-se să nu rîdă, îl întrebă:

- Umărul tău sau al cîinelui? Şi ce fel de cîine era, un Mare Danez?

- Ah, cîinele n-a păţit nimic.

Nick mormăi ceva, dar Willa nu auzi. Roşise!

- îmi pare rău, dar n-am auzit ce rasă spuneai că era!?

- Nu ştiu dacă asta,contează. Era un pudel.

Zîmbind larg, încă abţinîndu-se să nu rîdă, ea

spuse:

- Cred că rănile nu le-ai căpătat în timp ce te apărai!

- Să ştii, ripostă Nick cu indignare, că diavolul m-a muşcat cînd zăceam acolo, zvîrcolindu-mă de durere! Eu zăceam pe alee, cu genunchiul şi umărul distruse, iar împieliţatul m-a muşcat chiar de... Nu contează!

Willa se gîndi ce parte a trupului lui trebuie să fi fost muşcată, şi imagini vii îi’apărură înaintea ochilor. Cînd Nick îşi ridică privirea spre ea, Willa îşi înălţă capul şi privi în altă parte. Vechiul remediu sărută-l-şi-vindecă-l nu avusese niciodată implicaţii atît de erotice.

Donna Kaui'mann

- Willa? vocea lui îi atrase privirea spre el. O să mă ajuţi?

în acel moment fu sigură. „Ştie că eu ştiu de ce e aici“. Nu-i cerea să-l ajute să-şi vindece trupul. O ruga să-l ajute să-i vindece sufletul.

Willa nu ştia dacă voia cu adevărat să rişte dîndu-i ceea ce el îşi dorea cu atîta disperare, dar în acea clipă îşi dădu seama că trebuie să încerce. în ciuda constantelor dezacorduri dintre ei pe care, trebuia să recunoască, le găsea ciudat de stimulante, îşi dădu seama că era tot mai atrasă de acest bărbat încăpăţînat şi foarte sexy.

- O să fac tot ce-mi stă în putinţă, Nick. Ocoli cu grijă un răspuns clar, nedorind să fie prima care să abordeze adevărata problemă. Spera că el înţelesese adevăratul înţeles ascuns în spatele acestui răspuns formulat cu prudenţă.

- Asta-i tot ce-ţi cer. Şi îmi place cînd îmi spui Nick.

- Bună, m-am gîndit că eşti aici.

Willa îşi ridică privirea şi-l văzu pe bărbatul pe care îşi dorea să nu-l mai întîlnească vreodată, înainte de a-i răspunde, Nick se întoarse pentru a-l saluta pe fostul lui coechipier. Ea se încordă, cu ochii aţintiţi pe ei. Urmări schimbul lor de priviri.

- Eric Miller. Nu te-am mai văzut de... de... aproape un an.

Nick zîmbi; ochii lui aveau o lucire albastră, tăioasă.

- Logan, cum o mai duci? Ce-i cu bastonul ăsta? Te-ai lovit în timp ce antrenai vreo echipă de ţînci sau ceva de genul ăsta?

- Ceva de genul ăsta. Nick vorbi liniştit, pe un ton ucigaş. Uitîndu-se cu insistenţă la ceas, se întoarse spre Willa şi-i spuse:

- O să fac cîteva din mişcările pe care mi le-a recomandat doctorul înainte să începem şedinţa.

Willa încuviinţă din cap şi Nick îşi ridică bastonul, îndreptîndu-se spre celălalt capăt al sălii de antrenament, fără a-i mai adresa vreun cuvînt lui Eric.

Eric se apropie şi-şi trînti geanta sport viu colorată lîngă cea veche şi jerpelită a lui Nick. Willa nu mai aşteptă să se întoarcă spre ea şi-l atacă:

- Ce cauţi aici? Parcă trebuia să ne întîlnim abia la opt şi jumătate.

Cu o înfăţişare spăşită, îi răspunse linguşitor:

- Ţi-aş putea spune că am venit mai devreme ca să fac o baie în bazin, dar adevărul e că nu am putut să mai aştept să nu te văd. Aşa că m-am hotărît să trec pe aici ca să încerc să te

conving să chiuleşti puţin.

Nu-l mai privise din ziua în care îl găsise la el în apartament încătuşat într-o îmbrăţişare mai mult decît pasională, pe podeaua sufrageriei, cu

o tînără blondă foarte bine făcută şi foarte dezbrăcată.

Şi mai avea tupeul să-i spună că nu mai putuse aştepta o oră ca să o vadă! Willa simţi că i se făcea rău de la stomac. Oare chiar se lăsase păpăcită de farmecele de vedetă ale tipului şi apoi fusese prostită? Răspunsul era un umilitor „da“. Dar acum ştia mai bine - acum îi făcea silă.

- îmi pare rău, Eric, dar, după cum vezi, am un pacient... .

- Da, bine. Ce naiba face drogatul ăsta aici?

Dacă ar fi fost bărbat, l-ar fi pocnit drept în

faţă. Chiar şi aşa, simţi cum i se încleştează pumnii.

- Nick este un pacient, spuse ea cu dinţii strînşi. Dacă vrei să mă aştepţi, de ce nu te duci în hol?

- Aş prefera să aştept în biroul tău. Ştii tu - lumea intră şi iese şi ar însemna să nu mai prididesc cu autografele şi tot circul. Mai bine să fiu singur.

Willa se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap.

Orice, numai să iasă din sală.

- Bine, e jos, la stînga holului. Dar mai- durează cel puţin o oră.

- E-n ordine, cred că merită să aştept.

Eric zîmbi şi întinse gîtul spre ea. Willa fu şocată de îndrăzneala lui. Dacă nu s-ar fi auzit un zgomot puternic din cealaltă parte a sălii, Eric ar fi sărutat-o.

- îmi pare rău. Vocea joasă a lui Nick străbătu încăperea. Părea sincer.

- Mamă, da, discurile astea sînt cam grele, mai spuse, şi se întoarse spre dispozitivul pe care îl încărcase cu discuri mari, negre din oţel.

Willa se dădu înapoi cînd Nick scăpase greutăţile „ca din greşeală[11]. Simţea nevoia să-i mulţumească pentru intervenţia lui sosită exact la momentul potrivit.

Nick era mulţumit că îi despărţise pe Eric şi pe Willa, dar se blestemă pentru că reacţia lui îl îndepărta de planul lui de a-şi spăla numele.

Cu o faţă posomorîtă, mai adăugă două greutăţi la încărcătura dispozitivului şi începu să se flageleze pentru ceea ce făcuse printr-un şir de exerciţii pentru piqioare.

Willa ridică geanta lui Nick şi traversă sala. Cînd îl văzu ce făcea, îşi aduse aminte că trebuia să se poarte ca o profesionistă. Dădu drumul genţii şi formularului şi-l opri cu forţa dintr-un nou exerciţiu.

- Ce naiba vrei să faci? Să-ţi distrugi genunchiul pentru totdeauna? Vrei să nu te mai poţi mişca toată viaţa de-acum înainte?

- De fapt, răspunse mirat şi el de cît de uşor putea zîmbi, chirurgul meu tocmai a terminat de plătit maşina. Poate că asta-l va ajuta la plata iahtului.

- Nu e de rîs, Logan.

Deşi profund derutată, încă trebuia să se abţină să nu-i răspundă zîmbetului lui insistent. Ar fi putut să jure că era supărat pe ea cînd o lăsase singură cu Eric.

- Mi-ai spus că ai venit la mine pentru că sînt cea mai bună. Ei bine, sînt. Şi dacă vrei să te ajut, atunci o să mă asculţi. Ai înţeles?

Nick îi privi faţa îmbujorată şi ochii verzi, strălucitori.

- Oh, da, am înţeles.

Vocea i se îmblînzise, nu mai era nici o urmă de glumă în ea. „Cred că am înţeles foarte bine“. Chiar dacă mai erau încă cîţiva oameni în sală, îşi concentră atenţia doar asupra a doi dintre ei. în ceea ce-J privea, parcă ar fi fost izolaţi. Nu

putea auzi nimic în afara bătăii inimii lui, simţea doar o zvîcnire alertă care nu era deloc în zona genunchiului.

- Cred că ar trebui să începem cu ceva care îţi solicită mai puţin direct genunchiul.

„Ce a spus... solicită? Genunchiul?[11]

- Foloseam genunchiul drept.

- Poftim?

Willa privi la piciorul cu care ridica greutăţile şi-şi dădu seama că era cel sănătos.

- Ah, bine, sper că m-ai aşteptat.

Stînjenită din cauza gafei pe care o făcuse,

Willa se îndreptă spre o bancă.

- Hai să începem cu nişte întinderi uşoare ca să-mi dau seama ce mobilitate ai. După aceea,

o să vedem la ce aparate trebuie să începi să lucrezi.

Nick se ridică de pe bancheta îngustă a extensorului şi se îndreptă spre banca pe care stătea Willa. Se opri puţin să o privească. Era serioasă. Scria ceva puţin cam nervos. Spu-nîndu-şi că îşi urma planul de a o sîcîi, se întinse pe bancă, proptindu-şi piciorul de marginea ei. Încrucişîndu-şi braţele sub cap, spuse:

- Ştiam eu că o să începem stînd întinşi pe spate.

Fie stresul acumulat în acea după-amiază, fie lipsa de mîncare, sau poate chiar amîndouă o făcură să-i dea un răspuns pe măsură.

- Nu te entuziasma prea tare, Logan, doar unul dintre noi o să stea întins.

Nick scoase un suspin ce-i trăda plăcerea profundă.

- Mda, e una din poziţiile mele preferate.

Pentru prima dată în cariera ei, chiar pentru

prima dată în viaţă, Willa se pierdu cu totul şi îi trase una lui Nick cu dosarul peste abdomenul încordat ca o stîncă. Cînd îi văzu expresia de uimire, zîmbetul ei larg se transformă în chicoteli şi, în cele din urmă se trînti pe podea lîngă el, ţinîndu-se cu mîinile de burtă de rîs.

Se distra foarte bine cu el. Acum era cu mintea limpede. Trebuia să-şi fi găsit timp pentru prînz. îşi aminti de cina cu Eric şi asta închise cercul de coincidenţe care îi adusese pe Nick şi Eric împreună, în acelaşi timp şi acelaşi loc, cu ea. Rîsul îi pieri şi se uită brusc la ceas. Timpul \ trecea. în curînd avea să dea ochii cu Eric.

Încruntîndu-se, nu-şi putea da seama ce o neliniştea atît de tare: faptul că trebuia să plece tocmai acum, cînd reuşise să-l facă pe Nick să aibă destulă încredere în ea că să o asculte, sau că trebuia să se vadă din nou cu Eric. Willa îşi frecă tîmplele ca să-şi alunge grijile.

Nick o privea insistent. Fusese fermecat de rîsul ei frumos, sincer şi era mai mult decît în- cîntat că el era cauza. îşi dădu seama că era pentru prima dată cînd se mai relaxa de cînd plecase Eric.

Dar oare ce o făcea să se încrunte? Să fie faptul că se simţea bine în compania lui? îi era frică, poate, că Eric va fi gelos? Sau poate că nu voia să-l vadă pe Eric. Oare dorinţele i se împlineau ? în orice caz, putea să bage mîna în foc că Eric Miller voia s-o vadă pe Willa. Şi din felul în care o privise, cînd nu se uita în oglinzi, Nick ar fi pariat că băiatul-minune nu avea doar afaceri în minte.

- Ce s-a întîmplat? S-a terminat şedinţa? întrebă Nick.

- Nu-i nimic. Doar că sînt...

- Nu eşti obişnuită să te distrezi cu pacienţii?

Privirea vinovată a Willei îi mîngîie orgoliul

propriu, dar îl şi contrarie, în acelaşi timp. Oare Eric, sau altcineva, b rănise în aşa hal încît îi era frică să cedeze?

- De fapt, avfem timp destul să continuăm cu extensiile, spuse ea, ridicînd dosarul cu fişele lui,apoi aşezîndu-se în genunchi, lîngă el.

- De mîine o să mă gîndesc la un program de recuperare pentru tine. O să trebuiască să începem antrenamentul ca eu să te pot urmări şi să intervin, dacă va fi nevoie. Apoi, oricine din echipa de antrenori de aici va putea să te ajute.

Willa zîmbi uşurată cînd Nick păru să fie de acord cu această reluare a afacerilor. Ultima lui aluzie fusese prea directă. Ea puse dosarul jos şi se aşează lîngă picioarele lui. Se întinse, in- tenţionînd să-i îndoaie genunchiul rănit, dar se opri cînd era cît pe ce să-i atingă pantalonii ce se mulau atît de sexy. Brusc, ideea de a-l atinge căpătă nişte conotaţii cît se poate de neprofesionale.

- Genunchiul stîng.

Vocea lui Nick era încordată, ca şi cum l-ar fi măcinat o durere. Dar ea nu făcuse încă nimic. Concentrîndu-se asupra genunchiului şi nu asupra omului căruia îi aparţinea, îi apucă piciorul cu grijă, cu o mînă sub pulpă, cu cealaltă pe gambă. Parcă ar fi atins o stîncă. Se opri o clipă, iar degetele i se încordară în timp ce era inundată de un val de senzaţii. Nick rămase nemişcat - prea ţeapăn - şi ea văzu cum îşi încleşta fălcile.

înainte de a-l întreba .dacă-l doare, el se ridică brusc.

- Te doare? întrebă ea imediat. Te doare rău?

- Mda, mă cam doare. Nick rîse scurt.

- Ascultă, ştiu că mai avem cîteva minute, dar mai ştiu şi că tu te grăbeşti. Aşa că ce-ar fi să o lăsăm pe altă dată? Ne întîlnim luni, aşa că putem s-o facem atunci. Poate că luni nu o să mai tresară ca un adolescent îndrăgostit de fiecare dată cînd îl atingea.

Willa nu-şi dădu seama ce se întîmplase, dar era destul de laşă ca să nu se opună propunerii lui. în ultimele cîteva ore, sentimentele ei faţă de Nick suiseră şi coborîseră de atîtea ori, de parcă ar fi fost într-un carusel al emoţiilor.

- Atunci rămîne pe luni, răspunse ea în grabă, ridicînd dosarul şi formularele pentru antrenament. Era aproape de uşă cînd el o ajunse şi o opri punînd mîna pe uşă. Erau atît de aproape încît Willa îi putea simţi mirosul trupului. Parfumul discret de mosc îi umplu nările şi se întrebă .dacă i-ar putea ţine de foame, în locul meselor peste care sărise în ziua aceea. Erau nişte gînduri periculoase. înghiţi în sec încercînd în zadar să-şi umezească puţin gîtul uscat. El era atît de aproape. Se priveau ţintă - sau mai

bine-zis, îşi priveau buzele.

- Cine ţi-a produs neliniştea asta, Willa? Sper că tiu eu sînt de vină. Eu nu vreau să-ţi fac nimic.

Vrînd să-i dovedească acest lucru, înaintă spre ea, pînă cînd trupurile aproape li se atinseră.

- Asta înseamnă că trebuie să fie tipul cu care te întîlneşti în seara asta. Nu-i bine, Willa. Cred că un bărbat trebuie să-şi facă femeia să tremure de nerăbdare...

îşi aţinti privirea pe buzele ei tremurătoare.

- ... Nu să fie îngrozită de frică.

„Femeia lui... să tremure". Willa suspină şi întredeschise gura. Asta îl făcu pe Nick să-şi piardă cumpătul şi nu se mai putu abţine să n-o atingă. Ridicîndu-şi mîna, îi apucă o şuviţă de păr, răsucind-o între degete: Ochii ei se măriră la această mişcare neaşteptată a lui, iar el continuă, plimbîndu-şi degetul pe buza ei de jos, întrebîndu-se ce gust ar putea avea. Ştia că trebuie să se oprească şi chiar se dădu puţin înapoi, cînd ea ridică mîna. Bunele lui intenţii îl părăsiră pe loc cînd ea îşi plimbă uşor degetul pe obrazul lui neras.

Donna Kaufmann

Mişcare ilegală

- Ştii, ar trebui să zîmbeşti mai des, spuse ea, cu aceeaşi voce adîncă, misterioasă, care-l înnebunea.

- Nu prea am avut motive să zîmbesc în ultimul timp, răspunse el cu sinceritate, apoi îşi ţinu respiraţia cînd ea îi atinse buza cu degetul.

-Willa, eu...

Un zgomot ce semăna cu un clipocit de apă îl întrerupse iar Willa sări în lături, ca şi cum şi-ar fi revenit din transă. Tulburată, se uită în jur,

întrebîndu-se de unde se auzea zgomotul acela. Cînd se repetă, faţa ei căpătă o expresie de umilinţă.

Deşi nu ştia dacă ar trebuie să fie supărat sau bucuros din cauza acestei întreruperi, el zîmbi totuşi.

- Cred că tipul are de gînd să te hrănească, hm?

Ea se întunecă la faţă iar el nu se putu abţine să nu-i potolească stingherea la. Punîndu-şi degetul sub bărbia ei, îi întoarse uşor capul şi o privi.

- Promite-mi că o să comanzi ceva scump. Ne-am înţeles?

Efortul său fu răsplătit cu un zîmbet şi o încuviinţare din cap. îl făcură să-şi dorească s-o sărute, să-i spună că Eric Miller era un nenorocit

şi să-i ceară să nu se mai ducă la întîlnire şi...

- Noapte bună, Willa, îi spuse brusc, cu o voce răguşită.

Se aplecă să-şi ridice bastonul,pe care-l scăpase în timpul acestei conversaţii fierbinţi şi traversă camera, acum goală, pentru a-şi lua geanta de sport.

Willa strînse dosarul la piept şi ieşi. Ajunsă în hol, se rezemă de perete şi respiră adînc de cîteva ori, dar nu o ajută.

Fără îndoială, se aprinsese rău de tot. îşi pierduse capul. Se grăbi să ajungă în birou înainte ca Nick să iasă şi să o găsească acolo. Trebuia să aibă mintea limpede dacă voia să cîştige meciul cu Eric. Nu ştia sigur dacă mai avea ceva putere de convingere şi voinţă, ca să-i ţină piept lui Eric şi să se descurce în seara ageea. Ar fi vrut doar să ajungă acasă, să se scufunde în apă fierbinte, să bea un pahar cu vin rece şi să uite de ultimele două zile. Apoi se gîndi la Nick şi îşi aminti cum, pentru o clipă, el îi putuse vedea sufletul şi îi ceruse să-l ajute ca să se vindece. Nu putea să-l ignore, nici să se prefacă că nu e responsabilă pentru asta. Orice motive ar fi avut atunci, în timpul scurtei scene din pragul uşii, trebuia să-l ajute să-şi spele numele. Şi pe al ei.

A fost o proastă să creadă pentru o clipă că ar fi dorit-o cu adevărat. El credea că îl săpase, că-i ruinase cariera. Chiar dacă se dezvinovăţea, era imposibil ca el să o mai privească fără să-şi amintească de trecutul lui şi de rolul important pe care-l jucase ea. Nu-l putea acuza de asta. Trebuia să-l ajute să-l clarifice şi să se „cureţe" de el. Cum intră în birou, Eric se ridică în picioare. înainte ca Willa să-l întrebe ce făcea acolo, el o interogă:

- Unde ai fost pînă acum? Mi s-a părut că te-am aşteptat ore întregi.

Bosumflarea lui prefăcută îi făcea rău Willei. înghiţind în sec, spuse:

- îmi pare rău că am întîrziat, Eric. A trebuit să mai rămîn puţin la ultima şedinţă.

- Atunci, eşti gata?

Eric îşi trecu mîna prin părul lui blond, aranjat, şi se mută de pe un picior pe celălalt. Părea neliniştit, chiar iritat.

- Trebuie să fac un duş şi s-o ajut pe Kelly să încuie aici. Durează cam o jumătate de oră, dar dacă nu vrei...

- Nu, e-n regulă. Eric se îndreptă spre uşă, spăşit din cauza modului nepoliticos în care o întîmpinase.

-îmi pare rău, Willa, dar cred că sînt nerăbdător să fim singuri. îi atinse braţul iar ea se îndepărtă.

- De ce nu te duci tu înainte la restaurant sa comanzi băuturi, spuse ea pe un ton vesel, şi cît mai multe aperitive. Ne vedem acolo.

- Nu, e-n ordine. Te aştept aici.

Ea nu uitase că-l găsise la biroul ei cînd intrase şi nu avea chef să-l lase încă o dată singur acolo.

- De ce nu aştepţi sus, în holul de la recepţie? E ora închiderii, aşa că nu cred că vei fi deranjat.

- O să număr minutele, spuse Eric arătîndu-şi dantura perfectă. Şi ştii că sînt foarte bucuros că te revăd.

El îşi apropie capul de ea, dar Willa deschise uşa pe la spate.

- Cu cît plec mai devreme, cu atît mă întorc mai repede.

Ieşi din birou şi-i arătă drumul spre hol:

- Urcă scările acestea şi apoi fă-o la dreapta.

Eric fu nevoit să părăsească biroul. Willa

încuie uşa şi coborî în direcţie opusă.

Douăzeci de minute mai tîrziu, ieşi din vestiar. Făcuse un duş şi se schimbase dar nu putea spune că se înviorase. Strîngîndu-şi părul într-o coadă, îl prinse cu unul din elasticele ei verzi preferate. Peste cămaşa verde intens îşi puse o curea de piele. Nu putea să-l uite pe Nick şi-şi imagina cum ar fi să se îmbrace pentru el, să-i vadă privirea de admiraţie din ochii lui albaştri. Zîmbetul i se accentuă cînd amintindu-şi cum o devorase din priviri- cînd era îmbrăcată în costumul verde de gimnastică. Era sigură că lui Nick i-ar fi plăcut s-o vadă aranjată. Ideea de a se dezbrăca în faţa lui o obseda, mai ales cînd se gîndea că se va întîmpla doar în imaginaţia ei. Încîntată de această idee - că s-ar putea distra cu Nick, reluînd scena de adineauri, dar con- tinuînd-o pînă la un deznodămînt mult mai satisfăcător şi mai intim - îşi dădu frîu liber fanteziei.

Imagini senzuale îi năvăliră în minte, uimind-o prin intensitatea lor, dar, cu bună ştiinţă, continuă să le păstreze acolo. La urma urmei, îşi găsi singură argumente: cu cît doctoriile sînt mai puternice, cu atît vindecarea e mai rapidă. După cîteva momente, o nouă senzaţie o înfioră, dar era mult prea slabă pentru a o anihila pe cealaltă, cu

o puternică încărcătură erotică. îi trebui ceva cam mult timp să-şi dea seama că nu mai era singură. Stingherită de faptul că fusese surprinsă fantazînd,

simţindu-se penibil, ca şi cum gîndurile ei erotice ar fi fost expuse deasupra ei, ca într-o bulă din benzile desenate, privi în jur, prefăcîndu-se nepăsătoare. Nu reuşi. Nick stătea rezemat de perete, cu un zîmbet sigur pe faţă. Ea încercă să se învinovăţească pentru gîndurile ei exaltate, dar el era mai sexy ca niciodată. Aşa cum era, proaspăt ieşit de la duş, iradia şi mai multă energie. O contagia şi pe ea. Cînd îşi dădu seama că era acolo, simţi că a pus mîna pe un fier înroşit. Blugii lui deschişi, strimţi îi întăriră impresia că avea nişte coapse bine dezvoltate. Mai observă că nu mai avea genunchiul bandajat, nu avea cum să mai fie bandajat. „Ce mai purta pe sub blugi?"

Dîndu-şi seama că devenea ridicolă, îşi întoarse privirile spre chipul lui şi simţi că o curentează, suprasolicitîndu-i senzitivitatea şi aşa destul de excitată. Părul lui ud era şi mai ondulat acum, şuviţele lungi de la spate atîrnîndu-i pe gîtul gol. Privirea ei neputincioasă urmări apa care picura din şuviţele-i ude şi i se scurgea uşor pe obraji. Rîsul lui uşor o făcu să tresară. Lupta împotriva impulsului absurd de a se uita deasupra capului lui pentru a vedea dacă şi gîndurile lui se aflau acolo, aşa cum simţise mai devreme că fuseseră ale ei.

Simţindu-se ca o proastă, fără apărare, dar mai mult stînjenită de postura în care fusese surprinsă, simţi brusc nevoia să-i şteargă rînjetul acela de pe faţă. Spre disperarea ei, îşi dădu drumul la gură:

- Mai ai şi altceva care nu ţi se mulează ca o

a doua piele? Remarca asta nu făcu decît să-i accentueze zîmbetul. Ea adăugă imediat:

- Ah, ţi-a luat mult timp să te îmbraci. Ştii doar

I că închidem în curînd.

I - îţi poţi imagina că am pierdut noţiunea timpului în timp ce stăteam în saună şi mă gîndeam la tine? Mi-am dat seama. Sînt aici, relaxat şi deodată simt puţin curent. Ridic privirea şi te văd în faţa mea, înfăşurată într-un prosop de-al clubului, cu un capăt strîns deasupra pieptului.

Spuse aceste vorbe seducătoare pe un ton catifelat. în fundul sufletului ei era cumva supărată că el avea mai multă imaginaţie decît ea. Vocea lui o trezi, de parcă ar fi fost udată cu apă rece. Nefiind în stare să vorbească, privi în altă parte, destrămînd vraja pe care el o ţesuse cu atîta pricepere şi trecu pe lîngă el, îndreptîn- du-se spre scări. Pe moment, nu-i păsă dacă el

o va urma sau nu. Se opri afară chiar în faţa uşii şi respiră adînc, ca să se calmeze. îşi, puse mîinile pe obraji ca să se răcorească, sperînd că Erie va pune îmbujorarea ei pe seama unui duş prea fierbinte. Plecă, lăsînd uşa să se trîntească după ea. Nu luă în seamă zgomotul pe care îl făcu uşa cînd lovi piciorul lui Nick, nici înjurăturile care îi urmară. Se gîndea doar să-şi ia aşa-nu- mitul parfum şi să se care de acolo înainte de a mai interveni ceva. Kelly putea să se descurcş cu diavolul acela Care ţesea mreje. Nu se gîndi că îşi va petrece următoarele ore încercînd cu bună ştiinţă să-l ajute pe acest diavol să iasă din încurcătură. Ca să nu mai vorbim de ea însăşi.

Willa îl găsi pe Eric aplecat peste masa de la recepţie, uitîndu-se în altă parte. Pesemne că îşi pusese farmecele în funcţiune, din moment ce Kelly plecase şi totul era deja încuiat. Prea absentă pentru a o interesa ce făcea el, dorin-du-şi dogr să plece, zîmbi larg şi spuse cu o veselie puţin cam exagerată:

- Eric, aici erai? îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi.

Nick o auzi pe Willa cum îl întîmpină atît de radioasă şi se posomorî. îşi reaminti perfect faţa ei extrem de expresivă în timp ce el îşi improviza scenariul în saună. Se gîndi cît de mult se va distra restul serii imaginîndu-şi dacă şi trupul ei ar fi fost la fel de excitat aşa cum îi era mintea. Apoi îşi aduse aminte că trupul şi mintea ei îşi vor petrece restul serii şi, probabil, şi noaptea cu Eric Miller. Se simţea ciudat, ca şi cum ar fi fost scos din minţi şi apoi abandonat într-un moment în care avea mare nevoie de a fi stăpîn pe instinctele sale. Ceva legat de întîlnirea ei cu Eric Miller îl deranja. Orice ar fi intenţionat ea, era .băgată pînă la gît în toată treaba asta. S-ar mai fi învîrtit prin împrejurimi ca să afle de ce ţinuse morţiş Miller să rămînă singur în biroul Willei, iar acum uşa era încuiată.

Deci, îşi spuse încă o dată, hotărîrea lui de a-i urmări la întîlnire era în interesul lui şi nu avea nimic de-a face cu vreo dorinţă de a o proteja pe Willa.

Nick ieşi.

- Sper că nu vă deranjez.

Tresărirea Willei la auzul cuvintelor sale îi spuseră că instinctele lui s-ar putea să fie corecte de data asta.

- Cam uiţi de mine, Willa?

Era clar că voia să se înţeleagă că mai uitase

o dată de el. Ea păli puţin. Căpătă o expresie de disconfort iar el se simţi ca un prost că o supusese la aşa ceva.

- Logan, ce mai cauţipe-aici?

După ton, se vedea clar că Eric suspecta "wy' tîrzierea Willei ca fiind datorată cumva lui Nick.

- Se pare că asta e întrebarea ta preferată în seara asta.

Nick se îndreptă încet spre uşă. Genunchiul nebandajat îl făcea să se sprijine mai tare în baston.

- Adevărul este că aş vrea să părăsesc acest cuib al ospitalităţii, dacă n-ar avea nimeni nimic împotrivă şi să încui uşa.

- Păi, dacă tot nu mai e nimeni pe-aici, de ce n-am pleca cu toţii? Eric, vii?

Nick înaintă ca să-i deschidă uşa, dar fu aproape dărîmat de Eric care se grăbi să ajungă el primul. O surprinse pe Willa dîndu-şi ochii peste cap cînd el făcu gestul acesta de fanfaron.

- Eu mă întîlnesc cu ea, aşa că eu îi deschid uşa!

Nick nu putu rezista tentaţiei. Un zîmbet îi apăru pe faţă în timp ce îşi întinse bastonul ca din întîmplare, murmurînd „Nu, lasă-mă pe mine". Cînd Eric se împiedică de el, Nick profită de acest moment şi se rezemă de uşă, astfel că Eric nu se mai putu redresa şi se rostogoli. Nick se întoarse spre Willa tocmai la timp pentru a-i surprinde grimasa înainte de a se înmuia într-o privire plină de reproş. Totuşi, îşi strînse buzele cînd Nick se înclină foarte politicos şi spuse cu calm:

- După dumneavoastră, doamnă.

în timp ce ea ieşi din clădire, Nick îi urmări spatele acoperit cu o haină kaki, iar mîna îi alunecă pe uşa din sticlă pînă la clanţă.

Apăsă cu grijă pe buton pentru a nu se închide automat şi speră că Eric şi - Willa nu vor petrece chiar toată noaptea împreună.

Acum, că venise timpul să-şi pună planul în acţiune, Willa începu să ezite.

- Vrei să te duc cu maşina? îl întrebă pe Nick, fără să-şi dea seama ce însemna exact această propunere.

- Nu, mulţumesc. După operaţii mi-am pus un schimbător de viteze automat. Mă descurc foarte bine, doar că arăt puţin ciudat cînd intru şi ies din maşină.'

Nick se aplecă şi-şi luă geanta veche de piele pe care o lăsase jos cînd deschisese uşa. Willa îşi surprinse privirea aţintită asupra muşchilor lui încordaţi în acea îndoire. Graţia atletică a acelui corp masiv era uimitoare şi îi tăie respiraţia. După ce Nick le făcu cu mîna, Eric o conduse pe Willa spre Porsche-ul lui. Ceva era sinistru; o sclipire de gheaţă părea să vină din direcţia caroseriei negre, lucioase, aşa cum luna ce se ridica îi mîngîia suprafaţa lustruită, cu lumina ei nepămîntească. Un fior îi coborî pe şira spinării.

Willa hotărî brusc că avea nevoie de timp şi loc pentru a-şi aduna gîndurile înainte de a ţine piept evenimentului ce urma. Se strecură de sub braţul lui.

- Ce-ar fi să ne întîlnim la restaurant?

Fără a-l lăsa să-şi exprime dezaprobarea, continuă:

- Nu-mi place să-mi las maşina într-o parcare goală. S-ar putea să nu mă crezi, îi spuse ară- tînd spre Honda ei micuţă şi roşie, dar este tot ce am.

Se îndepărtă, prefăcîndu-se că nu i-a observat expresia de nemulţumire. Se stăpîni din toate puterile să nu alerge spre maşina ei şi să se încuie înăuntru.

Eric părăsi masa pentru cel puţin a treia oară de cînd sosiseră. Willa îşi înăbuşi un căscat şi se jucă cu piciorul paharului ei cu vin. Recapitulînd ceea ce se întîmplase în după-amiaza aceea, ajunse la singura concluzie posibilă: Nu era Mata Hari. Eric se lamentase tot timpul în legătură cu tratamentul incorect pe care i-l aplicase colectivul de antrenori ai Jaguarilor în acel sezon, aşa că nu putuse să scoată nici un cuvînt. Lui Eric îj plăcuse mereu să fie centrul atenţiei, dar în seara aceasta devenise aproape paranoic.

Prea obosită ca să analizeze acel gînd, se uită din nou înspre holul care ducea la intrarea în restaurant şi la separeuri. Ezită puţin înainte de a mai lua o înghiţitură din vinul îngrozitor de scump pe care insistase să-l comande Eric - zîmbind cînd îşi aminti ce-i spusese Nick, să comande ceva foarte scump şi cît mai mult - dar ridică din umeri şi-şi întinse picioarele. Se legănă puţin şi se opri pentru a-şi reveni. Nu era ameţită; abia băuse un pahar de vin, dar renunţă la planul de a comanda cît mai multe feluri de mîncare şi cît mai scumpe imediat ce simţi mirosul de peşte. Era una din mîncărurile ei preferate şi se gîndi că din cauza asta stomacul ei scotea acele sunete de protest.

înăbuşindu-şi un căscat, se îndreptă spre ieşirea din restaurant, fără să-şi ia poşeta. îi veni să rîdă cînd îi trecu prin minte că Eric s-ar putea nici să nu-şi dea seama de absenţa ei.

- Willa? Unde te duci?

„La naiba. Era cît pe ce să-mi reuşească". Respirînd adînc, se întoarse spre Eric.

- îmi pare rău, Eric, dar e tîrziu şi sînt foarte obosită. Ai fost aproape tot timpul plecat, aşa că m-am gîndit că...

Nu-şi mai continuă vorbele sperînd ca el să înţeleagă acest reproş şi să propună o schimbare, pentru a-şi mai spăla ruşinea.

- Oh. Da. îmi pare rău. Figura încruntată i se destinse, totuşi, şi adăugă:

- Lasă-mă să mă ocup de nota de plată. Mă întorc imediat.

Willa dădu din cap, plictisită, şi se rezemă de perete.

Eric reapăru peste cîteva minute.

- îmi pare rău, dar chelneriţa m-a ţinut o grămadă.

I se păru că Eric reuşea întotdeauna să dea vina pe altcineva, dar nu prea avu timp să se gîndească mai bine la asta pentru că el o luă pe după umeri şi o conduse spre uşă. înlănţuită de el, Willa se poticni tot drumul, nereuşind să scape de îmbrăţişarea nedorită.

Îndreptîndu-se spre maşina lui, o întrebă:

- Ce-ai zice să mergem să dansăm undeva? Sau să bem ceva? Undeva, să fim singuri.

Willa nu încercă să-şi ascundă uimirea produsă de nepăsarea lui faţă de starea ei evidentă de oboseală. El nici nu.observase că băuse ceva în timpul cinei. Pufni cu dispreţ. Neştiind ce să spună, tăcu pînă cînd îi deschise portiera, invitînd-o înăuntru şi întrebînd-o:

- Unde vrei să mergem mai întîi?

- Eric, îmi pare rău, dar am avut o zi încărcată. Trebuie să mă duc acasă.

Willa încercă să iasă din îmbrăţişarea lui. Deranjat de refuzul ei, Eric îşi reveni totuşi repede, recăpătîndu-şi zîmbetul de reclamă şi se încordă pentru a nu o lăsa să-i scape.

- Cînd te mai văd?

Cu ultimele puteri, ea reuşi să zîmbească slab în timp ce-şi căuta cuvintele - nişte cuvinte cu care să-l facă să plece imediat, însă fără să-i spulbere speranţele de a scoate ceva de la el.

Eric, interpreted tăcerea ei drept un refuz de a-şi continua seara cu el, trecu brusc de la masca aceea de bărbat politicos, la comportamentul de vedetă obişnuită ca toţi oamenii să-i facă şi cel mai mic capriciu.

- Ce este Willa? Nu mai sînt bun pentru tine?

Se mişcă brusc, imobilizînd-o între trupul lui şi

maşină. Willa fu puţin surprinsă de modul lui brutal de a acţiona, dar nu se gîndi că ar fi vrut să-i facă vreun rău.

- Mai există cineva? Poate Logan?

Eric se apropie şi mai mult. Tot ce vedea în ochii ei părea să-i confirme suspiciunile.

- Trebuia să mă fi aşteptat la asta de cînd v-am văzut pe amîndoi venind atît de tîrziu.

Creierul ei obosit începu să emită semnale de alarmă. Aşa, cum stătea foarte aproape de el, îi putea vedea strălucirea stranie a ochilor. Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu îi era frică. Cum de nu-şi dăduse seama? Toate acele drumuri la toaletă, starea ciudată, fluctuaţiile din atitudinea lui, paranoia lui... Nick avusese dreptate: Eric se droga. Şi, încă destul de mult, după cum văzuse în seara asta. Brusc-, îşi aminti cum îl găsise aplecat peste masa recepţionerei mai devreme. Se droga chiar în club? Trebuia să scape de Eric. Trebui să-şi pună în funcţiune toată vigoarea rămasă, dar, în cele din urmă, reuşi să-şi compună o mască liniştită.

- L-am cunoscut pe domnul Logan abia ieri. Sînt doar antrenorul lui. Se întrebă dacă fusese convingătoare.

- Am ieşit cu tine pentru că ai vrut să ne purtăm ca nişte adulţi şi să fim prjeteni.

Accentul pus pe cuvîntul „prieteni" nu avu efectul scontat de Willa. O sperie trăgînd-o violent spre el.

- Prieteni zici? mormăi el. îţi arăt eu prieteni.

îşi coborî faţa ca şi cum ar fi vrut să o sărute,

dar se opri foarte aproape de faţa ei, cu pupilele mărite.

- Poate că ai fost tu o virgină mica şi prostuţa, dar ştim amîndoi că nu mai e cazul acum, nu-i aşa, Willa?

îngheţată la început de reacţia lui neaşteptata, Willa reuşi să-şi recapete raţionamentul în ultima secundă cînd el se apropia de faţa ei.. Se smuci în stînga, împingîndu-l în piepţ- [Er]c [se] [a]?' tepta la mişcarea ei bruscă şi se lăsă împins înapoi, dîndu-i drumul. Tremurînd, ea îşi încru- cişă braţele în jurul mijlocului.

- Cred că ar trebui să pleci.

Eric oftă puţin, dar cînd încercă să se apropie de ea, Willa ridică o mînă.

- Noapte bună, Eric.

Eric o înjură în timp ce trînti portiera dreaptă şi demară în trombă. Willa se prefăcu că nu a auzit cuvintele urîte, întorcîndu-se tocmai la timp pentru a nu fi împroşcată de noroi cînd el porni maşina şi dispăru din parcare.

înghiţind în sec, Willa se rezemă de maşina ei. îşi reţinuse teama pentru -a-i da drumul după consumarea scenei de violenţă prin care tocmai trecuse. îşi strînse braţele în jurul trupului cit putu de tare, dar nu se putu opri din tremurat Acest tremur, împreună cu oboseala şi cu vinul pe care-l băuse, după o zi obositoare în care nu mîncase aproape nimic, ar fi putut fi motivul din cauza căruia ea începu brusc să rîdă.

- Munca asta de spion nu-i aşa de uşoară cum pare la televizor, spuse ea, apoi leşină pe capota maşinii.

Nick o prinse înainte de a se prăbuşi.

Nick ridică trupul inert al Willei, sprijinindu-l de al său, luînd-o în braţe. Genunchiul îl durea îngrozitor, în timp ce traversa strada şchiopătînd pentru a ajunge pe trotuar.

- Nu eşti chiar aşa de uşurică! îi şopti în părul care acum mirosea a fum de ţigară. Prefera parfumul acela tulburător pe care-l simţise la club. Deşi înaltă şi subţire, trupul ei musculos era greu, fpcîndu-l să-şi simtă genunchiul arzînd, ca şi cum cineva i-ar fi băgat un cui înroşit în el. Totuşi, o ţinu strîns - grija pentru ea era mai mare decît cea pentru genunchiul său.

îi reveni respiraţia şi, deşi arăta palidă în lumina slabă a becurilor din parcare, Nick era aproape sigur că dormea.

- Ce-mi faci tu mie..., îi şopti Nick la ureche cu vocea sugrumată de încordare. Ceva îmi spune că am toate motivele să nu am încredere în tine, zise el, şi gemu cînd ea se strînse mai aproape de el în timp ce o mişcă pentru a deschide portiera. Acum se rezema de el.

- Anumite zone ale trupului meu nu prea sînt de acord cu ideea ta.

Willa se mişcă uşor, vag conştientă de faptul că stătea mai confortabil. Creierul ei ameţit sesiză că cineva o ţine în braţe. Se smuci brusc, gîndindu-se că Eric se întorsese, dar cînd auzi vocea gravă a lui Nick în ureche se relaxă, convinsă că trebuie să fie acasă, în pat, reluîndu-şi fanteziile pe care le începuse mai devreme la vestiare. Se întoarse şi se cuibări mai bine în patul ei. După ziua pe care o avusese, merita să se bucure de orice fel de distracţie îi venea în minte. Dacă se va foi mult, Nick nu credea că mai putea să ajungă la maşină. Răsuflă uşurat cînd reuşi s-o facă. O aşează pe banchetă pe cît de uşor putu. „Genunchi afurisit!" Se aplecă să tragă de maneta micuţă de la scaun ca să-l

J^onna Kaufmann

ridice. Ca să facă acest lucru, trebuia să stea peste ea. începu să tragă de manetă, dar nu se putu abţine să nu-i dea la o parte şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă. Degetele i se opriră pe obrazul ei şi se surprinse aplecîndu-se să-i sărute buzele ademenitoare, întredeschise. Realizînd ce era să facă, îşi trase brusc capul şi se lovi de cîrligul pentru centura de siguranţă.

Blestemînd maşinile astea noi şi reacţia bruscă, închise repede uşa şi şchiopătă pînă la locul lui.

- Ar fi trebuit să păstrez bandajul ăla nenorocit, mormăi el. Dar nu, îl scosese ca un tîmpit pentru că nu voia ca Willa să-l vadă şi să-şi amintească de slăbiciunea lui. Şi poate pentru că ar fi vrut să-l vadă în deplinătatea forţelor lui nu ca pe un obiect demn de milă sau repulsie Nick nu-şi putu aminti cînd încercase să se dea mare pentru a impresiona vreo femeie Nu-şi amintea nici măcar cînd ar fi vrut s-o facă. Se îndreptă spre maşina ei pentru a-i ridica poşeta. Probabil o scăpase cînd se luptase cu nenorocitul ăla.

Un nenorocit al cărui exemplu era cît pe ce să-l urmeze. „Mai mult“, îşi spuse, „măcar era conştientă cînd Miller a atins-o“. Scrîşnind alte înjurături printre dinţi, ieşi din maşină şi apucă poşeta din piele. După ce închise portierele, se urcă la locul lui şi plecă din parcare.

Nick se uita cînd la şosea, cînd la Willa. Se foise de mai multe ori, murmurînd ceva în timp ce se cuibărea în pernele de pluş ale automobilului. El se concentră asupra volanului pe cînd se apropiară de zona rurală din partea de est a districtului Loudoun. îi mulţumi în gînd lui Sky pentru că insistase atît ca el să afle unde locuia ea. Spera ca Willa să nu-l interogheze prea mult. Se minţiseră şi aşa destul.

Pe parcursul drumului destul de lung Nick încercă să-şi lămurească sentimentele ciudate şi contradictorii pe care le avea pentru ea. Dar după douăzeci de minute nu ajunsese la nici o concluzie, ci îşi pusese şi mai multe întrebări, cum ar fi, de ce îşi recăpătase curajul cînd Miller

o luase în braţe. Atunci de ce fusese atît de mîndru de ea cînd îl pusese la punct pe ticălos?

Nick privi din nou la ea, ca şi cum ea i-ar fi putut da nişte răspunsuri aşa, adormită cum era, dar figura lui încruntată şi frămîntată şe dizolvă |într-un zîmbet larg cînd o auzi sforăind uşor. Acc 'eră. Luna era singura sursă de lumină în afara fa'lirilor maşinii. Conduse încet spre casa de ţară, atPă ce merse cam un sfert de milă pe

cărarea care ducea la ea, întrebîndu-se cum va reacţiona ea cînd va afla cine a adus-o acasă. Va mai avea mult de aşteptat ca să afle. Ocolise cele mai multe gropi de pe potecă, dar maşina tot se zgîlţîi de cîteva ori, trezind-o.

Willei îi trebuiră cîteva secunde pentru a-şi da seama că nu se afla în patul ei. îşi roti privirea prin jur; nu pricepea ce era cu scrumiera şi cu mînerul de lîngă ea, dar văzu imediat silueta unui bărbat în apropierea ei. Era acelaşi bărbat la care visase... înseamnă că o purtase în braţe cu adevărat...

- Ce faci aici? întrebă ea, dar se clătină şi se sprijini de aripa maşinii ca să nu se prăbuşească la loc pe banchetă.

- Oh, încîntătoarea prinţesă s-a trezit. Văd că nu prea ţi-ai revenit. Continuă, scrutat de privirea ei derutată: Ceea ce fac aici e că te duc acasă. Aici stai, nu? în întuneric toate silozurile păreau identice. Deschise portiera lui şi lumina din interior se revărsă şi afară. Se aplecă înspre ea, dar se opri cînd ea se trase înapoi.

- Nici să nu te gîndeşti la asta, îl avertiz?, săgetîndu-l din priviri. Azi am avut de-a^e destul de mult cu bărbaţi duri, mulţume*

- în regulă, descurcă-te singură a;[ncl] Totuşi,te-ai simţi mai bine dacă m-ai lăsa să ridic eu scaunul.

Ea se înroşi.

-îmi pare rău, ăă... Am avut o zi îngrozitoare.

îşi scutură capul, ca şi cînd ar fi vrut să-şi înlăture şuviţele care-i căzuseră pe faţă. Nick îşi opri privirea asupra părului ei, revărsat pe umeri, care acum părea mai mult auriu decît roşcat. Parcă era frumoasa din Pădurea Adormită tocmai trezită. Willa-se chinui să iasă din maşină. în timp ce se lupta cu sistemul complicat de închidere al portierei, Nick îşi luă bastonul, ocoli maşina şi ajunse pînă la ea.

- E deschisă, spuse el, dar ea nu-l auzi dinăuntru. îi deschise portiera şi se aplecă să o ajute să iasă. Capetele lor se ciocniră şi Willa se trînti înapoi pe banchetă. Amîndoi înjurau acum şi îşi frecau frunţile,.

- Nu ştiu care dintre voi e mai periculoasă. Tu sau maşina? Şi unde naiba ai învăţat să înjuri aşa?

- Tata a încercat să mă protejeze de aspectele mai puţin delicate ale sportului, dar cînd îţi petreci adolescenţa antrenînd atleţi de performanţă, în mod inevitabil înveţi şi unele expresii mai puţin ortodoxe.

Nick zîmbi, apoi se crispă de durere cînd pipăi cu mîna cucuiul care îi apărea.

- Nu credeam că-i poţi face aşa ceva unui fotbalist.

- Ce s-a întîmplat în seara asta? De ce eşti aici? Sau, mai bine zis, de ce erai acolo?

Examinîndu-şi cu grijă zona dureroasă din frunte, începu să-şi reformuleze întrebarea stîn- gace, cînd Nick îi făcu semn să tacă. Fiind conştient că nu era cel mai bun moment pentru a-i dezvălui adevăratul motiv, inventă unul pe loc:

- Numeşte-o simplă coincidenţă, dar mă oprisem după colţ, la Bennigan, şi cînd să plec, m-am rătăcit în labirintul din parcarea de la birouri.

Ea avea o privire bănuitoare, dar, ce naiba, lui

i se părea că sună destul de bine pentru o minciună.

- Oricum, întorceam în parcarea de la Devon cînd te-am văzut sprijinindu-te de maşină. Am ieşit să văd dacă aveai nevoie de ajutor şi tu ai leşinat. „în braţele mele", vru să adauge, dar renunţă.

Willa nu avea nici un chef să-şi aducă aminte de asta, cu atît mai puţin să discute despre cearta pe care o avusese cu aşa-numitul ei partener.

If.tl dădu seama că ceva nu se lega în povestea pe care i-o turnase Nick, dar o durea capul şi hotărî să se gîndească la asta mai tîrziu. După ce dormea puţin. Ridicîndu-şi privirea spre el,

spuse:

- Păi, se pare că trebuie să-ţi mulţumesc şi să-mi cer scuze. Nu mi-ar fi trecut prin cap că ai putea să fii un cavaler în armură, dar, în acest caz, mă bucur că m-am înşelat.

încercă să iasă din maşină dar Nick îi puse mîna pe umăr, oprind-o.

- Noi, cavalerii în armură, ţinem morţiş să ne

vedem doamnele în castel, nevătămate. Se aplecă să o ajute să iasă din maşină, deşi ştia că putea să parcurgă cu uşurinţă cei cîţiva metri pînă la uşa casei, dar neputînd să se abţină să

nu o atingă încă o dată. Oh, iar îl durea genunchiul ăla afurisit.

Willa se împinse în el, iar pulsul i se acceleră

cînd mîinile ei îi atinseră pieptul puternic.

- E-n regulă. Pot să merg şi singură.

Văzînd lucirea de hotărîre din ochii lui, continuă cu mai multă insistenţă:

- Ştiu că am leşinat, dar totul mi s-a tras de la

. vinul ăla băut pe stomacul gol... ooh!

Nick o ridică pe umăr, apoi se întoarse şi-i agăţă poşeta cu minerul bastonului. Cînd ea începu să se crispeze, o mîngîie uşor pe spate.

- Ştiu sigur acum că nu joci rolul damei aflate la ananghie. Nu te mai zvîrcoli, că poate chirurgul meu o să-ţi cumpere iahtul dintr-un foc, din onorariul pe care i-l voi plăti pentru a-mi repara tendoanele pe care mi le distrugi acum.

Willa încetă imediat, surprinsă de purtarea lui cavalerească, dar nedorind să-l rănească.

- Mulţumesc. Acum, caută cheile te rog? îi dădu geanta peste umăr, aşa încît să o poată apuca.

- Lasă-mă să ghicesc: te-ai supărat, murmură ea pe cînd îi lua geanta din mînă. Am leşinat, îţi aminteşti?

- Cred că da. A, nu te nelinişti, asta o să-ţi ajute la reirigarea creierului.

Ajungînd la uşă, el se întoarse, pentru ca ea să poată ajunge la clanţă.

- Poţi s-o descui?

- Pune-mă... jos, spuse ea rar, aspru, poate din cauză că faţa ei era prea aproape de spatele lui solid.

- Acum!

Nick o lăsă să alunece uşurel pînă cînd ajunse în faţa lui, neavînd destulă încredere să-şi

îndoaie genunchii şi s-o lase jos. Brusc, realiză că această metodă era periculoasă pentru o altă parte a trupului său, una nu chiar aşa de uşor mascată de blugii lui strimţi.

Cînd ea atinse pămîntul cu picioarele, Nick se îndepărtă puţin. Se simţi uşurată şi ciudat de dezorientată în acelaşi timp.

- Trebuie să dorm, mormăi ea.

Nick se aplecă înspre ea pentru a-i spune să mai repete ce a zis, exact cînd ea se întoarse să deschidă uşa. Mişcarea îi aduse faţă în faţă, mai mult, gură la gură. Nici unul nu fu în stare să se mişte. El ştia că face o mare greşeală, dar zvîcnetul genunchiului lui precum şi cel dintre picioare făcea imposibilă orice tentativă de a gîndi cu luciditate. Mînat pur şi simplu de instinct, umplu spaţiul dintre ei. îi acoperi buzele cu sărutări scurte, deschizîndu-i gura. Avea un gust exotic, un amestec de vin şi ceva personal. Ar fi putut să ajungă dependent de aşta. Ea se în- muie şi se apropie de el iar el o lipi de el, sprijinindu-se de uşă ca să-şi cruţe genunchiul şi ca să o poată cuprinde cu ambele braţe. Cu buzele abia atingîndu-i-le, îi şopti:

- Willa, deschide ochii şi priveşte-mă.

Ea i se supuse imediat, iar Nick înghiţi în sec cînd îi văzu dorinţa din ochi. Era ceva reprimat în dorinţa asta: îl dorea şi nu-l dorea. O trăire nedefinită izbucni în el, ceva Ce aducea a regret, pentru că ea avea toate motivele să fie reţinută cu el.

- Trebuie să vorbim. Tu şi eu...

- Ştiu, spuse Willa încet, cu o voce atît de răguşită încît abia o putu auzi. îl privi fix pentru cîteva clipe, apoi se desprinse din îmbrăţişarea lui. El îi dădu drumul, dar nu uşor. Nick o urmări cum îşi recăpăta răsuflarea, cum se lupta cu ea însăşi şi-şi putu crea o imagine destul de relevantă despre autocontrolul ei. Brusc, îi veni în minte că tocmai acest autocontrol era apărarea ei, scutul pe care îl folosea pentru a-şi proteja partea pasională, necugetată a fiinţei ei pe care el o întrevăzuse şi o simţise acum.

Nick...

El îi puse degetul pe buze.

- Nu spune nimic. S-a întîmplat. Cred că amîndoi ştiam că trebuia să se întîmple.

Un zîmbet leneş îi apăru pe buze.

- O să vorbim despre asta dimineaţă, cînd o să vin la micul dejun. Ochii ei se îngustară ameninţător. El îşi luă degetul de pe buzele ei.

- Deşteaptă mişcare, avînd în vedere cît de puţin am mîncat azi, spuse ea, uitînd de autocontrol.

Nu-i luă în seamă zîmbetul sexy.

- Am treabă mîine. Trebuie să mă uit prin nişte acte, .înainte de a începe noul sezon de antrenamente, aşa că trebuie să profit de fiecare minut de s,omn. Ştiu că trebuie să discutăm, se uită ea într-o parte pentru o clipă, apoi adăugă încet, despre o groază de lucruri.

Privindu-l din nou, spuse:

- Dar nu acum. Acum trebuie să mă duc să mă culc. Singură.

Nick avu inspiraţia să pară pus la punct de descrierea ei amănunţită a planurilor făcute pentru o dimineaţă de duminică, dar asta doar pentru un moment.

- Bine. Du-te şi culcă-te, iar eu voi veni aici la..., el îşi privi ceasul, surprins că era trecut de miezul nopţii,... nouă.

Ea îi aruncă o privire plină de reproş, aşa că adăugă:

- Şi jumătate.

„încă mă mai fulgeră cu privirea!"

- Cu micul dejun.

înainte ca ea să-l oprească, îi explică:

- Trebuie să te ducă cineva la serviciu, doar dacă nu ai vreun tractor sau vreun cal pe-aici. Apoi, onoarea pe care mi-ai făcut-o de ă mă ridica la gradul de cavaler, îmi impune un anumit simţ al răspunderii.

Willa tăcu, privindu-l fix. El zise pe un ton neutru:

- îmi dau seama că ar trebui să plec cît mai sînt încă viu şi' nevătămat, dar îmi place să fiu mustrat. Hai, du-te şi vezi ce-i cu tine. Amîndoi o să dormim mai bine.

După o lungă pauză în care se abţineau cu greu să nu zîmbească, Willa spuse simplu:

- Noapte bună, domnule Logan.

Descuie uşa şi intră, surprinsă că el nu a oprit-o. Chiar înainte de a închide uşa, cedă unui impuls sălbatic, unei feţe a ei, care părea să apară în mod miraculos de cîte ori se afla în apropierea lui, şi adăugă:

- Vreau să ajung la birou devreme. Vino la şapte. închise uşa, apoi o deschise din nou şi adăugă: Şi jumătate.

Nick îşi aruncă cheile.pe măsuţa din vestibul 90

Mişcare ilegală

şi luă telefonul portabil, îndreptîndu-se prin culoarul mic spre bucătărie. Formă numărul lui Sky şi luă o bere rece din frigider. Cînd îşi rezemă piciorul de masa rotundă, cu picior, şi îşi apăsă sticla rece de bere pe genunchi, vocea răguşită a lui Sky îi răspunse .

-Uh,... alo?

- Hei, Sky, ce faci, bătrîne, sper că nu te-am deranjat de la nimic, hm? .

Nick îşi păstră tonul acela vesel, aşteptînd ca Sky să devină foarte curios şi să treacă la întrebări.

- La... două dimineaţa are chef de glumă. Bătrîne, dă-i drumul, mormăi Sky. Tuşi şi îşi limpezi vocea. Cum a decurs întîlnirea?

Nick nu-i ascunsese niciodată nimic lui Sky, dar acum nu prea ştia ce să-i răspundă.

- Să spunem doar că Willa şi Eric n-ar forma cel mai bun cuplu de îndrăgostiţi. Ai mai aflat ceva?

în timp ce întîlnirea Willei cu Eric se derula, Nick îl sunase pe Sky din maşină şi-l rugase să se ducă la biroul Willei să cerceteze dacă Eric făcuse ceva acolo cît fusese singur în încăpere, apoi să încuie. Cuvintele lui Sky îi confirmară bănuielile.

-on-

Donna Kaufmann

- Ai avut dreptate, Nick. Nu ştiu ce au de gînd, dar am găsit cîteva pacheţele de-alea mici şi albe înghesuite în biroul ei. Destul de bine ascunse. Vocea lui Sky era plină de sarcasm şi dezamăgire: Cred că e vîrîtă pînă la gît în treaba asta.

- Nu, Sky, nu e.

Tăcură amîndoi cîteva secunde, cugetînd la afirmaţia lui Nick,spusă pe un ton atît de sigur. Ştia că fusese bănuitor în ceea ce o privea pe Willa şi rolul pe care-l jucase în toată nebunia aia, dar acum îşi dădu seama că, în sfîrşit, se convinsese.

- Ce? Acuma crezi că-i nevinovată? Oricum, ce s-a întîmplat în seara asta?

Sky era în mod vizibil contrariat de schimbarea atitudinii prietenului său. -

- Sky, pun pariu pe inelele mele Super Bowl că Eric o foloseşte exact aşa cum m-a folosit şi pe mine. Nu ştiu încă tot, dar mă duc la ea dimineaţă şi o să-i vorbesc deschis. Dacă am dreptate, o să-i cer să ne ajute.

- Măiculiţă, da’ trebuie să fi fost o întîlnire... murmură Sky.

- Ai încredere în mine, Sky, ne-am înţeles?

- Cred că nu mai trebuie să spun că, de la început, am crezut-o nevinovată.

Nick îi tăie vorba:

- Ce-ai făcut cu pliculeţele?

- Pliculeţele? Ah, am scăpat de ele.

- Ce-ai făcut?

- Linişteşte-te! Le-am înlocuit cu zahăr pudră. L-am sunat pe omul nostru de la sala de gimnastică. Ne-am întîlnit şi i le-am dat.

- Zahăr pudră, ai? Cred că toate romanele poliţiste pe care ţi le-am adus cînd erai în spital îşi spun acum cuvîntul!

Nick nu uitase de accidentul care întrerupsese prematur cariera prietenului său - chiar dacă era mult recunoscător acestui necaz, din moment ce Sky era disponibil şi putea să-l ajute acum.

- încă nu sînt foarte sigur de Boxleitner.

- Nick, trebuie să înveţi să ai încredere în reţea. Box a jurat că o să ţină marfa pînă cînd găsim ceva dovezi concrete. Sky tăcu o clipă, apoi adăugă: Nu i-am spus pe cine bănuim, dar mă cam bate gîndul că acum ar trebui să-l implicăm şi pe el în toată chestia asta.

Box era Frank Boxleitner, un fost coechipier al lui Sky care era acum în DEA (Departamentul Justiţiei). Sky îl convinsese pe Nick că le-ar fi putut fi de ajutor. Nick se îndoise, ca să nu spunem că era sceptic, în legătură cu cunoştinţele lui în materie de drept. Cînd le spusese că nu au nici o dovadă clară ca să-l acuze pe suspect, Box se retrăsese delicat din urmărirea lor, spu- nîndu-le că avea o agendă foarte încărcată. Dar le spusese că va fi bucuros să-i ajute cînd vor avea ceva concret.

- Poate că ai dreptate. Cred că în ultimul timp nu prea mai am încredere în oameni. La urma urmei, o să susţinem că cel mai celebru jucător profesionist din Federaţia Naţională de Fotbal este un cocainoman care mi-a turnat mie o înscenare ca să scape cu obrazul curat. Nu e un scenariu prea veridic. întreabă la Fairfax.

Nick deschise cutia de bere şi trase un gît zdravăn înainte de a întreba:

- Crezi că monitoarele de la club au înregistrat mişcările lui Eric? Dacă ar fi aşa, atunci ar trebui să-l implicăm şi pe Box.

- încă nu m-am uitat la . casete, dar, avînd în vedere locul unde am găsit pliculeţele ascunse, nu cred că era în raza camerei de luat vederi. Nenorocitul ăsta nu-i prost deloc. Sper că Willa ştie cum să se descurce cu el.

Nick se gîndise la acelaşi lucru tot drumul spre casă. în acel moment realiză că trebuie să aibă încredere în ea, că trebuie să o apere, că are mai mare nevoie de ajutorul lui decît el de al

ei.

- Ceva amprente pe pliculeţe?

- Box a spus că o să cerceteze, dar nu prea sînt şanse.

- Bine.

Nick încercă să-şi ascundă neliniştea din voce, dar nu reuşi în totalitate.

- Hei, mulţumesc pentru ajutor. Nu cred că m-aş descurca fără tine/bătrîne. Dacă n-ai fi fost tu, cred că acum aş fi zăcut în vreun sanatoriu, gîndindu-mă la zilele mele de glorie.

Sky continuă, pentru a-l opri pe Nick să-şi nege meritele:

- Hai, hai, prea multe dulcegării. Du-te şi culcă-te. Dacă n-ai uitat, ai dimineaţă o întîlnire fierbinte cu o roşcată nemaipomenită.

Sunetul ceasului deşteptător o trezi, în cele din urmă, pe Willa. Fără să se scoale cu adevărat, pipăi pînă cînd ajunse la ceasul cu radio de pe noptieră şi opri acea alarmă enervantă.

Donna Kaufmann

- Nu se poate să fie deja dimineaţă, mormăi ea şi îşi trase o pernă peste, cap ca să-şi apere ochii de razele de soare care îi demonstrau exact contrariul. Scoţînd un ochi de sub pernă, văzu ca prin ceaţă afişajul albastru fluorescent al ceasului. „Şapte fără un sfert!"

în următoarea secundă se ridică, complet dezmeticită. Mintea i se puse în funcţiune. „Nick va fi aici în mai puţin de o oră“. Willa aruncă pătura şi sări din pat, dar se apucă imediat de spătarul patului pentru că o luase ameţeala. Mintea i se întoarse brusc la ceea ce se în- tîmplase cu o seară înainte; imaginea lui Nick îi apăru înaintea ochilor.

Odată deschise porţile memoriei, celelalte amănunte ale serii îi năvăliră în minte, încheind cu micul dejun propus de Nick. „Eu, cu gura asta mare!“ se mustră Willa în gînd, dorindu-şi să nu-l fi chemat mai devreme. Avea, într-adevăr, treabă la birou, dar era ziua ei liberă şi se putea duce cînd voia. Se îndreptă spre baie, oprindu-se pentru a-şi lua din dulapul din lemn de stejar ki- mono-ul de mătase pe care-l purta drept halat de baie.

Ieşind repede de sub duş, îşi dădu jos prosopul ce-i protejase părul şi-şi puse halatul verde.

Stomacul o anunţă violent că era timpul mesei. Avînd în vedere faptul că nu mîncase cu o zi înainte şi că băuse vin la cină, era mirată că acum nu o durea capul. Decise că nu avea ce să strice dacă bea o ceaşcă de cafea fierbinte înainte să vină Nick.

Deschise uşa ce dădea în hol şi fu. pe loc lovită de un delicios miros de cafea. Se întrebă dacă în ultimul timp nu cumva dorinţele ei au început să devină realitate. Dar nu, nu se gîndise la şuncă. Ori cineva a pătruns în casa ei şi s-a hotărît să ia micul dejun înainte de a o spinteca, ori... Nick era aco/o/Se întoarse în dormitor şi se uită la ceas. Era şapte şi un sfert. Ce tupeu are, se gîndi ea, încerca s-o intimideze sosind mai devreme! Furioasă la culme de îndrăzneala lui, se repezi în jos pe scări, călcînd apăsat pe fiecare treaptă, dorindu-şi să fie Nick. Picioarele ei desculţe nu făceau destul zgomot, şi asta o enervă şi mai tare. Deschise uşa care clădea în bucătărie şi se opri, cu pumnii duşi la gură.

- Cine ţi-a dat voie să intri în casa mea? Cînd am spus şapte şi jumătate, şapte şi jumătate să fie!

Ar fi vrut să nu fi văzut cît de viril era. Purta nişte blugi strimţi iar tricoul bleu cu alb avea mînecile suflecate, lăsînd sa se vadă bicepşii bine dezvoltaţi. îi trebuiră cîteva momente ca să observe emblema desenată pe tricoul lui: Jaguarii. Dacă, gîndi ea cu nervii întinşi, încearcă să o învinovăţească făcînd reclamă echipei din care fusese expulzat... atunci îi mergea. La naiba!

Nick profită de scurta ei pauză:

- Bună dimineaţa, prinţeso!

Ochii i se îngustară la auzul acestui nume de alint, dar el se făcu că nu observă. Stătea acolo, cu părul ciufulit, înfuriat, ca şi temperamentul ei. în starea ei de agitaţie, halatul veFde i se desfăcu puţin la piept, scoţîndu-i la iveală formele rotunde ale sînilor. Nu avea ceva mai frumos. în acel moment ea ar fi putut spune orice, că lui nu i-ar fi păsat, pentru că el ştiu, atunci şi acolo, că erau făcuţi să fie iubiţi. Trebuiau să fie.

Willa putu simţi cum privirea lui albastră o devorează. îi înfioră tot trupul - trăia o senzaţie ciudată, ca şi cum nişte picături de apă sfîrîiau într-o tigaie înfierbîntată. Urmărindu-i privirea, îşi dădu seama de ce. Roşind, furioasă că o făcea să se îmbujoreze din ce în ce mai des, rezistă impulsului de a-şi încrucişa braţele la piept. „Hai să intru şi eu în joc“. într-adins, începu şi ea să-l ᵛ ^

măsoare din cap pînă în picioare. Dar după cîteva secunde, îşi dădu seama că planul ei nu o liniştea deloc. Pielea nu i se răcorise nici un pic, de fapt, era sigură că era roşie toată. O scurtă privire aruncată lui Nick, ochii lui strălucitori o avertizară că nu adoptase o metodă prea bună, dar el nu părea să fie deranjat de acest lucru. Judecînd după zîmbetul lui, părea că profită din plin de fiecare minut.

- Am ciocănit, spuse el într-un sfîrşit, tonul vocii potrivindu-se perfect cu zîmbetul sexy, dar nu ai răspuns. Să ştii, chiar şi aici, ar trebui să fii mai atentă şi să-ţi încui uşile.

El se întoarse spre aragaz ca să vadă ce sfîrîia acolo. Adăugă peste umăr, cu o voce plină de nonşalanţă:

- Oricît de mult mi-ar plăcea mie halatul ăsta, dacă vrei să discutăm, mai bine te-ai îmbrăca.

Linişte. Se întoarse spre ea. Arăta de parcă nu ştia ce metodă de a-l ucide să abordeze. Nick hotărî că cea mai bună apărare era o înţepătură fericită. Era specialitatea lui. îşi aţinti privirea asupra pieptului ei. Zîmbind cu răutate, lovi uşor paleta pe care o ţinea la bărbie, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Ochii i se luminară cînd reuşi:

Asta e! Jasmin, corect? Miroase excelent. Se întoarse spre aragaz, lăsînd-o cu gura căscată, şi-i spuse calm:

-Acum grăbeşte-te, masa e aproape gata.

Willa deschise gura, apoi o închise la loc, hotărîndu-se că cel mai bun lucru era să plece din bucătărie, fără să-i pese ce ar fi înţeles el din această

supunere a ei. Bucătăria de ţară pe care o dorise mai mică şi mai confortabilă devenise brusc prea intimă.

Se îmbrăcă repede, încredinţîndu-se pe sine încă o dată că singurul motiv pentru care nu-i spusese lui Nick să se care era acela căstoma- cul ei nu i-ar fi iertat asta niciodată. îşi aminti imediat exact ce dorise cu cîteva minute înainte. „La naiba cu zîmbetul ăla sexy al lui“, înjură ea în

gînd, dezgustată de lipsa de autoritate asupra lui. Poza unui farmec dulce pentru un minut, apoi imediat aroganţă. Iar toate acestea o întărîtau mai mult decît s-ar fi aşteptat. Trebuia s-o lase mai moale şi să se gîndească mai mult înainte să înnebunească.

-Masa e gata!

Vocea lui Nick răsună la etaj, sfeeriind-o pe Willa. Venise timpul să-i spună adevărul. Planul ei de a-i smulge o mărturisire lui Eric n-ar fi mers oricum, niciodată. Se gîndise oare cu adevărat că ăr fi putut să-şi folosească farmecele feminine pentru a-l face să vorbească? Niciodată nu prea ştiuse care erau acele farmece, oricum... aşa cum îi spusese Eric. Rîse. Atît Nick cît şi Eric nu erau buni doar la fotbal, iar în ceea ce priveşte farmecele feminine, ea era încă în liga amatoarelor. Ochii i se aprinseră. îi venise o idee. Se repezi în dormitor şi scotoci printre hainele îngrămădite în dulap.

- Aha! Scoase tricoul ei preferat, ca o platoşă, şi zîmbi cînd se privi în oglindă. Dacă urma să-i înfrunte pe băieţii minune, atunci măcar să poarte tricoul unei echipe.

Mişcare ilegală

Nick pregăti masa, încă gîndindu-se la Willa îmbrăcată în capotul acela oriental. Era a doua oară cînd o văzuse îmbrăcată în altceva decît în costume de gimnastică şi nu-i venea să creadă că se abţinuse să nu se ducă la ea şi s-o convingă să-l lase să-i atingă pielea albă înfăşurată atît de senzual în mătase, s-o sărute. Auzind scîrţîitul uşii, Nick se întoarse, şi toate fanteziile lui zburară. în materie de îmbrăcăminte sexy, nimic nu întrecea jeanşii negri, mulaţi pe picioarele care nu păreau să se mai termine.

Aşa că era de înţeles de ce îi trebuiră cîteva clipe pentru a observa tricoul alb-roşu pe care-l purta. Ultima dată cînd văzuse emblema aceea, umflăturile de sub ea erau vestele groase de protecţie ale fotbaliştilor.

- Rebelii de Carolina! strigă el.

Sentimentele de ostilitate faţă de adversarii

fostei lui echipe erau adînc înrădăcinate şi nu dispăruseră doar fiindcă el nu mai juca.

- Echipa mea preferată, răspunse Willa cinstit, uitîndu-se fix la tricoul lui Nick.

Nick făcu o grimasă. Alegerea, „ca din întîmplare‘(, a acestui tricou avu efectul unei provocări directe.

- Cum poţi fi un suporter de-al Rebelilor? Tatăl tău a jucat la Jaguari.

- Cînd tata a intrat în Liga Jucătorilor Pro- fesionişi, juca la Carolina.

Nick dădu din cap, cunoscînd cariera tatălui

ei.

- Deci, Rebelii formau o echipă nouă pe atunci, şi nu grozavă.

El zîmbi, aprobînd-o.

- Eu întotdeauna ţin cu cel mai slab, iar cînd tata a fost vîndut Jaguarilor, cîţiva ani mai tîrziu, eram deja un fan convins.

- Nu s-a supărat că ţineai cu adversarul?

- Doamne fereşte! Mă încuraja să fiu consecventă. Apoi, adăugă ea zîmbind cînd îşi aminti, era un subiect de ceartă. Tatei îi plăcea să contrazică.

- Cred că şi tu ai moştenit această plăcere. Willa îl privi pe Nick cu ochii plini de strălucire

şi aprobare şi îi întoarse zîmbetul.

- Nu m-am gîndit la acele zile înainte de a merge la colegiu... „înainte ca tata să se îm- bolnăvească", gîndi ea, privind prin Nick, înapoi în trecut.

- Cred că tatăl tău a fost un tip grozav. Cel puţin în ceea ce priveşte fotbalul, spuse Nick încet.

Durerea care-i umbri ochii pentru o clipă îl indispuse. Recjreta că ceea ce păruse o amintire plăcută pentru ea la început, o întristase.

- Cred că l-ai iubit foarte mult.

Nu era nevoie să-i răspundă pentru ca Nick să-şi dea seama de profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru tatăl ei decedat. I se reflectau în ochi şi pe faţă. Pentru un moment, Nick simţi nevoia, mai puternică decît orice alt sentiment, de a fi el obiectul care să-i fi produs acea privire.

Puţin descumpănit de valul puternic a! dorinţei care îl năpădise, Nick se încruntă şi se întoarse la masă. Pe un ton mai dur decît intenţionase, spuse:

- Aşează masa dacă vrei să mănînci cît mai e caldă.

Zîmbetul ei dispăru la această schimbare de ton. „Nu m-ar fi dus gîndul la aşa o scenă!" Se părea că ori de cîte ori reuşeau să creeze o atmosferă cît de cît calmă între ei, ceva se întîmpla şi o destrăma. Dar, în ruptul capului, nu-şi putea da seama ce fusese de data asta. Era curioasă de ce faţa lui Nick se schimbase brusc, căpătînd acea înfăţişare de disperare cînd amintise de dragostea pentru tatăl ei. „Poate că doar mi s-a părut".

Iritată de faptul că nu puteau fi mai mult de zece minute împreună fără să-şi piardă cumpătul, se hotărî totuşi să se poarte frumos.

- Farfuriile sînt în dulăpiorul din stînga, sus. O să torn eu cafeaua şi aduc imediat tacîmurile.

Nick păru să se învoiască la această propunere de armistiţiu. Aşteptă să se aşeze şi înainte să înceapă să mănînce, spuse:

- îmi pare rău că am fost aşa de dur.

Willa îşi ridică privirea din farfurie şi îşi dădu seama că era sincer. Ridică din nou din umeri, dar nu riscă nici o vorbuliţă.

- Dacă vrei să-mi vorbeşti despre el, nu mă deranjează. Poate o să mă ajute să înţeleg şi să nu-ţi mai prilejuiesc, fără să vreau, supărări pe viitor.

O parte din ea reţinu cuvîntul „viitor".

- Noi, adică eu şi tatăl meu, ne-am mutat de cîte ori el a fost mutat de ligă. Ne-am stabilit în Virginia, cînd eu am început liceul, şi credeam că-mi găsisem şi eu locul, în cele din urmă.

- Şi ţi l-ai găsit?

Miscarc ilegală

Un zîmbet îi flutură pe buze:

- Nu. Am crescut cu 15 cm în primul an. Singurii băieţi mai înalţi ca mine erau tipii din echipa de baschet, iar eu îi interesam doar cînd aveau nevoie de un jucător şi pentru că le aduceam autografele jucătorilor de la Jaguar. Cînd era vorba de întîlniri, le preferau pe micuţele su- portere.

- Trebuie să fi fost orbi, murmură Nick. Willa se uită la el şi el îijăcu semn să continue.

- Să fii înaltă şi stîngace nu era deloc o plăcere, dar lumea părea să se aşteptQ la ceva special de la mine pentru că aveam un tată celebru, care mă făcea să mă simt stînjenită de două ori. întotdeauna am reuşit să dezamăgesc aşteptările oamenilor, aşa că m-am concentrat asupra învăţăturii. Apoi, cînd am mai crescut, am descoperit că picioarele mele lungi erau de fapt bune la ceva.

Imagini ale picioarelor ei lungi încolăcite în jurul lui se dezlănţuiră în mintea lui Nick, de- clanşînd o adevărată înfruntare cu raţiunea lui. îşi coborî privirea înspre mîncarea neatinsă din farfurie, convins fiind că lucrul la care erau bune picioarele ei nu era cît de puţin legat de cel la care se gîndise el.

- ... la drumeţii, continuă ea, apoi se uită la Nick cînd acesta lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

- Oricum, fapt este că mi-am petrecut marea parte a anilor de şcoală la liceu şi colegiu, pe drumuri sau îngropată printre cărţi. Visul meu era să-mi deschid baza mea de antrenament într-o zi. Şi încă este.

- Ai pomenit despre tine şi tatăl tău. Dar mama ta?

îşi puse furculiţa pe farfurie.

- Nu mi-o amintesc deloc. Vocea i se îmblînzi. Tata îmi spunea cît de tare o enerva să se scoale de cîteva ori pe noapte cînd eram bebeluş.

- Un adevărat tiran de la bun început, hm? Nick chicoti, sperînd ca de data asta să poată menţine destinsă discuţia asta care ţinea de cîteva minute.

- Mama se prefăcea că nu mă aude, aşa că tata, sătul de miorlăitul meu, trebuia să se dea jos din pat şi să vină la mine. îi plăcea să se lamenteze în legătură cu postura asta de „tătic chinuit", dar cred că, pînă la urmă, nu-i displăcea chiar atît.

în faţa ochilor lui Nick apăru imaginea unui copilaş drăgălaş, cu bucle roşcate.

- Nici mie cred că nu mi-ar fi displăcut.

Nu-şi dădu seama că spusese aceste cuvinte decît atunci cînd Willa tuşi. Pentru a o drege, o întrebă:

- Te-ai gîndit vreodată să ai copii?

- Bineînţeles. Nu am rude prea apropiate, părinţii mei au fost singuri, nu au fraţi sau surori, iar eu obişnuiam să-mi imaginez că am zeci de fraţi şi surori cu care să mă joc.

Avea o faţă visătoare, dăr umbrită de durere. O ascunse repede, dar Nick, care uitase de mîn- care în momentul în care începuseră să vorbească, reuşise să o surprindă.

- De ce nu s-a recăsătorit tatăl tău? Te-ar fi deranjat?

- Nu, nu mi-o amintesc pe mama. Aş fi fost bucuroasă să am una, dar tata spunea că-şi găsise deja iubirea vieţii şi că se mulţumea cu asta.

Willa nu înţelesese pe deplin treaba asta niciodată: să crezi că printre atîţia oameni există doar o pereche perfectă pentru fiecare. Tremură fără să vrea cînd se uită la Nick şi-l surprinse privind-o fix. Realiză, oarecum spre neliniştea ei, că ceea ce-i spunea tatăl ei devenea tot mai

uşor de înţeles pe zi ce trecea.

- Nu mai ai fraţi sau surori? întrebă ea puţin cam prea veselă.

- Nu, sînt singur. Tata spunea că eu îi ajungeam şi că nu i-ar dori nici celui mai mare duşman, cu atît mai puţin mamei mele, să aibă de-a face cu doi ca mine.

- Oameni deştepţi, îl tachină ea. îi vezi des?

- Sînt morţi amîndoi.

Willa îi aruncă o privire blajină, plină de re- muşcări că i-a pus o*întrebare atît de dureroasă, dar Nick îi răspunse:

- E-n regulă. A fost trist, dar nu tragic. Părinţii mei erau în vîrstă cînd m-au avut. Tata suferea de inimă şi a murit acum cîţiva ani. La scurt timp s-a dus şi mama.

Nick se opri pentru o clipă apoi spuse:

- A murit în somn, dar mi-am imaginat mereu că a vrut doar să fie cu tata.

Era stingherit şi puţin şocat de faptul că-i dezvăluise nişte lucruri pe care nu le împărtăşise nimănui, nici măcar lui Sky, apoi vocea i se înăspri:

- îmi pare bine că nu m-au văzut arestat.

De-abia după ce spuse aceste cuvinte, îşi

dădu seama cui le adresase. Amîndoi tăceau,şocaţi de această bruscă întoarcere la realitate. Nick şi Willa se priviră un timp, nici unul neştiind ce să spună ca să. mai învioreze atmosfera. Willa se eschivă, ridicîndu-se şi ducîndu-şi farfuria goală la chiuvetă. Nici nu-şi dăduse seama cînd mîncase în timpul conversaţiei cu Nick. Oare era acea caldă intimitate pe care o împărţiseră, doar

o iluzie? îşi afundă mîiniie în chiuvetă, respirînd adînc şi luîndu-şi inima în dinţi înainte de a se întoarce şi a-l privi în faţă. Stătea chiar în spatele ei şi se lovi de pieptul lui puternic. Privi cuvîntul „Jaguarii" mult timp; luîndu-şi inima în dinţi se uită la el. Ochii i se măriră de uimire. Ura şi reproşul pe care se aştepta să le găsească nu

erau acolo.

- Willa, ştiu că avem multe de discutat, spuse el serios. Zîmbi slab, ca atunci cînd îl durea genunchiul şi adăugă: Cred că asta ar lua premiul

pentru litota anului.

încercă să-i întoarcă zîmbetul. Nick completă,

mult mai liniştitor:

- Zău că nu înţeleg ce rol ai jucat tu în toate

astea, dar nu pot să ignor faptul că altceva se

întîmplă aici.

Ochii Willei se umeziră uşor iar buza inferioară îi tremură, ştiind că acel „altceva" se va

sfîrşi în acea dimineaţă, înainte de a apuca să înceapă.

- Eu, ăă...

Tuşi, încercînd zadarnic să-şi înghită nodul din gît.

- Nick, înainte de a-ţi explica, vreau să ştii că niciodată n-am vrut să-ţi fac vreun rău.

Nick îşi îngustă ochii, urmărind-o cum îşi alegea cuvintele şi Willa ştiu că nu se înşelase cînd văzu căldura din albastrul ochilor lui trans- formîndu-se într-o undă rece şi sticloasă ca de oţel. înfiorată pînă în măduva oaselor, ea spuse:

- Ştiu că tu crezi că am contribuit la ruinarea carierei tale, dar lasă-mă să-ţi explic.

Creierul lui Nick îi strigă să-şi vină în fire; la urma urmei, ea tocmai îşi recunoscuse vina. Ce-i mai lipsea ca să sfîrşească odată cu pasiunea asta? Atunci ştiu că era blestemat pentru că, uitîndu-se în ochii aceia verzi, plini de lacrimi, care îi mărturiseau vina, Dumnezeule, tot ce-ar fi făcut era să o ia în braţe şi s-o sărute pînă cînd ar fi putut scăpa de ideea nebunească cum că şi el, ca şi părinţii lor, îşi găsise perechea ideală. Nefiind în stare să împiedice acest gînd să devină realitate, o trase spre el şi o strînse tare, strivindu-i trupul de al lui, ca şi cum ar fi fost doar

unul. Sărutul lui căuta şi, în acelaşi timp, pedepsea, încercînd să afle răspunsuri la întrebările lui, în timp ce o pedepsea fiindcă îl făcuse

să se simtă atît de puternic.

Willa îi răspunse imediat. Orice s-ar fi în- tîmplat, trăiau un lucru unic pe care nici unul nu avea puterea să-l nege. Deşi vedea că vorbele ei îi stinseseră acea lumină din ochi, ştiu că flacăra dorinţei era prea puternică pentru a-l opri să o sărute, sau pentru a o împiedica să-i răspundă. Era ca şi cum, sărutînd-o, folosea răspunsul ei ca să o pedepsească pentru vina ei. Curînd realizară amîndoi că, dacă asta era o l&rmă de pedeapsă, atunci urmau să împartă aceeaşi celulă în închisoare.

Nick se desprinse primul, dîndu-şi capul pe spate, ca să tragă aer în plămîni. îşi frecă obrazul cu palma,în timp ce cu cealaltă mînă o ţinea lipită de el iar coapsele lui o apăsau pe masă.-Ea nu încercă să se desprindă, nu pentru că el nu ar fi lăsat-o, ci pentru că nu voia să se sfîrşească atît de repede. Avînd în vedere că trupurile le erau lipite, reacţia lui Nick la acel sărut era evidentă. Riscă să se uite în ochii lui tulburi. Zăpăceala pe care o citi în ei o încurajă,

dar o şi deprimă.

- Nick, vreau - nu, trebuie să-ţi spun ce s-a întîmplat astă-vară.

El începu să spună ceva, dar ea îi puse un deget pe buze; moliciunea şi căldura lor aproape că îi alungară hotărîrea.

- Trebuie să mă asculţi pînă la capăt. E singurul mod prin care pot să scap de asta.

Nick păru să-i cîntărească vorbele, apoi îi dădu drumul. Întorcîndu-se spre masă, îşi luă ceaşca cu cafea şi, fără un cuvînt, ieşi din bucătărie.

Willa se sprijini de tejgheaua din spatele ei. Cum piftea să fie atît de pasional şi atît de distant în următorul minut? Oare acel sărut să nu-l fi afectat chiar deloc? îşi adună fiecare firicel de putere pe care îl mai avea, îşi recăpătă simţurile răscolite şi se chinui să ia o hotărîre. Luîndu-şi ceaşca cu cafea, se duse după el, hotărîtă să-l ţină acolo pînă cînd îi spunea ce avea de spus. Ce avea să se întîmple după aceea, doar Dumnezeu ştia!

Willa îl găsi pe Nick uitîndu-se pe fereastra enormă din camera de zi. Era camera ei preferată, iar mobilierul confortabil, puţin cam uzat, dovedea că era des folosită. Willa era înnebunită după priveliştea aceea a colţului de

natură neatinsă din Virginia şi era chiar fericită că Nick alesese această cameră pentru confruntarea care urma să aibă loc.

- Nick, trebuie să mă asculţi. Cu atenţie.

Aşteptă ca el să se întoarcă, ştiind Că oricît de

dificil ar fi fost, trebuia să-l privească în timp ce vorbea. Oh, dacă ochii lui nu i-ar fi spulberat încrederea iar cuvintele lui nu i-ar fi ucis complet speranţele!

- Spune-mi totul exact aşa cum a fost. Scu- teşte-mă de figuri teatrale şi lacrimi. Vreau să aud totul. Absolut totul. O privi cum îşi pierdea firea şi adăugă, puţin mai blînd: Este vorba de viaţa mea, Willa. Te rog, spuhe-mi adevărul.

Ar fi vrut să-l ia în braţe să-i aline mîndria rănită, să încerce să-l facă să aibă din nou încredere în nevinovăţia ei, dar tocmai asta îi ceruse el să nu facă. Aşa că trase aer în piept şi începu:

- Mai întîi, trebuie să înţelegi ce a fost viaţa mea înainte de a-l întîlni pe Eric.

Mînia care-i apăru pe faţă la auzul numelui lui Eric nu era deloc încurajatoare.

- îmi dau seama din ce mi-ai spus pînă acum că erai mai mult sau mai puţin coaptă, spuse el înţepat.

Willa se crispă la auzul acestei remarci dureroase, dar îndreptăţite.

- Cînd Eric s-a arătat interesat de mine, am fost mai mult decît flatată. Am fost şocată. Cînd el a intrat în echipă şi devenea un star, eu eram în colegiu, aşa că nu l-am întîlnit niciodată.

„Şi nici pe tine", gîndi ea, apoi abandonă acest gînd; ar fi făcut-o şi mai nervoasă. Willa luă o înghiţitură de cafea, apoi continuă:

- Tatăl meu murise de cîţiva ani iar eu mă pregăteam pentru absolvire, aşa că relaţiile mele cu membrii echipei se limitau la cîteva vizite ocazionale la doctorul Abbott. De fapt, aşa l-am întîlnit pe Eric, în timpul unei vizite la doctor, pe terenul de antrenament.

Willa îşi coborî privirea în ceaşca de cafea, abia observînd atenţia crescîndă a lui Nick la pomenirea numelui vechiului ei prieten.

- Acolo te întîlneai mereu cu doctorul?

Surprinsă de întrebare, îşi ridică privirea spre el, dar înfăţişarea lui nu trăda nimic:

- Depinde de anotimp. Dacă era în timpul sezonului de fotbal, mai treceam pe acolo. Dacă nu, mă duceam la biroul lui din Alexandria. Dar de ce?

- Eram curios doar. Continuă.

Nick nu era deloc liniştit. Asta însemna că putea să intre uşor oriunde se afla echipa.

- Cum am mai spus, cînd Eric mi-a propus să ne întîlnim, am fost surprinsă.

- Cu înfăţişarea ta atletică şi la modul cum arăţi sînt sigur că bărbaţii roiau în jurul tău.

Willa dădu din umeri la complimentele lui, puţin dezamăgită că Nick nu părea - sau nu voia -

să înţeleagă.

- Cît am fost la colegiu am fost atît de cufundată în studiu, Că n-am avut timp de legături sentimentale.

Gînd Nick zîmbi neîncrezător, Willa reacţionă

imediat, vizibil iritată:

- De cîte ori aveam timp liber, îl petreceam cu tata. Moartea lui a fost rezultatul unei lungi şi chinuitoare lupte cu cancerul. Am avut alte griji, mult mai importante, decît dacă am sau nu cu cine să mă întîlnesc vineri seara.,

- îmi pare rău pentru tatăl tău şi prin ce trebuie să fi trecut, spuse Nick, pentru a-i linişti izbucnirea emoţională. Nu vreau să par nepăsător, dar tot îmi vine greu să cred că boala tatălui tău i-a împiedicat pe acei bărbaţi să te caute şi să te invite undeva.

- Păi, aşa cum probabil ai observat, pot fi cam dură uneori.

- Cam, răspunse el sec.

Willa nu ştia dacă trebuia să se supere sau să

se bucure că el încă mai avea simţul umorului.

- Cît timp tata a fost bolnav, cred că devenisem foarte suspicioasă cu oricine se apropia de noi. Tata se descurcase foarte bine cu presa,

dar cînd s-a îmbolnăvit a trebuit să mă ocup eu de asta.

îşi încleştă mîinile strîns în jurul cănii cînd îşi reaminti de acele momente grele'din viaţa ei.

- Presa îl hâituia tot timpul, încercînd să profite de boala lui şi să scoată din ea un „subiect de interes", cum îl numeau ei. Eu nu o vedeam

aşa. Ca urmare, nu am fost cea mai abordabilă femeie din lume.

- Ceea ce ne aduce înapoi la Eric, spuse

Nick. Cred că a fost foarte perseverent pentru a aborda o persoană inaccesibilă. Are o atracţie irezistibilă.

Willa încuviinţă, spre surprinderea lui Nick:

- Cu siguranţă, l-am luat acea insistenţă puternică drept sinceră şi am fost cucerită. Doar că ,| mă mai pistonase atît pînă atunci.

- Şi n-ai fost deloc suspicioasă?

Nick voi să-şi muşte limba cînd văzu că

această întrebare îi produsese Willei 0 vizibilă neplăcere, pe fondul unei mîndrii şi aşa destul do rănite, dar trebuia să ştie:

- Pare greu de crezut acum, dar niciodată nu m-am gîndit la asta. Eric poate fi foarte convingător. Şi trebuie să recunosc că o parte din mine a fost răzbunată.

- Răzbunată? Cum?

- Cred că mi-am pierdut capul cînd mă gîn- deam că o celebritate ca Eric era interesat de lungana de Willa Trask. Nick nu se îndoi nici o secundă de sinceritatea ei. Nu mai era acea dură, calculată prinţesă de gheaţă la care se gîndea, sau spera el că ar fi. Se aşează lîngă ea, blestemînd în gînd cînd Willa se îndepărtă.

- Poţi să-mi spui mai multe despre doctor?

Willa se îndreptă, apoi se forţă să pară calmă,

dar nu-l atinse:

- Ce anume vrei să ştii?

- Păi, dacă Eric se droga şi nu putea ieşi curat la testul antidoping, apoi, dacă avea nevoie de cineva prin care să ajungă la antrenor sau la doctorul echipei ca să schimbe rezultatele testa- lui. Cred că te-a folosit ca să ajungă într-un fel la doctor.

înainte ca ea să-i răspundă, o fulgeră cu o

altă întrebare:

- De ce, după opt luni, ţi-a trecut brusc prin cap că Eric ar fi fost amestecat în ceva? Şi de ce ţi-a trebuit atît timp ca să-ţi aminteşti de mine?

Nick ştia că îi era foarte greu şi ar fi vrut doar s-o strîngă în braţe, dar trebuiau să treacă mai întîi de această fază.

- Ăă... of... V-am auzit pe tine şi pe Sky vorbind, în seara cînd ne-am cunoscut. Willa continuă repede, ca să nu-şi piardă cumpătul. N-am obiceiul să ascult pe la uşi, dar mi-am auzit numele şi...

- Ai aflat despre asta cu două zile în urmă? Willa îl privi. Se înroşise de ruşine, iar el ştiu

atunci că-i spusese adevărul. Asta explica multe, înlătura unele bănuieli ale lui în legătură cu nevinovăţia ei.

- A fost unul dintre cele mai mari şocuri din viaţa mea. Willa continuă răspicat:

- Lucrurile mergeau aiurea pe-atunci. Treceam printr-o perioadă grea, chiuleam de la şcoală, eram încurcată cu Eric. Nu eram la curent cu noutăţile şi, după ce-am terminat-o cu Eric, am evitat în special tot ce era legat de fotbal. Am auzit de arest şi de proces, dar nu te cunoscusem şi nu m-am sinchisit prea mult de

Mişcarc ilegală

asta. Nick, nu am ştiut.

Willa întoarse capul, încercînd să-şi reţină lacrimile, .conştientă că încrederea oarbă şi prostia ei îl costaseră pe el cariera.

- Chiar credeam că erau vitamine, -acele pacheţele pe care i le duceam lui Eric, spuse ea încet, dar cred că trebuie să fi fost cocaină.

- în orice caz, ce făceai cu ele?

- Ştii că sportivii iau multe vitamine ca să facă faţă eforturilor care le solicită trupurile.

- Dar de ce nu-i livra „vitaminele" chiar furnizorul lui? De ce te-a amestecat şi pe tine?

- Mi-a spus că era mai simplu aşa. Ştii că activităţile Jaguarilor nu sînt făcute publice. Dar datorită tatălui meu şi prieteniei mele cu doctorul puteam veni şi plfeca cînd voiam. Aşa că îmi era foarte uşor să i le aduc.

I se tăie respiraţia cînd realiză ce rol important a jucat în distrugerea lui.

- Dumnezeule, nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva!

Nick simţi nevoia s-o atingă şi o luă uşor pe după umeri. Ea se răsuci spre el. Voi să o sărute, să-i sărute lacrimile care-i atîrnau de gene, dar continuă s-o chestioneze, ştiind că era mai bine pentru amîndoi să treacă peste tot acum:

- Cui îi lăsai marfa?

Willa se forţă să-şi recapete sîngele rece ca să termine fără a se prăbuşi în nesimţire:

- De obicei treceam pe la doctor şi el o ţinea pînă cînd Eric termina antrenamentul.

Nick tăcu iar Willa nu ştia la ce se gîndea. Cînd vorbi, în cele din urmă, avşa o voce gravă străbătută de o undă de durere.

- De ce nu mi-ai spus toate astea în prima seară?

- Pentru că ştiam că aveai toate motivele să nu mă crezi. Erai prea pornit împotriva mea, aşa că m-am hotărît să strîng dovezi. De asta am acceptat să mă întîlnesc cu Eric.

- Ai ieşit cu el doar ca să obţii nişte informaţii?

Willa încuviinţă iar Nick oftă şi o luă în braţe,

strîngînd-o tare înainte de a putea continua. Ştiind acum prin ce joc trebuie să fi trecut, era uimit şi impresionat că ea se putuse descurca atît de bine. Inima îi bătea din ce în ce mai tare gîndindu-se la ea. îi ridică bărbia, simţind nevoia să o privească în ochii ei, atît de expresivi, cînd o întrebă:

- Cred că ştiu cum au făcut-o, dar vreau să ştiu de ce s-au folosit de mine. Am nevoie de dovezi.

Se uită în ochii ei cu o voluptate pe care ea

n-o mai văzuse.

- Mă ajuţi să dovedesc că Eric şi doctorul

mirau înscenat toată mascarada asta? .

Willa nu-şi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, pînă cînd dădu drumul unui oftat. Dar slabele ei speranţe fură spulberate de acuzaţia lui împotriva doctorului. Alegîndu-şi cu grijă cuvintele, spuse:

- Vreau să te ajut, Nick, dar refuz să-l învino văţesc pe doctor. îmi e ca un al doilea tată. Nu m-ar fi implicat de bunăvoie, şi nici el nu s-ar fi amestecat cu bună ştiinţă. Sînt sigură.

Nick tăcu o clipă şi Willa se pregăti pentru o nouă ceartă. Era confuză şi obosită.^ Voia cu adevărat să-l ajute pe Nick, dar în ceea ce-l priveşte pe doctor nu era dispusă să cedeze. Cînd tăcerea deveni insuportabilă, ea întrebă:

- Chiar vrei să rişti să munceşti cu mine?

Lui Nick nu-i scăpă tremurul din glasul ei:

Te cred, Willa. Vreau să mă ajuţi, dacă şi tu

eşti dispusă.

- Bineînţeles, însă e clar că nu prea ne potri

vim în unele păreri.

Nick ridică o sprînceană, cu un zîmbet întipărit

pe buze. Willa simţi că a primit un dar preţios cînd el îi aruncă o privire plină de căldură. Cu un zîmbet timid, adăugă:

- Păi, trebuie să recunoşti că atunci cînd sîn- tem împreună mai mult de zece minute, sfîrşim prin a ne certa sau... săruta. Ultimele cuvinte fură gîtuite. Dorinţa luci în ochii lui.Nick cu putere şi o devoră cu intensitatea ei. Zîmbetul lui se lărgi, ochii îi scînteiară, mai albaştri.

- Sînt gata să-mi asum riscul, dacă şi tu o vrei.

Willa nu putu decît să zîmbească drept răspuns. Parcă toată vlaga i se scurgea, lăsîndu-i gura uscată şi buzele incapabile de a pronunţa cuvinte. Cînd se uita la ea în acel mod, în minte îi veneau tot felul de gînduri nesăbuite. Măcinat de dorinţa de a răspunde pasiunii ce se citea în ochii

aceia verzi ca de smarald şi de vulnerabilitatea pe care tocmai o simţise, Nick se întrebă ce i-ar fi răspuns dacă el i-ar fi declarat că ar fi fericit să-şi petreacă restul zilei făcînd dragoste cu ea, uşor şi tandru, chiar acolo, pe canapea. Dar cavalerismul învinsese, în cele din urmă. Uneori nu era chiar aşa de simplu să fii cavaler. Nick se mulţumi cu un sărut delicat pe frunte; orice altceva ar fi fost prea riscant.

- Ce-ar fi să mai amînăm discuţia asta un

pic? Dacă nu trebuie să te duci la birou chiar acum, poate îmi arăţi şi mie locurile astea. Hambarul din spate parcă ar fi făcut la traforaj.

Willa se luptă cu impulsul de a-şi ridica privirea spre el cînd o sărută dulce pe frunte. Ştia că el procedează corect. Aveau nevoie de o pauză pentru a-şi da seama exact ce se întîmpla cu ei.

- Ei, ce spui?

El îi zîmbi angelic, dar ochii îi luceau diavoleşte. Simţul de autoapărare al Willei ieşi la iveală şi se desprinse din braţele lui.

- Vino, cine ajunge primul la uşa din spate.

- Chinuieşti un infirm? Femeie fără inimă!

Nick se plimba prin hambarul mare. Stalurile fuseseră dezafectate: căpiţele de fîn erau foarte înalte. Se întinse şi, deşi era foarte înalt, de-abia putu să scoată un pai care ieşea printre stinghii. Învîrtindu-l între degete, continuă să cerceteze locul, hotărît să nu se mai gîndească la sărutările Willei.

- E nemaipomenit! Spui că tatăl tău nu l-a folosit niciodată. Chiar şi nesemnificativul pai din mîna lui evoca gînduri provocatoare. Mintea îi zbura spre căpiţele de fîn şi imagini cu ei doi făcînd dragoste, cu părul roşu al Willei răsfirat ca v

o flacără devastatoare pe paiele galbene, cu picioarele-i lungi încolăcite în jurul lui.

- Tata nu a folosit hambarul ăsta cum ar fi vrut el. S-a îmbolnăvit cînd era în renovare. Voia să intre în cursele cu maşini. Arătă spre o formă lunguiaţă, acoperită cu pînză, abia vizibilă în penumbra din celălalt capăt ai hambarului, lată la ce se limita colecţia lui.

- Pot să mă uit?

Willa aprobă şi Nick se îndreptă spre maşina acoperită. Aşteptîndu-se să descopere o maşină bine păstrată, izbucni în rîs cînd văzu un Corvair ruginit.

- Asta însemna o maşină de curse pentru tatăl tău?

Willa zîmbi drept răspuns la rîsul lui batjocoritor, privindu-l cît de mare şi puternic părea în acel hambar gol.

- Visul lui era să participe la raliurile pentru maşini vechi. Dar cred că cel mai mult şi-ar fi dorit să renoveze maşini. Zîmbetul îi deveni puţin melancolic cînd trase la loc pînza, peste Corvair.

El se abţinu tot timpul cît bătură coclaurile s-o atingă. îşi imagina că într-un hambar vechi gîndurile nu-i vor zburda, şi că va avea posibilitatea să o cunoască într-un moment detensionat. Dar era greu să separe dorinţa conştientă de a afla totul despre această femeie complexă de emoţiile puternice fce care nu le putea controla, ca să nu mai vorbim despre durerea fizică de a fi în apropierea ei şi dorind s-o atingă, s-o ţină în

braţe. De ce trebuia el să se Te-am prins,

amice!" S-ar fi gîndit el vreodată c-o să ajungă să-i vină în cap cuvîntul ăsta care începe cu „d“? Nu. Nici gînd. Ea îl stîrnea, chiar şi cu platoşa asta ţepoasă pe care şi-o punea pentru a-l împiedica să-i descopere adevărata faţă, cea a unei femei blînde, delicate care-şi imagina el că era. N-o învinovăţea pentru că era suspicioasă. La naiba, pe cine iubise ea ori murise, ori profitase de dragostea şi încrederea ei. Şi ce dacă ar fi crezut-o? Mare chestie! El nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău intenţionat şi tare mult i-ar fi plăcut să-i sucească gîtul ăluia care ar fi vrut să facă aşa ceva. Dar asta nu însemna neapărat că o iubeşte.

- Nick! Ce s-a întîmplat? Te doare genunchiul, nu-i aşa? Willa se încruntă, apropiindu-se de el. N-ar fi trebuit să mergem atît de mult.

- Eşti supărată că am ajuns primul la uşa din spate, răspunse el zîmbind şi sperînd că o s-o păcălească.

- Nick, nu glumesc. Poate că ar trebui să ne întoarcem.

<J28>

El încercă să-şi păstreze acea mască de bună dispoziţie, dar nu putu. îşi imagină cîtde minunat ar fi fost să ia în serios acea sinceră îngrijorare pe care i-o citea în ochii verzi. Trecuse atît de mult timp de cînd nimănui nu-i mai pasase de el, că nu prea ştia cum să se descurce în chestii de genul ăsta. Ea stătea în faţa lui, foarte îngrijorată, cu un pai în părul roşu. Aşa lungană cum era, toată numai picioare, ciufulită şi cu paie-n cap, ar fi trebuit să arate ca o sperietoare. Totuşi, nimeni nu-l excitase mai mult decît ea în toată viaţa. Nu-şi dorea decît s-o ia în braţe^ s-o poarte în hambar şi să-i răspîndească flacăra părului pe un pat de fîn, apoi să pătrundă încet în căldura trupului ei...

Mormăind, îşi aplecă capul, îşi trecu mina peste faţă şi renunţă la această luptă. Nefiind în stare să privească în sus, pur şi simplu întinse mîna. După un răstimp care lui i se păru o veşnicie, simţi degetele ei subţiri şi nervoase stre-curîndu-se printre ale lui. Oftînd adînc, se rezemă de maşina acoperită şi o prinse între pulpe. Buzele i le acoperiră pe ale ei întŢ-o mişcare perfect executată, tandreţea lui părînd să izvorască dintr-un talent înnăscut pe care doar ea putea să-l cultive.

Plimbîndu-şî mîna pe şoldul ei, îi luă mîna incolăcită în jurul taliei lui şi-şi urcă degetele pînă sub sinii ei rotunzi.

- Willa, eu trebuie să...

- Ştiu, Nick. Avea o voce teribil de tulburătoare.

- Am încercat să nu..., dar...

- Şş... cele zece minute ale noastre au expirat.

Willa se abandonă în braţele lui. Durerea surdă pe care o simţea de cîte ori se gîndea la tatăl ᵛei şi la visurile lui neîmplinite nu se compara cu durerea pe care o simţi cînd văzu cum acea expresie a dorinţei pe care o citise pe faţa lui Nick cu un minut înainte deveni o încruntătură înfiorătoare. O durea şi mai tare cînd îşi dădu seama că el nu voia să o dorească, şi totuşi, nu-i păsa. Ştiu că fusese o prostie să se gîndească că ar putea fi ceva între ea şi acest bărbat, dar numai Dumnezeu ştia că era prea tîrziu ca să nu fie distrusă cînd el va pleca. Voia să profite de fiecare clipă pe care soarta i-o destinase alături de el, fără să se mai gîndească la ce va fi după. Cel puţin, acum ştia la ce să se aştepte. Cu acest gînd în minte, se abandonă pasiunii care izbucnise între ei.Buzele lui Nick se desprinseră de ale ei şi îi sărutară obrazul, oprindu-se la lobul urechii,moale şi roz, şi la pielea catifelată de sub el.

- îmi pare rău pentru tatăl tău, Willa, spuse el încet, cu o voce răguşită, în ciuda încercărilor disperate de a se reculege. Voia să-i spună că-i înţelege durerea şi cît de greu îi fusese să aibă încredere. Că nu-i va face nici un rău. Că putea să aibă încredere în el. Dar în acel moment, ea se lipi de el, cu tot trupul.

- Doamne Dumnezeule, Willa, mă înnebuneşti.

îi luă mîna şi i-o puse pe pieptul lui, prinzînd-o între trupurile lor, apoi îşi strivi coapsele de ale ei, simţind o nevoie ardentă, nestăpînită de a împărtăşi cu ea acea căldură devastatoare care îl cuprinsese de la un simplu sărut, o simplă atingere.

Willa îşi încleştă mîna în tricoul lui, neputînd să-şi stăpînească un geamăt cînd simţi cum dorinţa lui îi apăsa cu putere pîntecele. Işi ridică faţa spre el, scăldîndu-şi privirea în ochii lui aprinşi.

- Şi mie îmi pare rău, Nick. Vocea ei era mfia- cărată. îmi pare foarte rău. Pentru tot.

Nick o strînse iar la piept.

- Ştiu, scumpo, ştiu. Şi mie.

O urmă firavă de raţiune îi străbătu mintea cînd îşi ceru scuze atît de insistent. Luptă cu dorinţa lui de nestăpînit, cam speriat că ar fi incapabil să o desăvîrşească. Recunoscu că ceea ce se întîmpla între ei îi lua minţile, acele simţuri pe care se bizuise toată viaţa şi pe care le perfecţionase în ultimele opt luni. Acum însă erau complet răvăşite. Femeia asta, despre care, cu doar două zile în urmă, era convins că îi distrusese lucrul la care ţinuse cel mai mult, devenea pe minut ce trecea singurul lucru important din viaţa lui.

- Willa! îi simţi răsuflarea accelerată la pieptul lui. Am încredere în tine şi, doar Dumnezeu ştie cît te doresc. Dar cred că trebuie s-o lăsăm mai moaie. Asta este...

Era cît pe ce să spună „nebunie curată", dar în loc, spuse:

- Se petrece prea repede. înţelegi?

Mintea Willei se zbătea la fel de repede ca şi pulsul ei. Fusese transpusă pe un alt tărîm de sărutările lui fierbinţi şi mîngîierile tandre. Auzi ce spunea şi o parte din ea înţelese foarte bine înţelepciunea acelor vorbe. Dar undeva, în sufletul ei, centrul fiinţei sale gravita în jurul unui lucru mare şi orbitor. Chinuitorul gînd de a şti ce le era scris o tenta să încerce orice. Dar experienţa ei cu Eric, precum şi starea ei actuală, reuşiră în cele din urmă să o aducă cu picioarele pe pă-

mînt.

- Da, înţeleg.

înăbuşindu-şi un ţipăt instinctiv, se desprinse din braţele lui şi se îndreptă spre razele de lumină care se strecurau prin uşa dublă.

- Vrei să mai vezi şi ce-a mai rămas?

Nick rămase acolo, simţindu-se abandonat, cumva înjumătăţit, ca şi cum, ţinînd-o în braţe, însemna pentru el să fie întreg. învinovăţindu-se pentru această ruptură, mai ştia însă că făcuse ce trebuia. Pînă cînd se lămurea toată nebunia asta, trebuia să fie reţinut - adică nu sărutări, nu îmbrăţişări sau mîngîieri. O urmări cum se întoarce spre el, aşteptîndu-i răspunsul, iar el îi trimise un avertisment mut acelei fiinţe de 1,77, cu părul roşu, sălbatic, sîni rotunzi şi picioare care nu se mai terminau.

„Ai grijă, Prinţeso, fiindcă după ce îi prindem pe Miller şi pe nu-aşa-de-cinstitul doctor Abbott, o să vin după tine. Şi am de gînd să te mîngîi, să te sărut şi să te strîng în braţe pentru toată viaţa!"

Odată hotărîrea luată, i se păru mai uşor să zîmbească. Dădu din cap şi o urmă afară, în soarele strălucitor al primăverii.

Willa îl conduse spre casă după o oră. Nick ţinuse morţiş să străbată toţi cei zece acri. Se mira de mersul lui uşor pe terenul accidentat, deşi avea un baston. Era plin de energie, dar în cele din urmă îi deveni imposibil să-şi mai ascundă înţepeneala genunchiului de ochiul ei cunoscător. Chiar şi aşa, doar ameninţările cu nişte şedinţe de recuperare îngrozitor de dure, supravegheate doar de ea, îl făcură să renunţe şi să plece acasă.

- Du-te în camera de zi, întinde-ţi piciorul. O să-ţi aduc nişte ceai cu gheaţă.

Nick dădu din cap afirmativ şi se îndreptă şchiopătînd spre sufragerie, mulţumit că va mai fi reţinută cîteva minute în bucătărie, pentru ca el să aibă timp să vadă dacă nu cumva avea halucinaţii. „La naiba!", înjură, cînd ajunse la fereastra mare din cşmeră, abia mai văzînd o lucire neagră la bucla pe care o făcea şoseaua, prin- tr-un nor greoi de praf. Era Porsche-ul lui Eric. Putea să pună pariu că el era. Se blestemă în gînd că întîrziaseră atît prin împrejurimi, şi asta numai din cauza valului de senzaţii care-l nă

pădea de cîte ori ea rîdea din toată inima. Pentru că nu se putuse stăpîni, tocmai ratase o ocazie de a-l prinde pe escrocul de Eric asupra faptului.

Discutase cu Sky despre motivele pe care le-ar fi putut avea Eric să pitească drogurile în biroul Willei. Se gîndiseră că poate pentru a accentua rolul ei în planul pe care-l cocea. Căzuseră de acord, de fapt Nick îl convinsese pe Sky să nu-i spună Willei despre asta. Era şi aşa destul de agitată şi, ştiind cît de disperat e Miller, ar fi putut s-o sperie şi mai mult, poate chiar incapabilă de a-l mai face să vorbească. Dar Nick îl subapreciase din nou pe Eric. Nu s-ar fi gîndit niciodată că ar fi putut merge atît de departe. Ura pentru fostul coleg de echipă aproape că-l orbi. Nick făcea un joc dur şi juca pentru a cîştiga, dar nu era genul care îşi rezolva problemele din afara terenului spărgînd capete. Totuşi, în acel moment ar fi vrut să-i spargă capul lui Eric, pentru că nemernicul o amestecase pe Willa, o pusese în pericol. Ar fi vrut să-i sucească gîtul. Nick se învîrti prin cameră, uitîndu-se prin posibile locuri, încercînd să descopere cîte ceva. Dorinţa de a omorî pe cineva începuse să prindă contur în mintea lui. Dar conştientizarea faptului că a început să simtă acest lucru mai intens după ce Willa fusese

ameninţată îl înfioră pînă în fundul sufletului.

Auzi paşii ei şi se mişcă greoi pînă la canapeaua veche şi încărcată. Trebuia să găsească un mod de a-i cerceta casa în amănunt. Abia îşi întinse piciorul pe perne că ea şi intră în cameră cu două pahare mari pline cu ceai şi gheaţă.

- Deci, ce părere ai?

Luat prin surprindere, el întrebă:

- Despre ce?

- Despre fermă. După cum ai străbătut fiecare centimetru pătrat de pămînt, am crezut că vrei să cumperi locul.

Pe faţa ei se citea un zîmbet relaxat, destins, cum nu mai văzuse. Jură să îl păstreze cît de mult poate, şi îşi cdhcentră atenţia în direcţia ei. Gîndindu-se la întrebarea ei, zîmbi şi răspunse cinstit:

- De fapt, cred că ar fi un loc grozav pentru copiii mei.

Willa păli. „Oh, Dumnezeule!" în tot răstimpul ăsta cît visase la el, fantazase şi, în general, îl dorise, nici măcar nu-i trecuse prin cap că ar putea să fie căsătorit... sau, poate, divorţat. Nu, se gîndi ea, puţin supărată, doar să se fi căsătorit din liceu şi să aibă vreo patru copii. îşi aminti că avea încredere în el, că, din moment ce avea nevoie de ajutorul ei, sigur nu i-ar fi făcut

Mişcare ilegală

aşa ceva. Totuşi, cînd vorbi, vocea îi păru puţin tensionată.

- Copiii tăi?

Mulţimea de expresii care i se perindară pe faţă în acele cîteva secunde îi dezvăluiau vulnerabilitatea, dar erau oarecum comice şi neînsemnate pentru el. Nick se luptă cu el însuşi, dar pierdu şi izbucni în rîs. Hohotea atît de puternic încît se dezechilibră. Willa sări brusc din scaunul ei şi-i pOse mîna pe picior. Se opri din rîs în momentul în care-l atinse şi flacăra dorinţei

izbucni şi-i cuprinse tot trupul. Doar îngrijorarea sinceră care i se citea în ochi îi mai păstră lucirea veselă în ochii lui albaştri.

- Ce-i aşa de nostim în dorinţa mea de a şti dacă ai copii? întrebă ea, luîndu-şi mîna de pe piciorul lui, ajungînd aproape faţă în faţă.

- Să nu joci niciodată poker, prinţeso!

- Ce? Poker? Şi ce-i cu toată chestia asta cu prinţeso?

Ştia că reacţionează prea violent, dar după o viaţă în care fusese ţinta tuturor glumelor, plus reacţia asta afurisită pe care o avea cînd era atît de aproape de el, inspirîndu-i mirosul masculin, chiar şi cînd rîdea de ea, toate o înfuriau.

- îmi pare rău că am rîs, dar n-am vrut să fiu rău, pe cuvînt.

Cînd voi să se îndepărteze, el îi puse cu palma pe obraz, mîngîind-o cu blîndeţe pînă cînd expresia ei încordată se îndulci. Deveni serios şi zîmbi sincer.

- Cînd am aflat prima dată despre tine şi Eric, am fost, normal, puţin supărat. Mi-am imaginat că erai un diavol de femeie, înşelătoare, profitoare, care umblă după bani. Sky mi-a spus că nu aveam dreptate, dar, încăpăţînat, cum sînt, a trebuit să mă conving că nu era aşa. Apoi, aseară, cînd ai leşinat şi te-am adus acasă... nu ştiu cum să-ţi explic, Willa, cred că tu mă faci să mă simt dorit.

întinse mîna ca să-i dea o buclă rebelă după ureche.

- Pînă în acel moment nu mi-am dat seama cît de mult aveam nevoie de aşa ceva. Tu eşti prinţesa mea la ananghie. Prinţesa care are nevoie de un cavaler.

îi privi insistent buzele:

- Nu ştiu, poate e o prostie, dar în multe privinţe, o privi din nou în ochi, această imagine ţi se potriveşte.

Ca şi mai înainte, trăirile ei i se puteau citi în ochi şi în momentul în care se umeziră puţin, Nick îşi muşcă limba încercînd să înveselească conversaţia care se îndrepta iar spre zone periculoase.

- în ceea ce priveşte copiii, nu erau chiar ai mei.

- Vrei să spui, copiii din tabără, nu-i aşa?

Willa nu mai avu nevoie de o confirmare.

- Sînt o proastă.

Nick îi luă mîna care mai ţinea încă paharul cu ceai, o duse la buzele lui şi sorbi o înghiţitură.

- Nu, nu eşti, dar te pierzi prea uşor.

O privi, zîmbetul stingîndu-i-se uşor.

- Cel puţin nu ai luat-o de bună, şi m-ai întrebat. încrederea ta în mine e foarte importantă, Willa.

îşi desprinse privirea din ochii ei şi îşi puse uşor piciorul pe podea ridicînd-o şi pe Willa din poziţia ei incomodă. Ajunseră faţă în faţă.

- Ar trebui să te duc la birou şi să-ţi recuperez maşina.

Cu greu, dar oarecum uşurată, Willa acceptă sugestia lui. Aşa cum era, se simţea ca o marionetă în mîinile lui, iar el se juca cu firele de care era legată chiar inima ei. Imediat ce el ieşi din casă, fugi sus şi-şi luă geanta de sport, ca şi cum ar fi putut să-şi potolească durerea care-i strîngea inima de cînd văzuse acea privire de învins în ochii lui, în timp ce vorbea despre copiii lul. îl considerau un erou iar ea era, în parte,răspunzătoare pentru faptul că visul lui Nick de a-i ajuta pe acei micuţi fusese ucis. Nu ar fi iertat-o niciodată pentru asta. Şi ea nu-l condamna.

în mod intenţionat, Willa purtă o conversaţie neutră, destinsă în drum spre districtul comercial de la Tyson’s Corner, schimbînd subiectul ori de cîte ori Nick încerca să vorbească serios. Ştia că acest balon de săpun urma să se spargă, dar pur şi simplu voia să păstreze acest sentiment fragil pe cît de mult posibil. Dimineaţa petrecută cu Nick fusese, în ciuda curbelor emoţionale, una din cele mai grozave din viaţa ei.

Cînd el îşi parcă limuzina în parcarea de la Devon, ea întoarse ochii spre el; ochii lui albaştri în acea nuanţă senzuală şi tulburătoare cînd privirile li se întîlniră. Simţind că balonul ei de săpun e aproape de punctul critic, Willa sparse gheaţa şi începu să caute în poşetă:

- Ştiu că le-am pus pe undeva pe aici...

- Willa. Nick îi puse mîna pe braţ. Ştiu că de dimineaţă, în fine, în ultimele cîteva zile, s-au petrecut lucruri derutante. Pentru amîndoi. Aşteptă pînă cînd ea îl privi din nou, apoi continuă:

- încă trebuie să mai vorbim. Trebuie să găsim o cale de a-i smulge lui Miller o mărturisire.

Nick se abţinu să-l pomenească pe doctorul

Mişcare ilegală

Abbott. îi venea la fel de greu ca şi ei să întrerupă acea armonie din această dimineaţă. Ig- norînd acest gînd, îşi dădu drumul:

- Ce crezi că vrea, de fapt, Miller, de la tine?

Willa oftă şi încercă să se concentreze asupra

întrebării puse. „Proastă ce sînt", se dojeni ea. Dimineaţa putea să fie ea minunată şi plină de dezvăluiri pentru ea, dar nu putea uita că se ocupau de viaţa lui Nick, şi ăsta era bel mai important lucru pentru el.

- Nu ştiu, răspunse ea sincer. Dar cred că faptul că participă la programul meu nu e chiar o coincidenţă. Aseară s-a purtat foarte ciudat faţă de cum îl ştiam eu. Era foarte prost dispus, avea toane, era aproape paranoic.

Ea privi pe fereastră, stingherită de cîte ori îşi aducea aminte cît de naivă fusese cu Eric.

- Nick, cred că priza cocaină chiar în club. Nu mi-am dat seama decît tîrziu. Şi în timpul cinei tot făcea aluzii că o relaţie cu el ar fi foarte avantajoasă. Se întoarse spre el. Ştii ce a vrut să spună?

Ochii lui se îngustară ameninţător. Evită răspunsul la întrebarea ei, punînd şi el una.

- CeJel de relaţie?

Willa se întrebă dacă s-ar fi putut gîndi că o asemenea expresie de autocontrol i-ar fi putut

apărea pe faţă.

- Nu cred că l-ar deranja dacă ne-am relua vechea legătură.

Nick tăcu, dar ea simţi că răbdarea lui se apropie de limită.

- Nick? spuse ea, îngrijorată cînd văzu că nu o mai urmărea.

- l-am spus că putem rămîne prieteni şi că şedinţele de antrenament ne vor oferi prilejul de a sta de vorbă cît de mult o să vrem.

- A fost de acord? Unde îi e prudenţa?

Nick vorbea aproape absent, concentrat încă asupra ultimelor ei cuvinte.

Willa era derutată. Oare Nick se mai aştepta ca ea să continue să se întîlnească cu Eric după tot ce se petrecuse?

- Nu prea a avut de ales, zise ea sec. Asta nu înseamnă că o să cedeze. După cît îl cunosc, o să facă pe dracu’n patru. Dar m-am gîndit mult la asta şi cred că sînt în stare să aflu ce vrei tu şi, în acelaşi timp, să nu depăşesc relaţiile strict profesionale.

Agitîndu-se pentru faptul că Nick era încă încruntat, se aplecă spre el şi-l apucă de braţ ca să-l facă atent, ignorînd complet fiorul care o străbătea de cîte ori îl atingea.

- O să mă simt în nesiguranţă, şi, apoi, cred că planul meu va reuşi.

- De acord, răspunse Nick calm, surprins de izbucnirea ei. Atitudinea ei îl făcu să ia hotărîrea de a nu-i spune de drogurile puse în biroul ei. Mai rămînea o problemă. Nick se aşează cu faţa spre ea, trăgînd-o de mîna cu care ea încă îi mai strîngea braţul şi apropiind-o de el.

- Ştiu că ar trebui să-aşteptăm pînă cînd toată povestea asta o să se termine, spuse cu o voce înmuiată şi o lucire de vulnerabilitate îi trecu pe faţă, dar am impresia că nu prea pot. Vocea lui catifelată dezmierdă simţurile Willei. Uşoara urmă de nesiguranţă ii lovi.pe loc rezistenţa şi aşa slăbită. Dar mîndria şi stăpînirea ei erau încă pe poziţie, aşa că trebui să strige:

- De ce?

- Aş vrea să ştiu şi eu, spuse Nick încet, apoi reluă”mai clar:

- Nu pot să mă prefac că nu simt ce se petrece cu noi.

-Nick, eu nu pot...

- Ştiu. Nici eu.

O trase spre el şi-şi apăsă buzele pe gura ei într-un sărut intens, pasional, apoi se desprinse brusc şi o îndepărtă uşor - un obicei care începea să o irite din ce în ce mai mult.

Punînd mîna pe portieră, trebui să-şi dreagă

Donna Kaufmann

vocea înainte de a vorbi:

- Nick, eu...

El se întoarse cînd îi auzi vocea tremurată.

- Lasă-mă să termin de data asta, da?

îşi însoţi aceste cuvinte cu un zîmbet tăios, care-i făcu inima să-şi accelereze bătăile.

- Sînt de acord că aici se mai petrece ceva, pe lîngă faptul că trebuie să dovedim că ţi s-a înscenat ceva.

Ridică mîna cînd el începu să se apropie.

- Dar mai sînt de acord şi că ar trebui să aşteptăm să se termine tot înainte de a afla ce se petrece.

- Cred că tocmai ţi-am spus că nu-mi pot separa sentimentele în compartimente bine delimitate. Toate se amestecă. O să aflăm ce se petrece şi o să-mi clarific numele în acelaşi timp.

Willa nu era sigură pe cine încearcă el âşa de tare să convingă. Nu-i plăcea că-şi nesocotea instinctul de a avea încredere în el, dar trăise o experienţă neplăcută în materie de instincte şi încredere, iar adevărul era că nu putea fi sigură de motivele lui. Totuşi, era silită să accepte că Nick ajunsese să însemne acum foarte mult pentru ea într-un timp atît de scurt. Foarte mult, într-adevăr. Dar drăcuşorul de pe umărul ei îi tot insufla bănuieli. „Poate vrea doar să te înne

bunească şi să fefcă ce vrea cu tine!"

Nick simţi că ea se lupta cu demonii din ea şi abandonă subiectul. Pentru un timp. Poate că Willa nu voia să admită, îşi spuse el, dar nu mai putea să ignore ceea ce se petrece între ei. în curînd o să-şi dea şi ea seama.

- Cînd e programat antrenamentul lui Miller?

- Luni. Luni dimineaţă la zece.

- Crezi că ai fi în stare să vorbeşti cu el, mai tîrziu?

Willa se întoarse brusc, cu o expresie întrebătoare.

- Fii raţională, adăugă el imediat. E prea deştept ca să spună ceva suspect înconjurat de oameni care l-ar putea auzi. Tot ce-ţi sugerez e să aranjezi să vorbeşti cu el după ce terminaţi şedinţa.

Cu dinţii strînşi şi roşie de mînie, Willa nu-şi putea crede urechilor. O durea îngrozitor să realizeze că se înşelase în privinţa lui. Nick nu ţinea la ea deloc.

- N-ai auzit ce-am spus adineauri?

Prea furioasă şi prea rănită ca să-l lase să răspundă, îşi pierdu cumpătul.

- Să nu mă înţelegi greşit, Nick. Detest ce ţi-a făcut Eric. Detest şi ce mi-a făcut mie. Dar dacă e atît de periculos şi viclean, cum poţi să-mi ceri

să rămîn iar singură cu el?

Nick îi apucă braţul şi-l trase pînă cînd pumnul încleştat îi atinse genunchiul.

- Nu vei fi singură cu el, Willa. Eu şi Sky vom fi acolo.

Era complet năucită.

- Scuză-mă că te întreb, dar ce naiba te face să crezi că va vorbi dacă veţi fi acolo?

Nick îşi frecă obrazul cu palma, încurcat de propria-i stîngăcie cu care aduse problema în discuţie, punînd-o într-o asemenea postură pe Willa.

- Nici nu m-am gîndit să părăseşti clubul. Ideea mea e să-l aducem în birou. O să instalăm

o cameră de luat vederi, o s-o ascundem cumva şi o să-l înregistrăm.

- N-o să meargă.

Willa înţelese planul, ignorînd dureroasele priorităţi ale lui Nick şi cît de departe era dispus să meargă pentru a obţine informaţiile de care avea nevoie.

- De ce?

- Camera de luat vederi nu înregistrează şi voci. N-o să ai nevoie de comentariile lui pentru ca cei de la poliţie să te creadă?

Nick răsuflă uşurat. Era dispusă s-o facă

- O să punem pe undeva un casetofon. Mă îndoiesc că Eric mă suspectează că aş fi pe urmele lui, dar văzîndu-mă, probabil, că s-ar pune în gardă. Cum ai spus, nu-i o coincidenţă că s-a întors în viaţa ta.

Nu era nevoie ca Nick să-i reamintească faptul că Eric nu se întorsese pentru că ar fi simţit într-adevăr ceva pentru ea. Şi ar fi făcut bine să-şi amintească că, de asemenea, nici Nick n-o făcuse pentru acelaşi motiv.

- Bine, o să vedem mîine dimineaţă. Şi cine o să se ocupe de toată montarea?

Nick voia să o sărute că acceptase să treacă prin asta pentru el. Dar n-o făcu. îşi dădu seama după reacţiile şi figura ei foarte expresivă că mai avea de lucru pînă cînd să-i cîştige într-adevăr încrederea. Totuşi, nu se putea abţine să nu zîm- bească.

- Nici o problemă. Eu şi Sky o să ne ocupăm de asta.

Willa zîmbi şi ea, dorindu-şi să ţină mai bine piept zîmbetului lui provocator.

- Trebuie să mă duc. Am ceva de lucru. Putem să punem la punct amănuntele mai tîrziu?

- Sigur. Mă duc să vorbesc cu Sky. Vedem mîine la prînz ce mai avem de aranjat.

- La prînz?

Willa ridică din sprînceană cînd îi simţi siguranta din voce,felicitindu-se ca mai avea inca demnitate.

-Îmi pare rau,dar nu pot.Programul începe mîine, aşa ca o sa înfulec ceva între două sedinte.

Putem discuta in timpul sedintei tale de miine.Nick dadea din cap inainte ca ea sa termine ce avea de spus.

- O să luăm prînzul.

Nu ţinu seama de expresia ei şi de ameninţatoarea criza de personalitate. Ştia că îi cam forţase mîna în ziua aceea, dar nu avea să cedeze in această privinţă.

-Will,te cunosc.O sa te iei cu treburi si ai sa uiti sa maninci.O sa ai nevoie de energie.

Datorită cuvintelor lui prea delicate amintindu-i de momentul penibil cind lesina in parcare se gindi:Am invatat sa am grija de mine de mult timpNick.Daca spun ca o sa maninc asta o sa fac. Şi nu trebuie să mă ţii de mînă.

- Te iau la prînz, Willa. Zimbetul lui se largi.Îi trecu prin minte că nu era prea uşor sa aibă grijă de ea, dar în acel monent stiu ca nu o sa se lase bătut niciodată. îi lua mina, avid grija ca nota de plată, şi asa foarte încărcată a doctorului său, să nu se mai mărească.

- în altă ordine ţie idei, continuă, strecurîndu-şi degetele printre ale ei şi strîngîndui-le uşor, îmi place să te ţin de mînă. Şi apoi, nu pot vorbi cu tine în timpul şedinţei, din moment ce nu voi fi cu tine.

Willa încercă din nou să-şi tragă mîna, dar el

o strînse mai tare.

- Bine, dar de ce vii mîine la şedinţă?

N-o băgă în seamă.

- Nu-ştiu-cum-îl-cheamă ăla lucrează mîine?

Ea rămase cu gura căscată şi putu doar să-l

întrebe:

- Care nu-ştiu-cum-îl-cheamă?

- Ştii tu, maimuţoiul ăla pe care ai încercat să mi-l pasezi cînd ne-am întîlnit prima dată şi aveam nevoie de un antrenor.

- Vrei să spui Richard, viitorul doctor Thornton?

- Doctor, ai?

Nick se prefăcu că se gîhdeşte serios.

- Cred, adică sînt sigur că nu se compară cu tine, dar sper să ne descurcăm.

- Mulţumesc, domnule, îi răspunse Willa, măgulită la culme de complimentul lui.

- Pot să te întreb de ce ai nevoie de Richard?

- Desigur.

înainte ca Willa să poată reacţiona, Nick se întinse, băgîndu-şi degetele în părul ei şi tră- gînd-o de pe scaun. El ţinea încă ochii deschişi, ca şi ea, de altfel. O sărută, uşor la început, apoi cînd Willa închise ochii, sărutul deveni tot mai pasional. înainte să-şi piardă complet capul, şi apoi restul trupului, el se desprinse. încă îi mai atingea părul. îşi răsuci o şuviţă în jurul degetului apoi îşi apropie din nou buzele de ale ei, uimit că primul sărut îl făcuse aproape să-şi piardă controlul.

O maşină care parcă între ei îi despărţi.

- Amîndoi ştim că asta nu o să aştepte.

Willa dădu doar din cap, prea ameţită de sărutul şi vorbele lui pentru a-i putea răspunde altfel. Deschise brusc portiera, urmînd calea pe care i-o sortise destinul. Ştia că destinul era nestatornic, aşa că se putea să nu mai dea peste o şansă ca asta.

Doar după ce Willa se desprinse din braţele lui şi ieşi din maşină, Nick îşi dădu seama cît de curajoasă fusese cînd ea acceptase să aibă de-a face din nou cu Miller. în timp ce o urma spre Millenium, decise că orice s-ar întîmpla, nu-i va mai cere nimic. Şi va folosi o altă cale să se ocupe de doctor; poate că Sky putea să aran

jeze cu Box să monteze camere de luat vederi. Astfel, Nick ar fi avut ocazia să-l întrebe pe Box dacă ar fi dispus să facă ceva cercetări în legătură cu afacerile personale ale doctorului. Poate găsea o cheie, poate afla de ce îl ajutase pe Miller.

Willa puse un alt teanc.de dosare pe birou şi îşi turnă altă ceaşcă cu cafea.

Deşi mulţumită că programul ei de antrenament a început oficial, nu putea să-şi dorească să fi rămas acasă în acea dimineaţă. De obicei, lunea nu era ziua ei preferată, dar aceasta fusese o zi specială. Nick apăruse de dimineaţă, radios, cu o pungă de verdeţuri şi cu un zîmbet senzual. După cîte se vedea, îşi luase în serios rolul de a o hrăni - şi la propriu şi la figurat. Pretextul lui fusese că voia să fie alături de ea în acea zi mare. Ea se hotărî că avea şi alte griji pe cap, aşa că luă gestul lui aşa cum vru el, fără să-şi mai bată capul şi să despice firul în patru. Mai mult, i-a făcut şi o omletă nu prea grozavă. Luînd receptorul într-o mînă şi vînturînd cîteva

dosare cu cealaltă, spuse:

- Ce mai este, Kelly? Ai anulat toate întîlnirile

de după-amiază?

- îmi pare rău, şefa, răspunse o voce răguşită

de la celălalt capăt.

- Ai avut o zi grea, hm?

- Skyl Mda, cam aşa. „Şi o să fie şi mai grea“.

- Hei, ar trebui să fii mîndră. Noul program merge ca pe roate. Ai mai auzit ceva de Nick?

Willa nu ştia dacă Sky era pus la curent în legătură cu micul dejun pe care-l luaseră împreună.

- Nu de curînd, răspunse ea ezitînd.

- Bine, Kelly mi-a spus că are oră cu Richard

la trei p.m. Mă gîndeam...

- Ne întîlnim la prînz, după şedinţa cu Eric.

Vrei să vii şi tu?

- Nu, nu. Voiam doar să mai verificăm toată aparatura montată în biroul tău, aseară. Tu ai mai controlat?

Se uită la planta mare de pe raft, dar nu putu să vadă lentila ascunsă printre frunzele stufoase;stia ca era acolo ca verificase mai devreme.

-Da.Cred ca totul e in ordine.Imi mai ramine sa-l conving pe eric sa vorbasca.

-O să te descurci, Willa

Dacă n-ar fi fost el probabil că şi eu eram prins in vreun program de recuperare ,dar nu pentru vreo rana ci intelegi tu.M-a ajutat sa depasesc o perioadă grea a fost alaturi de mine cind toti ceilalti ma abandonsase.Cred ca atunci cind

Nick crede in cineva, se ataseaza de acea persoană.

- Multumesc,Sky .Si esti un adevarat prieten.La o adica,si tu ai fost alaturi de el cind ceilalti l-au parasit.

-Mda, pai,as face mai mult mi-ar sta in putinta .Iti multumesc pt. faptul ca si tu crezi in el.Willa inchise telefonul,se intoarse pt. a pleca...si dadu cu ochii de Eric.Cu vorbele calde de incurajare ale lui Sky inca rasunindu-i in urechi,simti ca prinde puteri.

Citeva minute mai tirziu intră în sala de antrenament, cu capul sus. ' :iinva ore mai tîrziu, Nick o găsi pe Willa în hiroul ei, îngropată într-un maldăr de dosare.

- Bună, prinţeso! Cum merge?

Willa tresări la auzul vocii lui. Nu-l simţise cînd a intrat.

- Bună. Merge. O să vină aici după ora de închidere, ca să-mi amintească de „zilele bune".

Nick îşi puse bastonul pe fotoliul din faţa biroului, şi se aşează pfe un colţ al biroului, grijuliu ca să nu dărîme teancurile de dosare de pretutindeni.

- Se pare că ai succes.

Cînd ea zîmbi timid, el trecu la subiect:

- Ce a spus în legătură cu seara trecută? A zis ceva?

- Oh, da, era plin de remuşcări.

Zîmbi sarcastic amintindu-şi cum Eric îşi arborase zîmbetul lui de „iartă-mă, sînt o celebritate", aşteptîndu-se să fie imediat iertat.

- Cred. că era mai îngrijorat că s-ar putea scrie despre întîlnirea noastră în vreun ziar de scandal.

Nick observă cum încordarea îi rida colţurile ochilor şi îi încreţea gura. Fără să vrea, se întinse peste birou şi îi mîngîie obrazul alb uşor

Donna Kaul'mann

Mişcare ilegală

pînă cînd pielea i se încălzi sub alintarea lui.

- Mulţumesc, Willa. Ştiu că nu e uşor, dar cu puţin noroc, totul se va sfîrşi curînd.

Willa pufni în rîs.

- Te rog, nu te bizui pe norocul meu, că o să ratăm tot înainte chiar de a începe.

Nick zîmbi şi-i mîngîie buza de jos cu un deget.

- Nu fi aşa de neîncrezătoare. Cred că începi să ai noroc.

Stomacul ei alese acel moment pentru a-şi anunţa prezenţa şi a-i da de înţeles că trebuie să aibă grijă de el. Nick zîmbi şi-i întinse mîna, ridicînd-o şi conducînd-o în jurul biroului, pînă cînd ea ajunse în faţa lui. îi dădu drumul la mînă şi o apucă uşor de şolduri, trăgînd-o între picioarele lui.

- Adu-mi aminte să aduc nişte pîine cu unt data viitoare.

Nick urmări fascinat cum ochii Willei se închiseră încet la culoare. Strălucirea care i se întinse şi pe obraji îi dădea impresia clară că l-ar fi preferat pe el drept listă de bucate.

- Mai uită-te la mine şi o să mă faci să cred că sînt farfuria cu mîncarea ta preferată.

El chicoti cînd faţa ei se înroşi puternic.

Doamne, îi plăcea să o necăjească. O împinse înapoi uşor, pentru a se ridica şi el.

- Hai să ieşim puţin. Meriţi din plin o pauză. Aerul proaspăt o să ne facă bine la amîndoi. Ei,

ce spui?

Ea îi ţintui buzele cu privirea cît timp el vorbi şi nu se putu abţine să nu o sărute. Dar o atingere nu fu de ajuns, iar blînda mîngîiere se transformă într-un sărut înflăcărat.

Ea înghiţi în sec cînd el se îndepărtă.

- Cred că pierdem timp.

Vocea ei avea inflexiuni senzuale:

- Cînd te sărut nu pierd niciodată timpul.

O dorea atît de puternic încît dacă nu o scotea afară în următoarele secunde, ar fi sfîrşit amîndoi pe podeaua încăperii.

- Hai să mergem.

Luînd-o de mînă şi apucînd bastonul, se îndreptară amîndoi spre uşă. Chiar înainte de a o deschide, se întoarse brusc, trăgînd-o brutal spre el.

- Ştii ceva? Eşti o femeie dată naibii!

îşi însoţi cuvintele cu un sărut lung şi ameţitor, care-i lăsă pe amîndoi fără suflare. Cînd îşi reveni, el spuse:

- Ştiu un loc grozav prin apropiere. Au mîn-

care destul de bună iar serviciul e nemaipomenit.

Stomacul Willei răspunse înainte ca ea să poată scoate un cuvînt, şi amîndoi izbucniră în rîs.

- Cred că nu am de ales.

Nick zîmbi răutăcios.

- Mă întrebam cînd o să realizezi treaba asta.

Willa nu încercă să ghicească la ce restaurant

voia s-o ducă, pînă cînd nu ieşiră din zona comercială Tyson’s Corner şi se îndreptară spre vest, pe Şoseaua nr. 7. Cînd Nick o luă înspre zona rezidenţială, ştiu că i se pregătea ceva. Cînd trase cu ochiul spre el, zîmbetul inocent de pe faţa lui îi răspunse la întrebarea încă nepusă.

- Nu ştiam că locuieşti în Reston, spuse ea apăsat.

- Nu m-ai întrebat niciodată, răspunse el, ful- gerînd-o cu zîmbetul lui cuceritor.

Arătă spre porţiunile acoperite cu arbori.

- E cît se poate de aproape de pădure şi nici nu fac mult pînă la teren.

Willa îi aruncă lui Nick o privire scurtă. Pentru prima dată vorbea de fosta lui carieră fără să se indispună. Ar fi vrut foarte mult să discute despre asta cu ei, dar nu ştia cum să atace subiectul

Iară să-i provoace amintiri dureroase. Se uită pe geam în timp ce el lua serpentinele, înaintînd pe şoseaua şerpuitoare tot mai adînc în inima pădurii, spre casa care în curînd urma să fie ascunsă de desişul frunzelor.

- Ştiu că îţi lipseşte exerciţiul de teren. După ce o să-ţi clarifici situaţia, te întorci la fotbal?

Nick nu-si desprinse privirea de la şosea, dar

zîmbetul îi păli.

- Din cauza eliminării, nu am jucat sezonul trecut. Am încercat să intru din nou în echipă acum cîţeva zile, dar delegatul nu era convins. Cazul fiind clasat nu îmi dovedeşte nevinovăţia, după cum s-a afirmat. Chiar şi aşa, delegatul Federaţiei se bazează pe faptul că am fost singurul din echipă care am ratat testul antidoping.

- Nu poţi să faei altul?

Nick rîse forţat.

- Am făcut. Două. Le-am trecut pe amîndouă. Tonul vocii îi deveni sarcastic. Am fost bătut pe spate de antrenor şi delegat, spunîndu-mi-se că e foarte bine că m-am lăsat. Desigur, nu e o realizare uriaşă, spuse el cu amărăciune, cînd n-ai luat droguri în toată viaţa ta.

îi putea auzi bătăile inimii şi simţea amărăciunea din spatele fiecărui cuvînt pe care-l rostea.

- îmi pare foarte rău, Nick. E atît de nedrept, spuse ea, cu vocea răguşită şi înecată în lacrimi.

- Şi acum ce urmează?

- Urmează ca delegatul Federaţiei să decidă.

Nick o luă pe un drum şerpuitor tăiat printre

copaci, apoi privi înspre Willa.

- Dacă lucrurile merg cum trebuie şi îmi dovedesc nevinovăţia, sper să mi se ridice interdicţia. Altfel, o să-mi urmărească evoluţia mea şi, dacă ies bine la teste, poate mă lasă să joc în următorii doi ani.

Opri în faţa unei case din lemn de cedru şi piatră, ascunsă într-un stejăriş, şi parcă lîngă un Jeep Eagle de un roşu aprins.

Willa îl prinse de braţ cînd vru să deschidă portiera.

- Ştii, altul pur şi simplu ar aştepta un an, ar ieşi curat la testul antidoping şi ar folosi asta drept răzbunare. Dar în cazul tău, nu îţi e doar mîndria pusă în joc, nu-i aşa? Vreau să spun că nimănui nu i-ar plăcea să fie privit ca un drogat, dar am impresia că tu vrei mai mult decît să schimbi părerea opiniei publice despre tine.

Nick îşi ridică brusc privirea cînd îi auzi cuvintele, iar expresia i se înmuie puţin recunoscînd în sinea lui că l-a nimerit.

- E doar din cauza copiilor, nu-i aşa? întrebă ea încet. Copiii din tabără.

El dădu hotărît din cap, mutîndu-şi privirea, ca şi cum ceva de afară i-ar fi atras brusc atenţia.

După o clipă, spuse:

- Tot încerc să mă conving că nu contează. Dar nu pot. Ştiu că are importanţă.

Willa îi mîngîie braţul, oprindu-se la umăr. Se întoarse pentru a o privi, găsind că acel gest tandru se potrivea cu blîndeţea din ochii ei. Voia să

o ia în braţe, să o atingă, să o sărute. O iubea.

Dregîndu-şi vocea pentru a înghiţi nodul care i se pusese în gît, îşi limpezi şi mintea şi se concentra asupra răspunsului.

- Am început acum cîteva veri. Antrenorul se ocupa de tabără de mult timp şi mereu ne ruga să venim acolo pentru o perioadă. La început, am făcut-o pentru el. Trebuie să recunosc că la început mă gîndeam că două-trei săptămîni de repaus, departe de stresul de pe teren, îmi prindeau bine, chiar dacă nu-i ajuta prea mult pe puşti.

- Dar i-a ajutat, nu-i aşa?

Tonul ei făcu din întrebare mai mult o afirmaţie.

Donna Kaufmann

- Da, deşi s-ar putea să nu mă crezi. Cel puţin, nu mai umblau pe străzi.

- Şi nu se mai drogau.

Nick ridică din sprîncene şi un zîmbet amar îi apăru în colţul buzelor.

- Da, şi asta. Nu mă întreba de ce mă ascultau. în adîncul sufletului meu, nu eram prea diferit de ei. Cred că am învăţat multe de la ei.

- Erai un model pentru ei.

Nick ridică din umeri.

- Sînt doar un tip căruia îi place fotbalul şi care, din întîmplare, îl joacă binişor. Dar presa are obiceiul să le umfle pe toate. Cîteva sezoane bune, şi gata! Eşti o stea.

- în ceea ce mă priveşte, nu cred că ar fi jJutut găsi altul mai bun, mai devotat, îl apără Willa.

Ar fi putut jura că el se înroşise.

- Tata nu prea mi-a povestit despre asta. Trebuie să fi fost greu, foarte greu. E o mare responsabilitate pe care trebuie s-o porţi. Nick o privi o clipă, apoi continuă. Da, este... adică, a fost. Dar îmi aduc aminte cum îi idolatrizam pe jucătorii de fotbal cînd eram puştan. Visam să ajung un profesionist.

- Şi aşa ai profitat că erai o celebritate şi i-ai ajutat pe copiii din tabără.

Nick încuviinţă din cap.

- Nu pot să nu mă gîndesc cum ar fi fost pentru, mine dacă aşa ceva s-ar fi întîmplat din eroii mei. Adică... eu nu sînt un erou, dar...

- Dar erai în ochii acelor copii.

Willa se simţi foarte mîndră de el şi această trăire intensă i se reflectă în ochi.

- Şi mai vrei să joci? După tot ce ţi s-a întîmplat?

- La început, după ce am fost arestat, eram hotărît să-mi reiau cariera. Acum nu mai sînt atît de sigur. Am treizeci şi doi de ani, ceea ce e o vîrstă pentru un jucător, mai ales pentru unul cu atîtea accidente, ca mine.

Ieşi din maşină.

- Probabil că m-aş fi retras în cel mult doi ani. Aş fi vrut doar ca eu să decid asta.

Willa coborî şi ea şi se apropie de Nick, care stătea în faţa maşinii.

- Ce o să faci?

Nick era măgulit de sincera ei preocupare pentru el. Nu-i scăpă privirea scurtă şi cercetătoare pe care ea o aruncă înspre casa lui şi era amuzat de grija ei aparentă pentru modul lui de viaţă. Plus faptul că nu arătase nici o urmă de suspiciune în legătură cu modul în care se întreţine el în acele circumstanţe, îl atinse în adîncul inimii lui.

Un zîmbet timid îi apăru pe faţă; ochii lui albaştri sclipeau. Luă mîna Willei, strecurîndu-şi degetele printre ale ei şi o conduse spre bolta de la intrare.

- Acum o să te duc înăuntru şi o să mă laud cu priceperea mea în ale bucătăriei şi o să vorbim despre ce vrei tu, dar nu despre fotbal.

Nick deschise uşa şi îi ridică bărbia. Privirile li se întîlniră.

- Hei, prinţeso, eşti în regulă?

„Nu!" ar fi vrut ea să strige. „Cred că mă îndrăgostesc de tine". Doar mîndria o opri să nu-şi dea drumul. Viaţa lui, necazurile lui erau cele mai importante pentru ea şi asta o împiedica să-l mai copleşească cu asemenea declaraţii.

- Mă ştii cum sînt, rise ea timid. Cîteva ore fără mîncare şi mă indispun.

Nick o privi cu neîncredere. îi mîngîie buza cu degetul mare, apoi îşi apropie buzele de ale ei. Willa răspunse atingerii lui delicate ca o floare atinsă de razele soarelui. înflori cînd îi simţi limba căutînd-o pe a ei şi îşi deschise gura, înnebunită de gustul dulce şi căldura ce o invadară. Pînă nu îi puse mîinile pe piept pentru a se susţine, genunchii înmuindu-i-se ca untul lăsat la soare, nu-şi dădu seama că Nick era atît do prins de tensiunea momentului. Inima îi bătea atît de tare, îneît îi putea simţi vibraţiile cu-prinzînd-o, înfiorîndu-i pielea pînă cînd pulsul lor coincise. El se rezemă cu spatele de cadrul uşii, strîngînd-o şi mai tare în braţe şi, din greşeală, apăsă pe sonerie.

- Nu ştiu cum e la tine, spuse el brusc, atin- gîndu-i nasul, dar eu n-am mai auzit sonerii înainte.

- Cel puţin de data asta n-a fost st9macul meu.

El rîse cu poftă, transformîndu-se miraculos. Willa observă încreţiturile de la colţul ochilor şi gropiţa care îi apăru în obraz. Erau semne care-i spuneau că el rîdea mult înainte. Pînă acum opt luni.

- De ce te-ai încruntat?

Nick îi privi buzele, dorind să-şi plimbe limba pe pielea aceea delicată pînă cînd zîmbetul îi va reapărea.

- Nu-mi răspunde. în mod clar, au trecut cele zece minute. O trase în casă, într-un hol mare, lambrisat.

- Vrei să mă însoţeşti în bucătărie şi să mă ajuţi să pregătesc masa?

Willa acceptă, gata să mai amîne discuţia chiar şi pentru un timp scurt. Compunîndu-şi o privire plină de reproş, spuse:

- Cînd ai spus că se serveşte bine în acel loc unde aveam să mîncăm, nu mi-am dat seama ca era vorba despre mine.

_ Nick îşi reţinu o remarcă, mulţumindu-se doar sa o sărute. Deşi scurt şi dulce, de-abia îşi desprinse gura de a ei înainte ca flacăra pasiunii sa-i mistuie bunele intenţii.

- Cel puţin am încredere în tine. Aş fi putut spune că se serveşte execrabil.

- Dar cum poţi şti că n-o să fie aşa?

I ^îmbetul [ui sexy o făcu să-l tachineze, la nndul ei. Hotărîtă să aibă ultimul cuvînt, de data asta, ojuă înainte. Găsi uşor bucătăria bine echipata, tragind, invidioasă, cu ochiul la colţarul pus sub fereastra enormă. Văzîndu-şi zîmbetul reflectat in geam, fu surprinsă de cît de mult şi cit de sincer se distra. Această descoperire o tăcu sa;' vină mai uşor să lase deoparte toate întrebările in legătură cu ce le e destinat sau nu in viitor. Nick se mişcă încet, profitînd de ocazia de a o admira pe Willa din spate. Purta pantaloni negri, pe picior şi un tricou verde de polo care

Mişcare ilegală

166

.ivea emblema clubului aplicată pe buzunarul de la piept. O remarcase de la bun început. în mintea lui, adăugă tricourile de polo pe lista de îmbrăcăminte sexy. Odată ajuns în bucătărie, se duse direct la frigider. Uitîndu-se înăuntru, spuse:

- Cred că e destulă mîncare aici ca să încropim un sandviş pe cinste. Sau preferi o salată?

Se întoarse spre Willa, care se învîrtea prin bucătărie, mai interesată de diferite instrumente vechi de gătit care atîrnau pe pereţi, decît de ultimele cuceriri ale tehnicii expuse în aceeaşi încăpere. Fu uimit de cît de relaxată era. Willa se întoarse şi-i surprinse privirea. Nick îşi simţi întreg trupul încordîndu-i-se cînd îi văzu dorinţa lucind în ochii ei, o dorinţă care nu avea nimic de-a face cu profesiunea sau averea lui. Era destul de rău şi aşa, că şi-

o tot imagina sus, în patul lui, cu părul ondulat răsfirat pe pernă... Se uită din nou în frigider, valul de aer rece potolin- du-i puţin mintea înfierbîntată.

- Nu-ţi face probleme. Mănînc orice.

Willa putu să jure că-l auzise gemînd.

- Nick?

Era băgat cu capul în frigider şi, în timp ce-i privea spatele, se întrebă ce naiba făcea acolo.

- Am nişte apă minerală, dacă vrei, se auzi vocea lui, de departe. în cele din urmă îşi scoase capul. Sau pot să fac nişte ceai cu gheaţă.

- Nişte apă cu gheaţă, mulţumesc, răspunse ea prudent, încercînd să-şi dea seama de ce se purta atît de ciudat. Cînd el zîmbi şi dădu din cap, ea renunţă la acest gînd, hotărînd că doar i se păruse. Willa îşi îndreptă din nou atenţia spre ornamentele neobişnuite ale lui Nick.

- Unde ai găsit toate instrumentele astea vechi?

- Unele au fost ale părinţilor mei. Restul le-am cumpărat la licitaţie.

- îţi place să mergi la licitaţii? întrebă ea mirată.

- De ce, e aşa de neobişnuit?

- Da. Adică nu. Doar că nu mi-am imaginat că ai putea fi un cunoscător de antichităţi.

- Atleţii sînt cunoscuţi drept oameni rafinaţi. Se întoarse spre ea. Nu sîntem nişte idioţi.

- Nu am vrut să spun că eşti prost. Aş fi ultima care...

- Ştiu, ştiu. Nick o întrerupse, pe un ton mai moale. îmi pare rău, Willa, doar că după atîţia ani de luptă cu etichetele stereotipe puse de

prasă atleţilor, cred că-

Cînd Willa ridica din spincene la auzul cuvintului putin Nick adauga:

-Oricum niste vase ruginite de bucatarie nu inseamna ca sunt un colectionar de antichitati.

-Ruginite sau nu,ai cumva si un ceas din intimplare?

-Poftim?Oh, nu-ti face griji avem destul timp.

-Nu-i vorba de asta.Voiam sa verific daca nu cumva am depasit cele zece minute si urmeaza o alta cearta.

-Sau alte sarutari.

Nick se impotrivi impulsului de a o duce sus in patul lui.

Toata discuţia aia despre rafinament şi ce crezi despre aşa sunt niste tactici de cucerire mai multd edecit primitive.

Nick se intoarse spre masa si incepu sa taie rosiile si sunca,mirindu-se si el ca manevra atit de bine cutitul cind ea era in aceeasi camera.O privi din nou.Se gindi ca arata minunat in bucataria lui si se intreba cit de bine arata in patul lui.Nu putea doar sa o contemple pe aceasta femeie,care crease o adevarata incurcatura la inceput.Nick puse geata in 2 pahare mari si le umplu cu apa.

„Am fost burlac prea mult timp. Poate că dacă o să-i răsfir părul ăsta frumos pe cearceaf, o să renunţ şi la celibat". încercase să se convingă de ce simţea acum şi de-a lungul ultimelor nopţi, cît fusese singur în pat şi dorindu-şi-o năprasnic. Dar văzînd-o în carne şi oase în lumina puter nică a soarelui, se întrebă dacă i-ar ajunge o viaţă petrecută în braţele ei.

Puse farfuriile pe masă şi, cum o privea, îşi dădu seama că nu trebuia să fie neapărat întuneric ca să se excite, şi se aşeză ca să nu-i atragă atenţia asupra efectului acestei excitări.

- Mi-ar fi plăcut şi mie să am o fereastră ca asta în bucătărie. Zîmbi înspre el înainte de a se aşeza. Vorbeşte-mi despre întoarcerea în pădure. Unde ai locuit înainte?

- Am crescut în Vermont. Nu că Virginia ar fi altfel, dar mă simt mai aproape de Vermont cînd sînt înconjurat de copaci.

Nick privi în gol.

- Cine ştie, poate cînd o să se termine toate astea, o să plec iar în Nord.

Aproape înecîndu-se cu sandvişul, Willa fu atentă la tonul cu care pronunţase cuvîntul „Eu". Simplul gînd că ar pleca departe de ea era dureros, dar oricît de mult o durea, acceptă că visurile ei „şi trăiră fericiţi împreună pînă la sfîr-şitul vieţii", rămîneau totuşi doar visuri. Aproape că-i spusese clar că nu va mai fi nici un „noi" după ce-şi clarifica situaţia. însă nu voia să se gîndească la această crudă realitate chiar acum. Sentimentele ei pentru Nick erau acum mai puternice decît şi-ar fi imaginat şi, chiar dacă era o proastă, voia cu disperare să profite de timpul

care le mai rămăsese.

Liniştea se lăsă peste micuţa masă, dar aproape că se puteau auzi strigătele pasiunii din ei în timp ce mîncau. Nick renunţă să mai mă- nînce cînd observă că a cules toate seminţele de mac de pe chifla sa. Parcă printr-o înţelegere tacită, Willa şi Nick începură să cureţe vasele. Mîinile li se atinseră iar atmosfera se încărcă cu cîteva sute de waţi. Willa îşi retrase mîna, dar Nick i-o apucă, ţinînd-o pînă cînd îşi ridică privirea spre el.

- Nu mă pot opri să mă mir cum o simplă atingere de-a ta mă poate afecta atît de tare.

încă ţinînd-o de mînă, ocoli masa pînă cînd aproape se lipi de ea.

- Nick, eu...

- Ding-dongl murmură el. Cele zece minute s-au scurs.

Don na Kaufmann

Mişcare ilegală

înlătură distanţa care-i mai separa şi o sprijini de masa rotundă de stejar, apoi o sărută.

Gustul, conformaţia buzelor ei, aroma ei dulce îl ameţiră. Cînd ea îi răspunse sărutului, degetele lui începură să tremure aşa de tare, încît încercă să se stăpînească. îşi întoarse capul uşor, gemînd încet în timp ce el îi acceptă invitaţia şi îşi continuă asaltul senzual de-a lungul obrazului, acoperind-o cu sărutări tandre pe gît, pînă la gulerul tricoului.

- Willa.

El îi gemu în ureche.

- Te vreau mai mult decît orice sau pe oricine am dorit pînă acum.

îşi adună puterile şi se dădu înapoi pentru a o privi. Era un risc mare, dar calculat pentru că expresia de pe faţa ei avea să decidă soarta relaţiei lor. Ea întredeschise puţin buzele şi-şi stăpîni un oftat de plăcere, iar el ştiu atunci ce are de făcut. O încolăci cu braţele, strivind-o de el, neputînd să se hotărască dacă a pierdut sau a cîştigat.

Buzele îi alunecară în jos, ajungînd la deschizătura de la piept a tricoului; îi luă sînii în mîini, frămîntîndu-i uşor şi atît de senzual încît ei îi venea să-şi strige dorinţa stîrnită de el. Sus

pină, desprinzîndu-şi mîinile de pe masă şi îşi înfipse degetele în claia de bucle negre care-i căzeau pe gît. îi plăcea să-l mîngîie şi profită din plin de ocazie, ştiind că pentru cîteva momente doar ea avea dreptul să-l atingă, să-l sărute. Pentru întîia oară Willa cunoscu adevărata dragoste. O participare egală a celor doi. Nick îşi împărţea trupul cu ea şi îi cerea şi ei să facă acelaşi lucru. Avea mare grijă de trupul ei, de parcă ar fi fost un dar scump, dar ce avea de gînd să facă cu inima ei? Simţi cum îi scoate tricoul din pantaloni şi, în clipa următoare, buzele lui Nick îi atingeau sfîrcurile sînilor prin dantela sutienului. în acel moment simţi că avea nevoie de Nick Logan cum avea nevoie de aer. Odată decizia luată, se lăsă în voia lucrurilor, dînd cale liberă senzaţiilor intense care o devastau. în scurt timp deveni nerăbdătoare. Voia să se contopească cu el. îşi apropie faţa de a lui şi îl sărută, folosindu-şi buzele şi limba pentru a-i spune că o să fie un partener pe măsură. Deodată simţi că nu-i mai ajungeau doar sărutările; avea nevoie să-i atingă pielea aşa cum şi el i-o atingea, să-i simtă gustul, aşa cum şi el gusta din ea. îi trase tricoul, înjurînd în şoaptă materialul acela care întîrzia atingerea scopului.

- Ai un mod simpatic de a vorbi, roşcato!

Nick chicoti la urechea ei.

- Hm, cred că prinţesele nu prea înjură în astfel de momente, nu?

Zîmbetul răutăcios al lui Nick se îmblînzi la auzul cuvintelor şoptite, care îi dădeau de gol [emoţiile prin care trecea.

' - Reacţia ta este sinceră şi minunată. Ce alt

ceva mi-aş mai putea dori?

O sărută înfocat, pînă cînd i se tăie respiraţia, dovedindu-i cît de tare îl excitase. Presărîndu-i sărutări pe pleoape şi pe obraji, gemu şi îşi în- gropă faţa în părul ei.

- Willa, dacă nu-mi spui acum să mă opresc,

peste un minut s-ar putea să nu mai fiu în stare s-o fac.

De data asta n-o putu privi în ochi. Era prea tulburat de intensitatea dorinţei de a o auzi spu- nînd „da“.

Willa îşi desfăcu degetele care îi apucaseră tricoul, plimbîndu-le pe umerii lui. Se îndepărtă uşor pînă cînd îl putu privi în ochi.

- Vreau să fac dragoste cu tine, Nick Logan.

Ochii ei verzi scînteiară, orice rezistenţă se

topise. Acum îl implorase.

- Eşti sigură, prinţeso?

Ea adăugă pe un ton înfierbîntat:

- Te rog, grăbeşte-te, doar nu vrei să-ţi iroseşti cele zece minute.

Zîmbetul lui Nick se stinse, predîndu-se.

- O să am nevoie de al naibii de mult timp ca să te iubesc aşa cum vreau eu.

Se întoarseră în hol. Nick o ţinea doar de mînă cît urcau treptele temîndu-se că dacă ar atinge-o n-ar mai ajunge la capătul scării. Cînd ajunseră în faţa uşii de la dormitor, se întoarse spre ea vrînd să se asigure că nu s-a răzgîndit.

Dorinţă pură, intensă şi încă ceva, ce el nu avu curajul să cerceteze mai îndeaproape, luceau în ochii ei ca o flacără călăuzitoare, feli- citîndu-l pentru ieşirea din năprasnica încleştare pe care o avusese cu singurătatea de aproape un an. în acea clipă ştiu că fusese un prost să creadă că o dată îi va ajunge.

Raze de soare strălucitoare se strecurau printre transperante, dar unica impresie pe care şi-o făcu Willa despre dormitorul lui Nick era legată de aşternutul albastru-închis pe care se jucau razele neastîmpărate, reflectînd parcă apele părului lui negru, aşa cum stătea pe marginea patului imens, trăgînd-o înspre el. După asta totul deveni confuz.

Contopiţi într-o singură fiinţă, se rostogoliră încet în pat, cu privirile nedezlipite, ca şi trupurile lor. Inima Willei îi spuse să aibă încredere în el, fiind sigură că a face dragoste cu el va fi la fel de unic şi special ca şi legătura care-i unea.

Şi făcură dragoste. Pură, dacă nu simplă.

Ea încercă vag să-şi ascundă sentimentele puternice, dar Nick o privea atît de insistent, ochii lui. oglindeau atît de mult dorinţa din ochii ei, încît se lăsă păgubaşă.

O trase mai aproape de el, tăria dorinţei lui împungîndu-i pîntecele. Confruntată cu această urmare cît se poate de reală a momentelor pe care le trăiau, ea nu-şi putu reţine un zîmbet de încîntare.

Un rînjet leneş apăru încet pe faţa lui Nick. Poate că aveau să petreacă un timp scurt împreună, dar el nu voia să grăbească acum lucrurile.

- Să înţeleg că mă doreşti, după zîmbetul ăla pofticios al tău? El îşi răsuci o şuviţă din părul ei în jurul degetului.

- Pofticioasă? Nu cred că am fost vreodată pofticioasă.

- Crede-mă. Ai putea să dai lecţii despre cum să fii pofticios, întregului New Orleans, o vară întreagă.

Nick îşi întări remarca săruţînd-o pe fiecare colţ al gurii.

- Toată discuţia asta despre poftă şi căldură mă face să mă simt prea gros îmbrăcat. Pe tine, nu?

-Oh, oh!

îndoielile pe care le avusese, că va fi nervoasă în prezenţa lui Nick, se risipiră acum. Ta- chinările lui indulgente şi zîmbetele seducătoare şi lente o făceau să rămînă acolo, cu el. Se mişcă pentru a-şi scoate tricoul, dar el o opri.

- De cînd aşteptam să fac asta!

Avea o expresie indescifrabilă şi Willa ştiu atunci că el nu ar fi fost niciodată satisfăcut dacă ea nu era. Asta era o idee de care Eric era mult prea departe. El nu o putea înţelege. Uitînd de complexele pe care i le provocase Eric, abordă din nou acelaşi zîmbet pofticios.

- Şi eu!

- Vrei să mă arzi de viu cu ochii ăia verzi, aşa-i? Uite, eu încep să te dezbrac şi, dacă o să mai am vreun strop de vlagă după ce termin, poţi să-mi întorci şi tu serviciul. Ochii Willei se măriră la auzul propunerii lui, realizînd cît de puţin ştia despre joaca asta din pat. Nick îşi simţi inima bătînd să i se spargă.

- Urmează-mi mişcările şi îţi garantez că o să

ne distrăm de minune.

Willa dădu din cap, muşcîndu-şi cu putere buza de jos în timp ce el se aplecă pentru a-i ridica tricoul cu nasul, plimbîndu-şi limba pe pîntecele ei în timp ce înainta încet către sîni.

- Eşti nemaipomenită. Ştiam că va fi aşa.

Şoaptele lui îi adiau peste piele, înfiorînd-o, în

timp ce limba lui urma modelul şerpuitor al sutienului ei de-mătase, privind cum sfîrcurile i se umflau, schimbînd modelul exotic al materialului, îi desfăcu încet breteaua de dantelă care îi presa sînii plini.

Willa gemu cînd aerul rece îi mîngîie pielea dezgolită. Gura lui Nick apucă mărgelele tari ale sinilor ei, sugîndu-le uşor pe fiecare, pe rînd. Ea îşi arcui spinarea, dorind mai mult. întinse mîna spre el, vrînd să-i simtă căldura pielii, să se

încredinţeze că nu visa.

- Oh, oh, murmură el cu faţa mîngîiată de pielea ei fină.

- Mi-ai promis că mă laşi pe mine întîi.

îi luă mîna şi i-o puse lîngă cap, ţinînd-o apăsată acolo, pînă cînd fu sigur că nu o s-o mai mişte, apoi se reîntoarse la chiloţii care-i strîn geau talia.

- Relaxează-te!

- Dar vreau să simţi şi tu ce simt eu!

- Nici nu-ţi trece prin cap cît mă excită asta. Crede-mă că sînt nespus de fericit. Din partea mea, aş sta toată ziuă. aici, atingîndu-te, să- rutîndu-te, fără să-mi pese de nimeni şi de nimic.

Nick îi zîmbi, adorînd modul în care pupilele încă i se dilatau la fiecare aluzie pe care o făcea. Doamne sfinte, urma să se delecteze iniţiind-o în

I arta de a face dragoste cu adevărat. îi făcu cu ochiul, apoi îşi aplecă capul înspre fermoarul ei. îl desfăcu cu o mînă apoi, privind-o, îşi umezi un deget şi-l plimbă în jurul buricului ei.

Willa se arcui cînd simţi asprimea umedă a degetului lui. Nici nu-i trecuse prin cap înainte că ombilicul ar fi putut să fie o zonă erogenă, dar cînd îi exploră cu vîrful limbii adîncitura aceasta, simţi un val de căldură umedă între picioare

Aproape că o durea.

- Nick, eu...

- Ce s-a întîmplat, Willa? Spune-mi ce vrei.

Voia ca el să intre în adîncul ei şi să stingă flăcările care-o mistuiau în interior. Dar nu-i putea spune aşa ceva. Nu încă.

- Vreau..., tuşi, pentru a-şi drege vocea răguşită.

- E rîndul meu acum.

Nick îi trase pantalonii, dezvelindu-i coapsele.

- Lasă-mă să ţi-i scot pe ăştia mai întîi.

îi scoase de tot, apoi se ridică şi se întinse lîngă ea, mîngîind-o de-a lungul trupului.

- Să ştii că de-abia am început.

Willa nu-i răspunse. Trecuse deja la treabă, deschiindu-i cămaşa. El trişă; scoţîndu-şi-o pe cap, dar ea nu se supără. Era prea absorbită de corpul lui sculptural, măsurîndu-i fiecare centimetru de carne. Ridică o mînă nesigură, vrînd să-l atingă peste tot în acelaşi timp şi neştiind cu ce să înceapă.

- Atinge-mă, Willa.

îi apăsă mîna pe inimă şi ochii li se întîlniră. Degetele ei îi simţiră pulsul alert de sub piele.

- Mda, şi pe mine mă miră. Şi doar dintr-o privire! Acum spune-mi ce gust am, Willa.

Neputînd să reziste, îşi aplecă capul şi-şi învîrti limba în jurul sfîrcului sînului lui. Se întări imediat şi Nick gemu. îl privi şi-l surprinse cum o privea atît de necruţător, încît se întrebă cu ce-i greşise.

- Te simţi bine?

- Chiar vrei să ştii? întreabă-mă ce vreau, Willa. Nu-mi e ruşine să-ţi spun.

Willa înghiţi în sec. Vocea lui era atît de joasă şi aspră încît o înfioră. O dorea. Cu disperare. Simpla idee o înspăimîntă. Trebuie ca el să-şi fi dat seama de trăirile ei pentru că se ridică într-un cot şi-i apucă bărbia cu cealaltă mînă.

- Te sperii?

-Nu.

- Nu minţi, Willa. Vrei să mai vorbesc? îl privi fix.

- Nu.

- Atunci scoate-mi pantalonii pînă cînd nu cedează.

Mîinile îi tremurau îngrozitor cînd îi scoase blugii. Nu-şi putu stăpîni exclamaţia de uimire cînd descoperi că Nick nu purta chiloţi pe sub blugii Levi’s.

- Arăţi nemaipomeniţi

- Ăsta sînt eu.

Se trînti pe spate în pat, gemînd cînd ea îi scoase blugii şi-i trînti pe podea.

- Te doare genunchiul?

- Nu ştiu. Nu mai simt nimic mai jos de...

- Nick!

- Willa! o imită el. îi zîmbi blînd cînd îl privi.

- Vino aici.

O trase peste el, gemînd în părul ei cînd penisul în erecţie se frecă de pîntecele ei.

- Mă vrei în interiorul tău tot la' fel de mult pe cît vreau eu să fiu acolo?

Willa încuviinţă, recunoscînd în sinea ei că începea să-i placă modul în care vorbea Nick în pat. îi trebuise puţin timp să se obişnuiască cu asta după indicaţiile pe care le mormăia Eric, dar se putea ca în scurt timp să devină dependentă de preludiul lui verbal atît de provocator.

- Eşti incorigibil, ştiai asta?

- Cred că e „coruptibil" cuvîntul pe care-l că- utai.

- Deci, corupe-mă şi eu te voi corupe, la rîn- dul meu.

Nick scoase un strigăt aprobator şi se răsuci, imobilizînd-o sub el.

- Ştiam că am fost făcuţi unul pentru celălalt. Zîmbetul Willei pieri iar inima începu să-i bată atît de puternic încît nu mai putea auzi. Mai mult decît orice, îşi dorea să fie adevărat.

- lubeşte-mă, Nick.

Nick scoase un geamăt gutural şi îi captură buzele într-un sărut devastator. îi îndepărtă picioarele în jurul lui şi se împinse în ea, apoi se opri. Brusc, se ridică şi se aşeză pe marginea patului. Willa rămase aşa, cu picioarele desfăcute.

- Nick?

- încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu.

Cum nevoia de a o avea era tot mai puternică,

Nick se smuci involuntar.

- Cred că o să mor. Caută în spatele tău şi ia : un pachet de acolo.

Willa apucă un prezervativ şi i-l dădu.

Nick aproape că nici n-o privi.

- Vrei să...

- Cred că trebuie să ne asumăm amîndoi riscul de a rămîne însărcinată.

Willa îi prinse lucirea ochilor şi zîmbi în sinea ei. Bîjbîi cu pachetul în mînă. Degetele îi tremurau prea tare pentru a apuca bine plasticul alunecos. Nick îl luă, îl desfăcu, apoi se aşeză pe spate, trăgînd-o lîngă el.

- Grăbeşte-te, altfel o să terminăm înainte de o începe.

Se întinse pe el. El o trase sub el şi îi desfăcu picioarele. Imediat, ea îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui suple, ridicîndu-se pentru a-l atinge.

- Eşti gata pentru mine?

- Cred că mereu am fost pregătită pentru tine.

Nick o sărută tandru, penetrînd-o încetişor. Bi-

cepşii i se încordară în timp ce el încerca să nu plonjeze în ea.

- Atît de fierbinte. Atît de încordată.

El gemu uşor cînd o pătrunse mai adînc.

- Numai a mea.

Neputîndu-şi opri trupul din adoptarea unui ritm mai rapid, începu să se mişte înăuntrul ei. Se bucură de intensitatea actului lor sexual, iar ea îi era pe măsură. Poate prea curînd îl aduse la orgasm.

-Willa, nu pot...

Cuvintele i se pierdură cînd îşi încleştă fălcile şi se apăsă în ea cît putu de adînc. De îndată ce încetă din tremurat, se rostogoli în partea lui, ţi- nînd-o în braţe. îşi îngropă faţa în părul ei.

- îmi pare foarte rău. îţi promit că o să mă revanşez.

Willa era încă prea uimită de forţa cu care trupul lui masiv îl umpluse pe ai ei, pentru a înţelege despre ce naiba vorbea el acolo. Cînd realiză, în cele din urmă, la ce se referea, se întinse spre el întorcîndu-i capul spre ea.

- Vrei să spui că s-ar fi putut să fie mai bine?

Nick rămase cu gura căscată, dar o închise

repede şi un zîmbet drăcesc îi scoase la iveală o gropiţă în obraz.

- Oh, da, prinţeso. Poate fi mult mai bine.

O luă în braţe şi îi asaltă gura. Cînd ajunse la sîni, ea se crispă sub el. Gura îi alunecă în jos, producîndu-i fiori de plăcere cînd îi dezmierdă ombilicul.

- Nick, te rog!

-Ce?

-Trebuie... să...

- Asta?

Nick simţi cu limba umezeala dintre picioarele ei. Fu răsplătit cu un suspin. Ea se arcui în faţă, lipindu-se şi mai intim de el. Willa simţea că tocmai a depăşit marginea unui vulcan activ. Nimic în scurta ei experienţă nu o pregătise pentru aşa ceva. Nevoia de a se descărca era atît de intensă încît lacrimile fierbinţi îi ţîşniră de sub pleoapele închise. Trebuie să fi suspinat pentru că Nick se opri brusc.

- Te doare?

- Te rog, dacă nu continui, o să mor.

Rîsul lui era atît de provocator încît ea îşi incordă din nou spatele.

- Un cavaler nu şi-ar lăsa niciodată iubita singură într-o situaţie atît de grea.

O atinse din nou, dar ea se răsuci şi-l împinse în umeri.

- Ce s-a întîmplat, scumpo?

- Nu ştiu. Sînt aproape de... Nick? Te vreau' înăuntru.

El ar fi zis că-i era imposibil, dar cuvintele ei şoptite atît de voluptos, dureros de timide şi totuşi îneîntător de ferme, îndepliniră în cîteva secunde ceea ce în mod normal i-ar fi luat o oră.

O urcă pe el, ţinînd-o de şolduri apoi îşi găsiră repede un ritm care era atît de universal, dar şi unic, doar al lor. Nu se putea mai bine. Ea se înşelase.

Willa se mişca nebuneşte deasupra lui, într-un ritm dezlănţuit care ar fi şocat-o doar cu cîteva ore mai înainte. Era perfect. El era perfect. îşi plimbă mîinile pe pieptul şi pe umerii lui, strîn- gîndu-i bicepşii puternici cînd se ridică spre ea.

Unirea impetuoasă a pasiunii lor, combinată cu dorinţa puternică a fiecăruia de a fi pe placul celuilalt, se dovedi o uriaşă dezlănţuire de forţe.

Cînd Nick se mişcă, eliberă un val de căldură care începu să se încolăcească, să-i şerpuiască tot mai adînc în trup pînă cînd ea fu sigură că va fi ruptă în două. Tocmai cînd realiză că nu mai poate continua, Nick se împinse adînc în ea, atingîndu-i parcă miezul fiinţei cînd ejaculă, eli- berîndu-se şi eliberînd-o şi pe ea în acelaşi timp. Dorinţa se topi şi o inundă cu un şuvoi nestăvilit.

Nick o trase aproape de el. Nu mai trăise o asemenea unire, atît de intensă încît nu-şi dădu seama cînd sfîrşlse el şi cînd începuse ea. Faptul că împărtăşiseră o asemenea pasiune ar fi trebuit să-l alarmeze, dar nu se întîmplă. în acel moment ea i se ghemui la piept, unindu-şi suspinele cu ale lui. O privi. Forme rotunde şi puternice. Se potriveau perfect şi îşi dădu seama că nu va mai putea fi niciodată atît de apropiat de o altă femeie. „Dar dacă ea nu simte la fel?"

Nu-i plăcea să recunoască cît de teamă îi era să afle acest lucru. Ca şi cum ar fi simţit lupta care se dădea în el, Willa îşi ridică capul şi-l privi. Ceea ce descoperi Nick în ochii ei îi provocă o mare uşurare care-l copleşi, urmată fiind imediat de un sentiment de mîndrie atît de puternic, încît aproape se ruşină. Vocea lui răguşită , sparse tăcerea.

O umbreşti pe pisica din Cheshire[1] cu zîm- betul tău.

- Mda, păi arăţi de parcă ai fi.gata să-ţi faci seama, răspunse ea aspru şi zîmbind provocator. .

Nick îi puse degetul pe buze, mîngîind carnea aproape strivită.

- Ar fi trebuit să fiu mai blînd, s-o las mai moale prima dată.

Ea dădu din cap; aşa cum o privea, o făcea să se simtă ciudat, invincibilă, şi ar fi vrut ca şi el să se simtă la fel.

- Ai spus mai devreme că ţi-a plăcut cum- ţi-am răspuns pentru că am fost cinstită. Ştii cît de nemaipomenit m-ai făcut să mă simt? Nu m-am simţit mai dorită în viaţa mea.

îi luă uşor degetul în gură şi începu să i-l sugă, uimită şi incredibil de îneîntată că nu era nici o stinghereală între ei. Ochii i se măriră cînd îl simţi mişeîndu-se înăuntrul ei.

- Nu mă mai privi aşa, o dojeni el. Tu eşti singura tentaţie.

1 - Unul din personajele din Alice in Ţara Minunilor. Această pisică din comitatul Cheshire zîmboa tot timpul.(

Ea îl privea întrebătoare, iar el adăugă:

- Te doresc. Să nu te îndoieşti nicicîrid de asta. Doar că... în fien... poate că acum nu te doare, dar pînă mîine cred că o să-ţi doreşti să nu mă fi cunoscut niciodată.

Willa îi respinse prompt tachinările. îşi înfipse degetele în umerii lui, fără să-şi dea seama ce face.

- Nimic nu mă poate face să regret ce am împărtăşit noi astăzi.

Nick înjură printre dinţi, surprinzînd-o, şi fă- cînd să realizeze că trebuie să-l fi strîns foarte tare.

-îmi pare rău. Te-am rănit.

- Nu, iubito.

O mîngîie pe cap şi o sărută tandru înainte de a se desprinde de ea.

- Să părăsesc patul ăsta, şi pe tine, asta m-ar răni. Ăsta e singurul meu regret.

Din moment ce Willa încă îl mai privea, derutată el adăugă,:

- E tîrziu şi trebuie să ne reîntoarcem la club.

„La clubl" Cum a putut să uite cu desăvîrşire

de slujba ei, ca să nu mai vorbim de ce o aştepta în acea seară. Trase cu coada ochiului la Nick, dar el era prea ocupat să studieze bucla roşcată

|n care şi-o înfăşurase în jurul degetului.

„Tu ştii exact cum s-a întîmplat". în acel moment ar fi fost în stare'să uite de restul lumii, dacă asta l-ar fi ţinut lîngă ea.

- O să folosesc duşul din camera de oaspeţi. Tu îl poţi folosi pe cel din baia mare.

Nick zîmbi cînd o văzu cum se bosumflase.

- Data viitoare o să facem duş împreună, îţi promit.

O sărută între sprîncene şi coborî din pat. Cînd sîngele îi goni prin picioare simţi o durere puternică în genunchi, dar nu conta. Ridică hainele aruncate şi şchiopătă înspre uşă.

„Data viitoare..." Willa rămăsese fără grai şi nu-şi putea dezlipi ochii de pe trupul sculptural al lui Nick. Cînd el se îndreptă spre uşă, observă cu îneîntare formele arcuite ale feselor lui musculoase. Era ca o statuie. îşi lăsă capul în jos, reţinîndu-şi un chicotit. Cu siguranţă, omul ăsta nu era făcut din piatră, deşi era la fel de tare. „Oh, Willa, eşti prinsă rău de toii"

Nick se întoarse spre ea şi prinse surîsul feminin al Willei. îi flutură un zîmbet şi-i făcu sexy cu ochiul, fără să se jeneze nici un pic de nuditatea iui, parcă întrebînd-o -„îţi place ce vezi?", apoi ieşi repede, ca să se apere de perna pe care o aruncă ea.

Willa îşi îmbrăţişă genunchii, cuprinsă de o vrajă senzuală pe care nu voia să o piardă. Nici în cele mai desfrînate fantezii ale ei nu se gîn- dise că aşa va fi cînd va face dragoste cu Nick.

îl absorbise cu totul în ea şi asta făcea ca acea sămînţă a speranţei să crească, hrănită de lumina aurie a dragostei lor.

Aveau o şansă. Ştialista.

Stînd pe patul din camera de oaspeţi, Nick aşteptă pînă cînd auzi apa curgînd în baia mare apoi ridică receptorul telefonului şi formă un număr. îşi frecă genunchiul care zvîcnea; degetele încă îi mai tremurau după ce trăise împreună cu ea. Lăsă să sune o dată, apoi închise, aşteptînd puţin înainte de a forma din nou numărul. După mai multe încercări, o voce masculină se auzi în receptor. Nick răsuflă uşurat.

- Sky, slavă Domnului, m-am temut că ai plecat deja.

- Tocmai mă pregăteam să plec. Da ce ţi-a trebuit atîta?

Sky îi era cel mai bun prieten , dar Nick nu era pregătit să-i împărtăşească schimbările care surveniseră în relaţiile lui cu Willa.

- Cred că cheia ei era încă sub bolovan. Ce ai găsit?

- A trebuit să întorc mai mult de o duzină de bolovani pînă am găsit afurisita aia de cheie. Cred,că m-a ajutat faptul că mi-a spus unde ţinea ascunsă cheia de rezervă, după ce a rămas încuiată afară într-o noapte.

- Mda, a ajutat. Ce ai găsit?

Nick nu ştia cît timp putea vorbi şi spera ca Sky să se grăbească.

- Păi, îi explică Sky, are o casă mare şi Miller ar fi putut ascunde drogurile în zeci de locuri, dar mi-am limitat căutările doar la parter.

- Şi... şi? Nu mă mai ţine în suspans, Sky!

- Ţi-am urmat sfatul şi am căutat în aceleaşi locuri - în mare - în care a ascuns şi la tine acasă. Am găsit patru pachete.

- La dracu'i Nick îşi băgă degetele prin păr. Am ştiut eu. Trebuia să mă aştept la aşa ceva.

- Nu te înfierbînta. Cînd Eric ţi-a pus droguri în casă a făcut-o în timpul petrecerii date în cinstea copiilor. Nu aveam cum să ştiu că e atît de disperat să pătrundă în casa Willei ca să o bage şi pe ea la apă.

- Şi totuşi, ar fi trebuit să fie mai prudent. Ştiu mai bine ca oricine de ce e în stare Miller.

Nick scăpă un oftat, avînd grijă să vorbească în şoaptă, deşi încă mai auzea apa curgînd la duş. Willa avea mult de furcă cu el şi pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat pe Miller să-i mai facă vreun rău.

- Le-ai înlocuit?

- Îhî. 0 să las marfa adevărată la Boxleitner la birou cînd vin la club şi văd eu dacă a aflat ceva despre doctor.

Sky tăcu o clipă, apoi spuse:

- Miller se chinuie mult să dovedească amestecul Willei.

- Mda. Ai dreptate. E disperat, dar încă destul de deştept ca să-şi acopere urmele. Văzîn- du-mă, trebuie să-l fi pus în gardă faptul că m-a văzut cu Willa, la club .

Nick realiză că riscurile creşteau tot mai mult.

- Trebuie să plec, ca să am timp să trec şi pe la Box şi să ajung şi la club la timp.

Sky făcu o pauză scurtă şi apoi zise încet:

- Eşti sigur că nu trebuie să-i spui şi ei? Devine cam periculos. Ştii ce părere am eu despre toată prefăcătoria asta.

Nick cugetă cîteva minute. După ce se petrecuse între ei, grija lui pentru siguranţa Willei devenise foarte mare.

- Nu, Sky, nu cred. Cel puţin acum. Ştiu ce

crezi şi nici nu am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, dar mai ai puţină încredere în mine, bătrîne.

Sky scoase un oftat care îl lămuri pe Nick ce

simţea prietenul lui.

- Faci cum vrei. Dar cînd o să afle, să nu dai vina pe mine dacă îţi sparge capul pentru că nu

ai avut încredere în ea.

- Dar eu am încredere în ea, ce naiba!

Nick se opri şi scoase un oftat adînc. Adăugă, mai domol:

- Cu cît ştie mai puţin, cu atît ne va fi mai uşor

s-o ţinem în siguranţă.

- Ştiu că ţii la ea, Nick, şi că vrei s-o protejezi. Ai grijă de tine, ne-am înţeles?

- Da, Sky, mulţumesc. Să sperăm că o să se termine diseară. Apoi pot să mă ocup şi de ea, dar nu înainte de a-l înfunda pe Miller.

Willa se întoarse la club de peste şase ore şi se ocupase de cel puţin tot atîţia clienţi, dar încă plutea. într-adevăr, programul de antrenament şi recuperare pentru atleţi începuse bine. Dar nu acesta era motivul pentru care îşi îndeplinise programul încărcat cu un zîmbet liniştit întipărit pe faţă. Se întreba dacă oricine o vedea şi-ar fi putut da seama de ce se întîmplase în patul lui

Nick. El îşi spusese cît de bine se simţea după acel „ceva", dar nu şi-ar fi putut imagina niciodată că ar fi putut fi atît de intens.

Trebuie să se concentreze asupra teancului de dosare de pe biroul ei care semăna cu turnul din Pisa, neplăcutul rezultat al unei zile încărcate. Slavă Domnului, după aventura cu Nick culminînd cu o zi plină, reuşi să-şi amîne gîn- durile pentru noapte.

După ce simţea acum pentru Nick, îi era teamă că ar fi în stare să-i zboare capul lui Eric pentru a-i smulge o mărturisire.

Această idee îi aduse un zîmbet drăcesc pe buze. Aşa o găsi Nick. Punîndu-şi bastonul pe birou, se aşează pe scaun, privind-o şi zîmbindu-i, la rîndul lui.

- Te gîndeai la mine, sper.

- S-ar putea spune şi asta.

îl privi pe omul de care se îndrăgostise.

- De fapt, mă gîndeam cum să dau ochii cu Eric fără să-i sucesc gîtul. Cît de mult îi displăcea ideea, cuvintele ei sincere şi teama care se ghicea în spatele lor îl ajutară să se hotărască şi să-i spună despre droguri. Nu mai era nevoie s-o lungească.

- De asta am venit să vorbim.

Mişcare ilegală

- Vrei să-i sucesc gîtul?

Nick îşi arătă dantura strălucitoare.

- Sky o să vină .imediat, aşa că o să mai verificăm totul încă o dată. Am vrut doar să văd dacă te descurci.

- Cred că bine. îmi face bine să ştiu că eşti în cealaltă cameră. Fu surprinsă cînd îşi dădu seama cît de adevărate erau aceste cuvinte. Sim- ţindu-se ciudat, dependentă de el şi convinsă că nu era bine, adăugă:

- Dar mă îndoiesc că Eric va încerca ceva...

- Nu bag mîna în foc, o întrerupse Nick. Eric pare destul de interesat să reia legătura care a fost între voi. Nu uita că are din nou nevoie de tine, iar cel mai bun lucru pe care-l poate face pentru a-şi atinge scopul, e să te aibă la mînă.

Remarca lui Nick o atinse drept în inimă. Comportamentul ei prostesc de acum opt luni o urmărise şi o chinuise zi şi noapte, mai ales de cînd aflase la ce participase. Nu era nevoie ca Nick să-i reamintească adevăratul ţel al lui Eric, îşi ridică privirea spre Nick, dar nu citi pe faţa lui nici o urmă de grijă; figura lui părea mai mult o mască a frustrării. Pentru prima dată de cînd părăsiseră casa lui, un gînd oribil spulberă vraja romantică ce-i învăluia fiinţa. „Şi el ar putea să se folosească de tine, Willa. Nu uita că i-ai făcut destul rău".

îndoielile Willei asupra posibilităţii de a avea o relaţie plăcută, bazată pe o satisfacţie reciprocă, cu un bărbat, o cuprinseră din nou. O du- | pă-amiază petrecută în pat cu Nick, oricît de minunată şi înflăcărată ar fi fost ea, nu era de ajuns pentru a-i alunga gîndurile negre. La urma urmei, primul bărbat de care crezuse că s-a îndrăgostit se folosise de ea. Şi, deşi ceea ce simţise pentru Eric nici nu se putea compara cu profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru Nick, se întreba ce găsise Nick la ea. Ce-l putea face să o iubească pe femeia pe care odată o crezuse capabilă să-i distrugă cariera?

Ce altceva decît răzbunare?

Odată mintea ei blocată pe această înfiorătoare idee, simţea ca şi cînd toate trăirile ei îi fuseseră îndepărtate din suflet. „Poate că m-a adus în pat doar aşa, pentru o simplă satisfacţie a orgoliului lui rănit", se gîndi ea speriată.

Willa încercă să înlăture aceste gînduri chinuitoare, amintindu-şi de ceea ce se petrecuse între ei în acea după-amiază. Dar îi era imposibil văzîndu-l cum stătea în faţa ei, fără să scoată o vorbă. Din fericire, Sky apăru chiar în acel moment, salvînd-o de acele gînduri îngrozitoare şi rle explicaţia pe care trebuia s-o improvizeze, în logătură cu brusca schimbare a stării ei. Evită privirea lui Nick şi-i spuse lui Sky.

- Deci, totul e gata?

Sky îi privi pe amîndoi, simţind de la bun început tensiunea dintre ei şi făcu un semn spre Nick. O privire de la prietenului său reuşi să-i şteargă lui Sky zîmbetul de pe faţă.

Nick nu-şi putea da seama ce naiba o apucase pe Willa. Cu un minut înainte părea ga- ta-gata să sară peste birou şi să-i smulgă hainele, chiar să-l privească în ochi. Se întoarse spre Sky:

- Ai reuşit să iei casetofonul de la Box?

- Da, uite-l.

Sky scoase reportofonul micuţ din buzunar şi îl puse pe biroul Willei.

- Grozavi

Nick o privi pe Willa, nedezlipindu-şi ochii de pe ea cît vorbi, încercînd s-o facă să-l privească, întotdeauna îi putea citi pe faţă stările prin care trecea, aşa că dacă o putea face să-l privească, să-i vadă ochii, şi-ar fi putut da seama ce se întîmpla cu ea.

- E destul de mic, aşa că îl poţi ascunde uşor.

Microfonul e puternic. Poţi să-l pui într-un sertar întredeschis sau în poşetă. O să prindă conversaţia fără probleme.

Nick se rezemă de spătarul scaunului şi înjură printre dinţi cînd Willa îl privi calmă. Chiar dacă şi-ar fi petrecut o sută de ani împreună cu ea, tot n-ar fi putut ghici ce se ascundea sub înfăţişarea ei rece. Totuşi, să-şi petreacă următorii cincizeci sau o sută de ani cu ea, era tocmai ce-şi dorea.

[1]Trebuia doar să facă orice pentru a o convinge că se vor înţelege perfect.

- Şi cum o să rezolvăm problema asta? întrebă Willa.

Sky se aplecă peste birou, întinzîndu-se spre micul aparat, cînd sună telefonul. Ea se întinse peste maldărul de dosare, observînd bastonul lui Nick rezemat de birou. Se înroşi gîndindu-se cum ea, un terapeut profesionist, uitase complet de genunchiul rănit al lui Nick, în timp ce făceau dragoste atît de pasional. îşi drese vocea înainte de a răspunde la telefon:

- Da, Kelly, ce s-a întîmplat?

- Am primit un mesaj din partea domnului Miller.

Willa se încordă pentru a se opri din tremurat.

- Da? Şi ce a spus?

Mişcare ilegală

- Mi-a spus că îşi cere scuze, dar a intervenit ceva important şi nu mai poate veni. Spunea că e sigur că vei înţelege.

Era ultimul lucru la care s-ar fi putut gîndi.

- A anulat întîlnirea?

Un mormăit de dezamăgire colectivă izbucni în încăpere, iar Willa îşi acoperi cealaltă ureche pentru a putea auzi ce spunea Kelly.

- Mi-a spus să-ţi transmit că o să o recupereze altă dată.

Agitaţia celor doi o împiedica să audă vorbele lui Kelly.

- A făcut o altă rezervare?

- Nu. Clubul s-a golit şi am terminat cu dosarele. Pot să plec?

Willa oftă, deznădăjduită.

- Sigur că da. Mai verifică dacă a plecat toată lumea, apoi încuie uşa din faţă.

Aşează uşor receptorul în furcă, abţinîndu-se să nu-l trîntească. Apoi se uită la cei doi bărbaţi.

- Ce facem acum?

Nick îşi ţinea bastonul ca pe un chibrit pe care voia să-l rupă în două.

- Am aşteptat atîta timp, aşa că o să mai aştept pînă cînd îşi reprogramează întîlnirea.

Sky încuviinţă din cap şi se întoarse spre Willa.

- Dacă vrei să pleci, pot să încui eu.

Evident, încerca să-i facă pe Nick şi pe Willa

să plece împreună. Willa dădu din cap.

- Nu, mulţumesc, Sky. O să mai rămîn ca să termin cu dosarele astea. Nu mai adăugă că rămăsese în urmă cu munca pentru că îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului rememorînd fiecare detaliu al după-amiezii petrecute în pat cu Nick.

Uitîndii-se în altă parte, sigură fiind că Nick îi putea citi gîndurile, aranjă cîteva teancuri de dosare din faţa ei, apoi spuse:

- Voi duceţi-vă. Sînteţi aici din zori. Apoi, adăugă zîmbind, v-aţi făcut mai mult decît datoria pe ziua de azi.

Willa era prea îngrijorată că va rămîne singură cu Nick pentru a se preocupa de plecarea grăbită a lui Sky sau de roşeaţa care-i apăruse în obraji.

Nick o măsură pe Willa pentru o clipă, nesigur în legătură cu ceea ce-i trecea ei prin cap în acel moment. Nici de el nu mai era sigur. în mod curios, primul lui gînd cînd auzise că Miller nu mai venea, fusese o neaşteptată senzaţie de uşurare că Willa nu mai avea să rămînă singură i ii el. în ultimele opt luni, fără nici o excepţie, toată energia îi fusese concentrată în scopul de u şi clarifica poziţia şi de a-şi face dreptate. Deci cum s-a lăsat prins atît de repede şi atît de pu- lornic? După sentimentele pe care le avea pentru ea, chiar şi acum, cînd era departe de femeia tulburător de frumoasă care se mişca cu pasiune sub el doar cu cîteva ore în urmă, acordîndu-şi ritmul cu al lui, chiar şi acum, cînd nu mai era amanta satisfăcută, ci o femeie speriată şi derutată, chiar şi acum el ar fi fost în stare să renunţe la tot dacă ea i-ar fi cerut-o. De bunăvoie. Atît de tare se îndrăgostise de ea. Willa încerca să pară absorbită de munca ei şi nu-l auzi cînd se ridică şi se aşează pe birou. Cînd îi vorbi, apropierea vocii lui joase şi aspre o făcu să tremure, firava urmă de stăpînire risipin- du-se la fel de repede ca şi puterea de a judeca.

- Aş putea să te aştept pînă termini.

îşi simţi inima în gît. Nu voia decît să-i cadă în braţe.

- Nu, nu e nevoie. Trebuie să termin cu astea.

Spuse aceste cuvinte cu ultimele puteri, fără

să reuşească să le facă să sune ferm, aşa cum intenţionase. Mai mult, roşeaţa puternică ce-i apăru în obraji, le îndepărtă şi mai mult de efec-

tul scontat, dar nu se putu abţine să nu adauge.

- Cred că genunchiul trebuie să te doară cumplit. Cînd ai următoarea şedinţă cu Richard?

- Miercuri. Eşti sigură că nu vrei să te aştept? „Da! Nu!" Willa ghici după tonul lui că era mai

mult decît o rugăminte politicoasă. îşi adună pu terile şi-l privi, pentru întîia dată, de cînd îndoielile în legătură cu adevăratele lui motive pentru care o luase în braţe şi în pat îi năvăliseră în

minte, punînd-o în imposibilitatea de a raţiona cu luciditate.

- Nu, Nick, minţi ea. O să mă descurc eu.

Expresia feţei lui se schimbă brusc, ca şi cum

nişte scuturi de metal i se lăsară peste ochii

care, doar cu cîteva momente în urmă, ar fi putut topi şi oţelul.

Nick se ridică de pe birou, îşi luă bastonul şi se îndreptă agale spre uşă, dîndu-i destul timp să-l oprească. Willa trebui să-şi muşte buzele pînă la sînge pentru a nu face acest lucru.

El se opri, cu mîna pe clanţă. îşi lăsă capul în jos cînd înjură puternic şi brusc se întoarse la biroul ei, mai repede decît ea şi-ar fi putut imagina. Ocolindu-l, îşi aruncă nepăsător bastonul pe podea şi o ridică de pe scaun. îi prinse umerii în mîini şi îşi apăsă cu putere gura pe a ei. Sărutul

fu scurt, aproape că se termină înainte chiar de a începe, dar în .acele cîteva secunde o îmbătă cu pasiune şi căldură, cu durerea şi tulburarea pe care le simţea el, lăsînd-o fără respiraţie mult timp după ce plecă.

Willa nu ştia cît timp rămăsese acolo, privind în gol înspre uşa pe care Nick o închisese prea uşor. Cînd se mişcă, în cele din urmă, îşi plimbă pe buze degetul care-i tremura încă, uimită de impactul pe care un singur sărut îl poate avea asupra întregii ei fiinţe. Dacă n-ar fi fost atît de zăpăcită, l-ar fi implorat să rămînă şi să-şi lămurească grijile împreună cu el.

Dacă erau neîntemeiate, risca să piardă cel mai frumos lucru care i se întîmplase vreodată. Dar dacă avea dreptate, dacă el se folosea doar de ea? Bănuiala i se strecurase în suflet şi îi luase în stăpînire întreaga fiinţă. Deşi epuizată, atît fizic cît şi emoţional, Willa petrecu totuşi cîteva ore ocupîndu-se de dosarele de pe birou, sperînd că aşa va uita de Nick. însă nu reuşi.

Era foarte tîrziu cînd se întoarse acasă. Luna aflată în cel de-al treilea pătrar lumina lugubru şirul de stejari. Nu observă maşina neagră, suplă care rula pe şosea pînă cînd fu aproape să se ciocnească de ea. în ciuda promisiunii că se va ţine departe de Nick, inima începu să-i bată cu putere. îşi schimbase limuzina cu ma- şinuţa asta europeană? însă bătăile inimii se opriră aproape cu desăvîrşire cînd recunoscu, în cele din urmă, Porsche-ul negru. „Ericll"

Neputînd să distingă nimic în maşină, o ocoli. „Toată aventura asta de detectivi ţi-a luat minţile", îşi spuse ea, tremurînd, deşi noaptea era neaşteptat de caldă pentru acea perioadă a anului.

Văzînd că nimeni nu ţîşneşte din maşină, se simţi ca o proastă. Se îndreptă spre casă. Nu-şi putu reţine un ţipăt cînd Eric ieşi din umbră pe terasa casei.

- Willa, tu eşti? Vocea lui Eric suna îngrijorător de nervoasă.

- Ar trebui să iaşi o lumină aprinsă. Mi-am rupt gîtul în pietroaiele astea.

Abia abţinîndu-se să nu-i tragă un pumn pentru că a speriat-o în aşa hal, izbucni:

- îmi vine greu să cred că ţi-ai periclitat viaţa, Eric. Iar în ceea ce priveşte lipsa luminii, nu ştiam că o să mă întorc atît de tîrziu.

- Te aştept de aproape o oră. Unde ai fost? o întrebă el arţăgos. Nu mai adăugă şi „cu cine", dar se subînţelegea din tonul vocii.

- Aveam acum cîteva ore o întîlnire planificată pe care, din cîte îmi amintesc, tu ai anulat-o.

Avînd în vedere ora tîrzie şi zona nepopulată, Willa îşi dădea seama că nu e o idee prea bună să-şi piardă cumpătul, dar nu se putea stăpîni.

- Iar ceea ce fac eu nu te priveşte.

Eric se apropie. Era la fel de furios ca şi Willa, iar înfăţişarea lui fioroasă o făcu să se dea un pas înapoi, involuntar. Zîmbetul lui Eric era luminat sinistru de razele lunii, amintindu-i de starea lui schimbătoare din seara aceea, la restaurant, şi de scena din parcare.

- Nu, nu, dar treburile tale vor fi şi ale mele. De asta am venit să vorbim.

înaintă şi o apucă uşor, dar ferm, de braţ, trăgînd-o pe verandă. Cînd îşi căută cheile în poşetă, simţi micul reportofon pe care i-l dăduse Sky. Pipai şi apăsă pe butoane, sperînd să fie cele bune. Poate reuşea să transforme această vizită neaşteptată într-un avantaj pentru ea. Avînd deja un pian în minte, îşi compuse o înfăţişare calmă.

Eric nu-i dădu drumul la braţ nici cînd ea intră în casă. Willa aprinse toate luminile.

- Eric, du-te în sufragerie pînă cînd aduc eu ceva de băut. Nu ştiu ce vrei tu, dar eu aş avea nevoie de nişte vin, după o zi atît de obositoare.

Vorbi repede şi-şi smulse braţul din strîn- soarea lui. Odată ajunsă în bucătărie, înşfăcă telefonul, mutîndu-se cu el în faţa uşii, pentru a putea sta cu ochii pe Eric. „Haide, Nick, răspunde!", se ruga în sinea ei. „Am nevoie de tine!"

- Willa? Ce naiba durează atît?

Nici un răspuns. „La dracu!" închise, între- bîndu-se în treacăt unde ar fi putut să fie Nick la ora aceea. După ce-l respinsese nu-şi putea

scoate din cap Nu. Nu trebuie să mă gîndesc

la asta acum". Se grăbi să-i toarne lui Eric un pahar cu vin şi nişte suc de struguri pentru ea, sperînd ca el să nu observe diferenţa. Se gîndea că ar trebui să-l sune pe Sky, dar Eric o strigă din nou şi trebui să renunţe la această idee. Apucă paharele şi se îndreptă spre sufragerie.

- Era şi timpul!

Era mai mult un mîrîit decît un limbaj uman; starea lui se schimbase din nou. Willa se aşează lîngă şemineu, dar Eric îi arătă locul de lîngă el, de pe canapea.

- Avem multe de discutat.

Expresia lui o intrigă. Încercînd să nu arate că apropierea de el îi făcea rău de la stomac, dădu din cap.

- Bine, cum vrei tu.

- Ştii bine că mereu fac ce vreau, replică el, arătîndu-şi dantura perfectă.

Willa se ruga să nu se vadă că tremura. Îngîmfarea lui era împinsă pînă la aroganţă. Dispăruse şi cea mai vagă urmă a omului care încerca să-i facă curte.

- Ai spus că ai venit să-mi vorbeşti, spuse ea, hotărîtă să deschidă discuţia. Explică-mi ce-ai vrut să spui zilele trecute cînd mi-ai zis că ar fi reciproc avantajos dacă am relua relaţia dintre noi.

Willa încerca să nu se uite înspre geanta de piele pe care o pusese pe măsuţă. Nu voia să-i atragă atenţia, se ruga doar ca reportofonur să funcţioneze.

Eric se ridică şi se îndreptă spre rafturile tic- | site cu cărţi care încadrau şemineul din piatră, plimbîndu-şi mîna peste coperţile prăfuite.

- Mda. De fapt, vreau să-ţi propun o afacere. Aş avea eu mai multe propuneri de afaceri, dar nu prea am timp de jocurile tale.

în ciuda încordării ei, Eric îi stîrnise curiozitatea. Strălucirea ciudată a ochilor lui nu o lăsa însă să se concentreze. „Nu mă pot descurca singură. Nick, unde eşti?!" Trăgînd aer în piept pentru a-şi domoli ritmul alert al inimii, spuse:

- Fără jocuri, Eric. Sînt mereu dispusă să-mi măresc veniturile. Deci,, despre ce e vorba?

Nick se învîrtea prin camera lui de zi; renun ţase de mult timp la somn. Cearceafurile lui îmbibate cu parfumul Willei îl înnebuneau cînd se băga în ele. De ce îl respinsese? îşi pusese această întrebare de un milion de ori de cînd plecase din biroul ei. Rememorase totul iar şi iar, disecînd fiecare detaliu al scurtului lor sărut de despărţire, dar reacţia ei instantanee nu prea îl lăsa să-i pătrundă motivele pentru care devenise brusc atît de rece. Era sigur de un lucru: cu cît o lăsa mai mult timp singură, cu atît instinctul ei de autoapărare devenea tot mai puternic.

înşfăcă telefonul, apoi îl trînti la loc. La naiba, prea mult timp se izolase în castelul ei, şi să fie al naibii dacă avea s-o lase să-şi reconstruiască acea platoşă de gheaţă pe care crezuse c-o distrusese în acea după-amiază. îşi luă cheile şi bastonul şi se îndreptă spre maşină.

în timp ce gonea pe autostradă, îl cuprinse o panică inexplicabilă. Ceva îngrozitor avea să se întîmple dacă nu ajungea la Willa imediat. Nu încercă să-şi analizeze această presimţire, ci apăsă şi mai tare pe pedala de

acceleraţie. Neliniştea care-l făcea să-şi încleşteze mîinile pe volan îl făcu să uite de durerea puternică ce-i înjunghia genunchiul. încetini cînd zări maşina ei roşie şi se întrebă de ce o parcase atît de departe de casă. Opri motorul şi ieşi din maşină, răsuflînd uşurat cînd văzu lumina aprinsă în sufragerie.

„Cel puţin nici ea nu poate dormi". Ezita un moment, spunîndu-şi că acea stare de îngrijorare trebuie să se fi datorat nervilor slăbiţi. îşi luă bastonul din maşină, avînd grijă pe unde călca. „Nenorocituir Se întunecă la faţă cînd observă Porsche-ul parcat în faţa casei. Miller!

Spre ruşinea lui, primul gînd care-i trecu prin cap fu că Willa era acum în pat cu Miller, şi că .ista explica comportarea ei de mai înainte, dar Nick, poate fără să vrea, îl alungă imediat din minte. însă o furie nestăpînită luă curînd locul acelui sentiment de ruşine. Se apropie pe furiş de casă pînă cînd îi văzu clar pe Willa şi pe Eric îmbrăţişaţi pe canapea. Neavînd altceva în cap decît să-l facă pe Eric să-şi ia labele de pe femeia lui, se repezi pe verandă. „Femeia lui!" „Ce chestie!" murmură el cu respiraţia tăiată, apoi se opri la cîţiva centimetri în faţa uşii, ruşinat de impulsul de a o smulge din ţîţîni. Ea era femeia lui, iar el era bărbatul ei. Ea era femeia căreia îi dăruise inima lui, în care avea încredere, celei care ştia că a spus adevărul cînd i-a mărturisit că nu i-ar face niciodată vreun rău cu bună ştiinţă. Ceea ce înseamnă că... Un fior de groază îi străbătu şira spinării. Cum a putut să fie atît de idiot... chiar şi pentru o clipă? încet, se apropie de fereastră, uitîndu-se pe furiş. încă mai vorbeau, încă mai erau aproape unul de celălalt... Eric zîmbea, dar nu pentru că i-ar fi lăsat gura apă după ea, iar Willa stătea alături. Surîsul ei forţat şi genunchii strînşi dovedeau clar că nu era în largul ei. Nu-i putea pune viaţa în pericol dînd buzna peste ei. Trebuia să-şi facă un plan. Îndepărtîndu-se de fereastră şi plecînd de pe verandă, se împiedică de nişte bolovani. Sprijinindu-se în baston, coborî de pe trepte şi pipăi bolovanii, înjurînd în şoaptă că tocmai atunci se ascunsese luna în spatele norilor. Căută sub cîteva pietroaie pînă cînd degetele lui atinseră, în cele din urmă, o bucăţică de metal rece. Era cheia ei. Ocoli cît putu de repede casa şi ajunse la uşa bucătăriei. Odată intrat,- se îndreptă spre culoarul care dădea în hol. Fără să piardă nici o secundă, se asigură că nu fusese auzit, apoi apucă telefonul şi intră în cămară. Sky răspunse la cel de-al doilea apel.

- Hei, îmi pare rău că te-am sculat, bătrîne, dar a sosit momentul spectacolului, îi spuse el şoptit şi apoi îi explică în cîteva cuvinte despre ce era vorba. Cînd închise telefonul, adrenalina crescuse în el mai rău ca în duminicile cînd juca în Super Bowl. într-un fel sau altul, totul avea să ia sfîrşit în acea noapte. Se furişă în hol pentru a le auzi conversaţia, dorindu-şi să o înştiinţeze cumva pe Willa că era acolo, să o ajute, rugîn- du-se ca ea să se descurce pînă cînd îi venea iui rîndul să preia comanda.

Eric se apropie de Willa, aproape lipindu-şi piciorul de al ei, zîmbetul lui făcînd-o să se retragă. Ea îşi coborî umerii, făcînd un efort conştient de a se relaxa şi îşi ascunse mîinile care-i tremurau între genunchii strînşi. îşi dorea ca Eric să ajungă la miezul problemei. Lamentările în legătură cu neîndreptăţirea lui de către antrenorii echipei începuseră să semene a paranoia curată, care era atît înspăimîntătoare cît şi plictisitoare.

- Am cîştigat Super Bowl-ul, Willa, iar ei cred că pot să mă dea la o parte doar din cauza unei

zgîrieturi la umăr. Păi...

Willa îl întrerupse, hotărîtă să se ia în gură cu

el.

- Ţi-au spus clar că vor să te înlocuiască?

îi aruncă privirea aceea de scîrbă pe care ea

o detesta.

- Willa, crede-mă. Sînt un profesionist şi ştiu ce aud. Dar nu-i nimic, sînt acoperit. Nu am nevoie de Liga Fotbaliştilor Profesionişti sau de contractele lor grozave. Noi doi avem acum afacerea noastră.

Willa deschise gura de uimire, apoi o închise:

- Ce afacere?

- Tranzacţii. Bineînţeles, cu nişte clienţi speciali, care au bani de cheltuit. Toţi sportivii de performanţă au nevoie de relaxare şi exact asta am de gînd să le ofer. Cu noul tău program ca delicatesă, o să ajungem mari pe nesimţite.

îi puse o mînă pe genunchi, încă zîmbind.

- Nu fi atît de surprinsă. Ştiu că pe cînd ne întîlneam erai puţin cam naivă, dar te-ai schimbat, Willa.

Se apropie de ea. Strălucirea nenaturală a ochilor lui o înfiora.

- Odată ce ai gustat din recompensă, o să accepţi.

Willa tremura. Nu acesta era omul cu care se întîlnea cu un an în urmă. Nu putea fi el, era prea înspăimîntător să creadă că a fost atît de oarbă. Se gîndi că poate era efectul drogurilor, dar... vorbea ca un nebun.

-Te droghezi, nu-i aşa? izbucni ea.

Prinse curaj.

- Nu e vorba de rana de la umăr, ci de cocaină. Eric, lumea va afla tot, odată şi odată.

Cuvintele ei îl lăsară nepăsător. Zîmbetul nu îi pieri de pe chip. Chiar şi faptul că stătea lîngă el facea să se simtă coruptă, murdărită... însă îi veni o idee. Fugi de pe canapea înainte de a o

putea prinde.

- Tu ai căzut la testul antidoping şi i-ai înscenat totul iui Nick Logan. ,

Acuzaţiile ei nu făcură decît să-i lărgească zîmbetul indulgent. Willa îşi pierdu firea. Repezindu-se la el, vrînd să-i smulgă zîmbetul acela împuţit de pe faţă, îl întrebă:

- De ce tocmai Nick Logan, Eric? Şi de ce ai mers atît de departe, pînă la a lăsa să fie arestat? Nu ţi-a ajuns că ai schimbat rezultatele testului iar el a fost dat afară din Ligă? Cu ce ţi-a

greşit ca să-i faci aşa ceva?

Eric întinse o mînă şi o trase pe canapea.

- Eşti o prostuţă. Nu crezi că ar fi testat din nou întreaga echipă dacă nu-i făceam să creadă că Nick Logan, propriul nostru „Domn Perfect", era un cocainoman? Şi, la o adică, ce-ţi pasă de el? El e ţapul ispăşitor, Willa, iar ei sînt nişte nulităţi. Eu sînt cel mai tare jucător din Ligă.

Nick tremură de furie la auzul vorbelor lui Eric... Sîngele i se acceleră în vene cu o asemenea viteză încît nu mai putea gîndi. Se uită pe furiş de după uşă cum Eric înşfăcă braţul Willei şi o ridică. Pentru asta îi va plăti mai întîi, hotărî

el cu pumnii strînşi, gata de luptă. Dacă şi Sky efa în formă, Miller nu avea să mai părăsească întreg casa.

Răbdase prea mult, refuză s-o mai expună pe Willa pericolului. La naiba cu clarificarea numelui său. Dacă autorităţile nu-l credeau că Miller era vinovatul, la naiba şi cu ele. Păşi peste pragul uşii, dar vocea Willei, tăioasă ca un cuţit, îl făcu să se oprească.

- Egoist nenorocit! Tremurînd de furie, îl întrebă:

- Cum ai putut să distrugi viaţa unui om doar ca să-ţi salvezi pielea ta nenorocită?

Eric se întoarse spre ea:

- Crezi că nu ştiu de ce eşti atît de supărată? Tu şi Logan sînteţi încurcaţi. Te-ai gîndit vreodată că de fapt i-am cumpărat pe toţi aşa-zişii prieteni? Ei bine, Domnişoară Atotştiutoare, ai avut mare dreptate cînd ai spus că m-ai ajutat să-l bag la apă. Se apropie de ea şi, aşa furioasă cum era, ochii Willei se măriră cînd se prăbuşi pe scaun.

- Da, tu! Vitaminele pe care i le lăsai doctorului pentru mine erau destul de puternice. Mi-au fost de mare folos cînd m-am hotărît să i le plantez lui Nick.

Avea un zîmbet drăcesc.

Dar cu doctorul? Cum te-ai descurcat cu el?

- A fost gata să mă ajute. Să nu uit, mulţumesc pentru că ne-ai făcut cunoştinţă. Nu m-aş fi descurcat fără el. Ţine foarte mult la tine, nă ştii, dar în acelaşi timp avea nişte datorii cam mari faţă de cîteva persoane mai puţin binevoitoare, aşa încît a fost mai mult decît îneîntat cînd i-am plătit pentru schimbarea rezultatelor de la test.

Willa se afundă şi mai adînc în scaun. Nick avusese dreptate: şi Eric şi doctorul o trădaseră. Nu putea avea încredere în nimeni, nici măcar în ea însăşi. Un nou val de mînie se stîrni în ea, cînd se gîndi cum viaţa lui Nick a fost sacrificată pentru a o salva pe a altuia.

- Cred că dacă vrei să-ţi salvezi pielea ta drăguţă, ar trebui să te gîndeşti la propunerea mea.

Eric întinse mîna şi îi atinse obrazul, atingerea reuşind să o trezească pe Willa din şoc.

Trăgîndu-se înapoi, îl întrebă:

- Spune-mi, Eric, de ce Nick?

- Chiar aşa, răsună o voce gravă din pragul uşii. De ce nu răspunzi doamnei?

Atît Willa cît şi Eric tresăriră la auzul vocii lui Nick.

- Nick! Ce faci aici? Slava Domnu...

- Logan! o întrerupse Eric. O ridică pe Willa, ţinînd-o de braţ.

- Trebuia să mă aştept că o să apari. Ai venit tocmai la timp; îi explicam Willei cît de importantă e ea pentru noua noastră colaborare.

Willa se zbătu.

- Dă-mi drumul!

Eric o strînse şi mai tare, fără să renunţe la zîmbetul său.

„E imposibil", se gîndi ea alarmată, „de ce Nick nu este nervos?" Expresia lui Nick era implacabilă. Oare credea că era de partea lui Eric? Încordîndu-se, îşi smuci şi mai puternic braţul.

- Nick, nu e ceea ce...

- Dă-i drumul, Miller.

Ameninţarea din vocea lui era clară, totuşi Eric nu-i dădu drumul.

- Cred că iar ai pierdut, Logan. Doamna ta, aici de faţă, o să mă ajute în noua mea carieră. De fapt, pot să pun pariu că o să mă implore s-o las să mă ajute.

- Eu n-aş fi aşa de sigur, Miller. Acum, dă-i drumul, sau data viitoare-cînd voi fi arestat o să fiu vinovat pînă peste cap, iar acuzaţiile vor fi mult mai grave decît „trafic cu stupefiante". Ochii lui Eric străluciră şi mai puternic, iar Willa putea

i jure că l-a auzit pe Nick mîrîind. Fie că simţise pericolul, fie că-şi schimbase tactica, Eric îi eliberă braţul.

- în regulă, cum vrei tu. Eric se plimbă prin cameră. Un zîmbet de mulţumire îi apăru pe faţă cînd privi rafturile cu cărţi.

- Aşa am de gînd să fac.

Nick o trase pe Willa lîngă el şi îi înconjură

mijlocul cu braţul.

- Nu i-ai răspuns doamnei. De ce eu? Cu siguranţă, ai avut un motiv mai bun decît talentul

meu în plin avînt.

Eric rise şi se întoarse spre ei.

- De fapt, Logan, cred că nu ţi-ai ales cei mai

buni părinţi.

- în numele lui Dumnezeu, ce amestec au ei în toate astea?

- Nici unul.

Eric rise, amuzat de gluma lui.

- Vezi tu, nu îmi păsa cine era. L-am ales pe următorul care ieşise bine la test. Logan era chiar înainte de Miller, aşa că, mulţumită numelui

tău de familie, ai cîştigat.

Willa se smulse din îmbrăţişarea lui Nick şi se

repezi în partea cealaltă a camerei. Împungîn du-1 pe Eric cu degetul în piept, spuse: i

- Vrei să spui că ai distrus viaţa şi cariera unui om doar pentru că era cel mai potrivit din pun de vedere al ordinii alfabetice?

Nick spuse calm, dar ameninţător:

- Willa, vino aici. Apreciez apărarea ta, dar vreau să mă ocup eu de asta.

Willa se aşează pe canapea, murmurînd ceva. Odată ce ea se afla în siguranţă, Nick se întoarse spre Miller.

- Nenorocit înfumurat şi arogant! Ce aveai de gînd să faci la anul? Doctorul a ieşit la pensie. Willa e la mîna ta. Cum putea să treacă următorul test un drogat ca tine? Presupunînd că nu te-ar fi dat afară mai întîi.

Eric zîmbi superior.

- Tocmai asta e, Logan. Nu va mai fi data viitoare. Nu mai am nevoie de ligă sau de idioţii ăia de antrenori. Ce, dacă îmi place să trag puţin ca să mă relaxez, nu înseamnă că sînt un drogat! Şi să ştii că nu din cauza asta mă retrag.

- Te retragi? întrebară deodată Nick şi Willa.

- Vă surprinde? N-ar trebui. Cînd o să vă daţi seama că sînt mereu cu un pas înaintea voastră? Ştiu că presa abia aşteaptă să-mi ofere un confortabil post de comentator. Asta, plus mica mea afacere cu Willa, îmi vor ajunge. O să urc pină în vîrf. De ce să-mi stric faţa asta frumoasă In vreo încăierare de nătăraăi?

Eşti mai prost decît te credeam, dacă-ţi închipui că o să fac vreo afacere cu tine, fie ea logală sau nu.

Eric părea satisfăcut de izbucnirea ei. Chicotind, se întoarse spre raft, scoţînd o carte mai puţin prăfuită. Un pacheţel alb îi alunecă în palmă. îl vîntură în faţa lor, ca pe un pendul hipnotizant.

- Ăsta-i motivul, scumpa mea. Mă îndoiesc că liderul uneia dintre cele mai mari baze de antrenament ar risca să se afle că are obiceiul de a lua droguri.

Willa rămăsese mută de uimire. Eric îşi îndreptă zîmbetul lui arogant către Nick.

- Şi în ceea ce priveşte relatarea acestei discuţii presei, nu te-aş sfătui. Va fi cuvîntul tău împotriva mea, şi toţi ştiu cît valorează cuvîntul tău acum.

Păşi spre masă, aruneînd pacheţelul pe ea înainte de a se aşeza pe canapea. Arătă locul de lîngă el, cum făcuse şi mai înainte.

- Acum, Willa, fii fată cuminte şi spune-i domnului Logan să plece. Avem de discutat afaceri.

Nick îşi întoarse capul spre fereastră. Doar el observase farurile care se îndreptau spre casa Willei. îi întoarse zîmbetul lui Eric, părînd foarte sigur pe sine.

- Cred că vom afla foarte curînd cine ce cre-j de.

Willa îşi plimba privirea de la unul ia celălalt. Capul încă îi mai tremura după ameninţările lui Eric şi nu putea înţelege de ce se lăudau atîta în loc să se ia la bătaie. Apoi îşi aduse aminte.

Ridicîndu-se traversă repede camera, înşfăcă geanta de pe masă şi începu să caute febril în ea, fără să se controleze. Luînd aer în piept pentru a se mai linişti, găsi, în cele din urmă, aparatul rece, de metal. „Te rog, Doamne, fă să meargă!"

Mergea! Strigă de bucurie şi se întoarse spre Nick să-i spună şi lui, cînd uşa de la intrare se deschise şi Sky dădu buzna, urmat de cel mai mare negru pe care-l văzuse Willa vreodată. Cînd uriaşul intră în cameră, băgă do seamă că în spatele lui mai erau cîţiva poliţişti.

Uriaşul spuse cu o voce tunătoare:

- Salut, băieţi, sînt detectivul Frank Boxleitner. îşi scoase insigna.

Mişcare ilegală

- De la Departamentul Antidroguri. Iar aceştidomni, arătă spre oamenii din spatele lui, sînt oamenii şerifului.

inainte ca detectivul să poată continua, Eric se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre el.

- Bună seara, domnule, spuse el, întinzîndu-i mîna. Slavă Domnului că aţi venit.

Arătă spre Nick şi Willa.

- Aceşti doi oameni m-au ademenit aici. Vi-i prezint pe Nick Logan şi pe Willa Trask. încercau să-mi vîndă droguri.

Se repezi la masă şi înhăţă pachetul, aproape aruncîndu-i-l în faţă uriaşului.

- Vedeţi? Sînt sigur că vă amintiţi de domnul Logan, de la recentul lui proces? Să ştiţi că sînt fericit că aţi sosit.

Willa nu-şi putea da seama ce avea de gînd Nick, de ce nu încerca să nege minciunile lui Eric. Brusc, Nick se îndreptă spre şemineu şi ridică ceasul vechi de pe policioară, scoţînd un pacheţel de sub el. Eric se făcu livid la faţă.

- Box, îmi pare bine să te văd. Uite, Nick îi aruncă pachetul.

- Cred că dacă vei gusta, o să-ţi dai seama că domnişoara Trask nu a ascuns decît nişte zahăr.

Donna Kaul'mann

Eric se aruncă să prindă pachetul, cu faţa schimonosită de furie, realizînd ce i se înscenase. Willa încercă să-şi facă ordine în minte. Neştiind ce să facă, îşi strînse mîinile, cînd îşi aminti de reportofon, l-l dădu pasiv detectivului.

- Domnule detectiv, cred că dacă veţi asculta caseta aceasta, o să înţelegeţi totul.

Willa se întoarse spre Nick, cu un zîmbet triumfător pe chip, aşteptîndu-se ca el s-o ia în braţe şi s-o răsplătească cu un sărut de admiraţie. în schimb, dădu cu ochii de o înfăţişare ameninţătoare iar în următoarea secundă el se aruncă spre ea. Saltul pe care Eric îl făcuse spre ea fusese prea mic. O fracţiune de secundă după aceea, podeaua fu lovită cu putere, cum Nick îşi atinsese ţinta sa zburătoare. Poliţiştii întîrziaseră puţin. Totul se petrecuse prea repede, însă acum îl ridicau pe Nick de pe Eric şi-i dădură drumul doar cînd le promise că se va potoli.

Se repezi imediat la Willa, luîndu-i faţa în mîini.

- Ai păţit ceva? N-am putut să te avertizez, dar să ştii că ai reflexe bune. Trebuie să fie ceva ereditar.

O sărută apăsat, liniştit că era teafără, că nu lusese atacată, aşa cum stătea acolo, înlemnită do uimire. Ar fi vrut să-i dea pe toţi afară şi s-o ducă sus, dar Sky îl bătu pe umăr şi el îşi ridică anevoie capul.

- Box ar vrea să discute cu fiecare din noi, separat, dacă sînteţi gata să depuneţi mărturie. Au ascultat puţin din casetă şi s-au lămurit în legătură cu Miller.

Zîmbind larg, Sky îl îmbrăţişă pe Nick.

- Am reuşit, omule! L-am prins pe nenorocit!

Nick îl îmbrăţişă şi el cu putere, apoi se dezechilibra cînd Sky îi dădu drumul. Se aplecă şi-şi duse mîna la genunchi. Willa reacţionă imediat cînd îi auzi geamătul de durere. îngenunche şi-i examină piciorul, apoi îl aşeză încet pe podea. El privea în ochii ei îngrijoraţi iar un zîmbet vanitos îi apăru pe faţă.

- Mulţumesc, prinţesă.

îi apropie capul de el şi o sărută din nou, scurt dar apăsat.

- Ai reuşit. M-ai salvat. Acum ridică-mă să le spun tipilor ăstora ce vor să ştie. Vreau să-ţi vorbesc, aşa că să nu mai pierdem timp.

Willa lupta cu îndîrjire împotriva dorinţei de a-l atinge, de a-i mîngîia tot trupul, ca să se asigure că totul va fi bine. Dar presimţirea aceea sîcîitoare că lucrurile nu erau chiar ceea ce păreau a fi, era prea puternică pentru a o ignora. îi era imposibil să gîndească, aşa că se reîntoarse la profesiunea ei şi îşi concentră toată atenţia asupra genunchiului accidentat din nou al lui Nick. Ridicîndu-şi capul, spuse:

- Sky, vrei să aduci nişte gheaţă din bucătărie?

Cînd Nick încercă să se ridice, îl împinse la loc cu o mînă, fără să îl privească.

- Trebuie să ne ocupăm puţin de asta înainte să se umfle.

- Nu te mişca, Nick. Poţi vorbi mai tîrziu cu poliţiştii. „Iar, între timp, poţi să-mi răspunzi mie la cîteva întrebări", adăugă ea în gînd. „Cum ar fi, de unde dracu' ştiai tu de împuţitele alea de droguri puse la mine în casă şi cum de-ai apărut tocmai cînd a venit Miller?"

Fără să-şi mai controleze gîndirea, sute de întrebări i se iscau una după alta în minte. Se sperie cînd un poliţist o bătu pe umăr.

- Vă aşteaptă, domnişoară Trask.

Era politicos, dar dur, în acelaşi timp. Avea nevoie de ceva timp şi spaţiu, dar îşi reprimă dorinţa de a le avea, în acel moment, cu Nick. Pe urmă, era prea încordată pentru a face faţă unui interogatoriu, dar prea speriată ştiind de pe .icum ce răspunsuri avea să primească.

Sky aduse gheaţă şi nişte prosoape, dar, în ciuda repeziciunii cu care se petreceau lucrurile, nu putu să nu se întrebe de unde ştiuse unde să

le găsească.

- Ai grijă să stea aici pînă cînd îi amorţeşte bine genunchiul. Sky, adu-ţi prietenul detectiv şi pune-l să stea pe el, dacă e nevoie.

Sky dădu din cap şi, cu un efort suprem, evită privirea înflăcărată a lui Nick, urmîndu-l pe ofiţer în camera de zi.

Aproape se luminase de ziuă cînd Willa se prăbuşi, în cele din urmă, extenuată, în pat. Interogatoriul durase foarte mult, timp în care Sky îl convinsese pe Nick să meargă la spital pentru a i se îngriji genunchiul. Tocmai plecau cînd ea păşi în sufragerie. Nick refuză s-o lase să vină cu el, insistînd că trebuie să se odihnească. Abia reuşi să-şi scoată hainele, că şi căzu într-un somn greu, fără vise.

Acum era după-amiază si încă se simţea epuizată. După ce făcu un duş lung şi reconfortant, coborî şi-şi făcu o cafea. îi trecu prin cap să il",i telefon la club şi să le spună că avea nevoie fiu cîteva zile de odihnă. Se simţea rău şi

se pare că antrenorul cu care vorbise şi-a dat seama de asta după vocea ei, pentru că nu-i pusese liioa multe întrebări. Se întoarse în dormitor. in ciuda zilei calde de primăvară şi a soarelui care îi bătea în geam, Willa se înfăşură în pătură si sorbi încet din cafea, încercînd să-şi amintească fiecare detaliu al ultimelor cîteva zile. Din orice unghi privea evenimentele din noaptea trecută, era clar că Nick aranjase totul, folosind-o drept momeală fără să-i spună. Oare toată legătura lor fusese doar o păcăleală? Toate posibilităţile îi apăreau acum, inevitabil şi dureros de clare, după ce încercase să refacă ce s-a în- tîmplat în timpul interogatoriului. Reluă totul iar şi iar, şi tot nu putu găsi o explicaţie plauzibilă şinedureroasă pentru ceea ce se întîmplase.

După ce se mai luptă cu ea încă o oră, creierul ei obosit pur şi simplu refuză să mai gîndească. Căscînd, cedă. După ce scoase telefonul din priză, se prăbuşi într-un somn adînc.

Pînă joi dimineaţă, toate ziarele scriau despre arestarea lui Eric. Telefonul nu mai contenea să sune, zeci de reporteri cerşindu-i un interviu, dai Willa ştia cum să procedeze cu ei, din timpul bolii tatălui său. Trebuia să se descurce cu ei pentru că nu voia să deconecteze telefonul în caz că Nick sau Sky ar fi sunat. Dar ei nu sunaseră. Chiar cînd îşi călcă orgoliul şi le dădu cîteva telefoane, nu reuşi să dea de nici unul din ei.

Privind pe fereastra din dormitor, Willa acceptă, în cele din urmă, crudul adevăr. Eric fusese arestat, doctorul Abbott - la fel, ceea ce fusese o altă lovitură cumplită pentru ea, iar dacă avea să dea crezare zvonurilor pe care le vehicula presa, urmau să fie chiar condamnaţi. Deci, cu excepţia mărturiei de la proces, încetase să-i mai fie de folos lui Nick, încă din acele clipe de marţi dimineaţă.

Cînd rana dureroasă din piept fu cît pe ce să se deschidă şi să o distrugă, se hotărî să adopte singura metodă de apărare, destul de puternică pentru a o ajuta să supravieţuiască în următoarele minute, pînă cînd găsea o altă cale de a supravieţui: mînia.

Piecînd de la fereastră, aruncă pe pat valiza goală pe care o ţinea în mînă pe pat, apoi înce- v Qsşj '

(iu cu calm să-şi golească sertarele în ea. Hotă- ilso chiar în acea dimineaţă că nu-l va mai suna i..iu căuta pe Nick. Mai hotărîse să plece cîteva zile din oraş, ca să scape de tensiune. Furioasă, şterse lacrimile care începuseră să-i curgă din ochi.

- Nu cumva să plîngi din cauza lui, Willa Traskl

Ducîndu-se la dulap, îşi umplu braţele cu haine şi le aruncă într-o altă valiză pe care o trîntise mai devreme pe podea. „Ştiai-că o să se în- tîmple aşa ceva", îşi ţinu ea o predică, „aşa că nu ai nici un motiv să-ţi fie milă de tine".

în drum spre maşină, se opri lîngă robotul de la telefon iar ochii i se umeziră din nou cînd se reţinu să nu-i dea drumul, smulgînd în schimb j firul din priză. Ultimul lucru care-i mai trebuia cînd se va întoarce era să caute dintre zeci de mesaje, sperînd în zadar că Nick a sunat pentru a-şi cere iertare. îi fusese de ajuns liniştea apăsătoare din ultimele două zile. Privi pe furiş pe fereastră pentru a se asigura că nu-i mai dădea tîrcoale nici un reporter. îşi aruncă

bagajele în maşină şi demară vertiginos, aruneînd pietriş. Se hotărîse să accepte invitaţia unor vechi prieteni de-ai tatălui ei, în Middleburg, de a sta cu ei cîteva zile. Avocatul îi ceruse să ţină legătura cu el înaintea procesului, aşa că-l înştiinţase în legătură cu planurile ei, rugîndu-l politicos să nu mai spună nimănui unde se afla.

Nick conducea maşina pe drumul accidentat care ducea la casa Willei, încălcînd interdicţia de a se mişca după operaţia de la genunchi. Simţea cum cineva parcă îl împungea cu pumnale înroşite, dar durerea aceasta nici nu se compara cu cea pe care o simţi în inimă cînd Willa nu-i deschise uşa. îi trase un picior şi înjură. îi spusese lui Sky că aşa se va întîmpla.

La naiba cu toţi doctorii şi surorile alea incompetente, care nu au anunţat-o pe Willa că era în spital cînd a sunat. îşi spusese de atîtea ori că acesta fusese singurul motiv pentru care se trezise din anestezie, uitîndu-se la mutra holbată a lui Sky, în loc să vadă chipul ei frumos.

Cît timp fusese în sala de operaţie, Sky încercase în zadar să-l prindă pe administratorul spitalului pentru a ridica interdicţia dezvăluirii identităţii lui Nick. Tot balamucul care s-a stîrnit cînd presa a aflat de arestarea lui Eric şi disculparea lui Nick transformase toate spitalele din zonă în ogrăzi în care gîgîiau cîrdurile de reporteri care aflaseră că Nick îşi redeschisese rana de la genunchi în timpul încăierării şi care încercau să obţină un interviu în exclusivitate.

Încă buimac de la anestezic, încercase s-o sune marţi după-amiază, dar fie că nu voia să răspundă, fie că nu-i funcţiona robotul. Sky încercase tot timpul miercuri, dar n-a reuşit să dea de ea. Cînd îl întrebară pe Box, le-a spus că fusese miercuri dimineaţă la secţie şi dăduse o declaraţie. Sky se oferi să o găsească el, dar în acel timp Nick începuse să simtă că ceva îngrozitor se va întîmpla dacă nu se va duce personal. Ceru să fie externat imediat după ce termină cu formalităţile, dar doctorul refuză să discute cu el mai devreme de joi dimineaţă. Dacă nu l-ar fi ţinut Sky, s-ar fi tîrît de acolo, externat sau nu. Nu putea să nu se gîndească la faptul că fiecare secundă pierdută de el era o secundă de care ea putea profita ca să fugă de el pentru totdeauna. Dar nu avea să lase să se întîmple aşa ceva.

Nick se asexza pe veranda din fata casei Wilei si trasaturile crispate i se mai destinsesera. Privi absent la vlastarii din stratul de flori de sub fereastră. Fuseseră striviţi, ca şi cum cineva ar fi călcat pe ei, încercînd să privească în casă. Se gîndi să facă şi el acelaşi lucru, dar, ridieîndu-şi privirile, văzu că draperiile erau trase. Nu ştiuse pînă acum că ea avea draperii la ferestre. „La naiba!" izbucni el, lovindu-şi piciorul, apoi înjură puternic pentru că văzu stele verzi de durere. Pentru că el fusese protejat, pînă în acel moment, nu-i trecuse prin cap că ea ar fi putut fi centrul atenţiei presei.

Trebuia s-o găsească. Aflase deja că îşi luase liber de la club. Gîndi că făcuse foarte bine, dar se pare că simţise nevoia să fugă de toată lumea... inclusiv de el.

Se ridică şi se îndreptă spre maşină. Conduse, mai încet de această dată, înapoi spre autostradă. O s-o găsească el în vreun fel. Iar cînd o va găsi, nu o va lăsa în pace pînă cînd nu-i va spune că va fi a lui pe vecie.

Trecuseră trei săptămîni de cînd Eric fusese arestat, în zorii acelei zile. Procesul nu fusese încă fixat pentru următoarea lună. Willa aproape că-şi dorea să fie amînat. „O să trebuiască să dai ochii cu el, mai devreme sau mai tîrziu", şopti, ea, în camera goală. Chiar dacă o spunea cu voce tare, nu îi ajuta cu nimic. Reuşise să se descurce cu presa, dar nu putuse să scape de imaginea lui Nick Logan. Nu putea să nu se gîndească la el, sau să-l iubească. Cînd era vorba de Nick Logan, trecea chiar şi peste orgo- i liul ei, astfel că îi era frică să nu-şi piardă firea cînd o să-l vadă. Procesul se prevedea ameninţător la orizont iar ea nu putea decît să spere că atmosfera sobră a sălii de tribunal o va ajuta să se ţină tare. După aceea, nu mai trebuia să dea ochii cu el.

Se aşeză la masă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz, blestemîndu-se că nu se poate abţine să nu-l iubească. Gîndurile i se tot întorceau la acea minunată după-amiază petrecută cu Nick în patul lui mare din mahon, la senzaţiile pe care i le stîrnise, la cuvintele duioase pe care le schimbaseră sau la micile tachinări. Le rememorase de atîtea ori, încît era sigură că nu mai erau reale, ci deveniseră de-acum ceva ideal. într-un fel, era atît o alinare, cît şi un blestem. îşi dădu frîu liber imaginaţiei, încă o dată, apoi hotărî că trebuia să înceteze odată pentru totdeauna, cînd auzi ceva ce suna ca o reinterpretare medievală a temei din Rocky.

„Acum chiar c-ai luat-o razna. Ai început să auzi şi muzică!“ Realizînd că sunetul se auzea de afară, curiozitatea o aduse în faţa uşii. Clipi din ochi, şi-i frecă, apoi privi cu uimire. în faţa casei ei stătea, adică poza un cal alb fermecător, de-a dreptul uriaş. Călare pe imensul animal, cu părul negru în vînt, stătea Nick. Purta cizme de cowboy, blugi deschişi la culoare, roşi în genunchi, şi, dacă nu o înşelau ochii, o platoşă. Flutura în mînă un scut mare şi argintiu iar melodia, care era de fapt un marş regal, se auzea dintr-un difuzor fixat pe şa.

Era o combinaţie ciudată, dar atrăgătoare, de cowboy modern şi luptător medieval. Era cavalerul ei în armură. Mîinile îi tremurau cînd deschise uşa, dar rămase în prag, nevrînd să vorbească ea prima.

- Am înţeles că aici se află o domniţă la mare ananghie. Vocea puternică a lui Nick răsună în curtea micuţă. Am venit să-i alung toate îndoielile, să lupt pînă la moarte, dacă va fi nevoie, pentru a-i dovedi devotamentul cavalerului său.

Un nou şuvoi de lacrimi îi udă genele. Atrasă de forţa iui, păşi încet pe verandă. Apărîndu-şi ochii de razele soarelui, îşi ridică privirea spre el; fu ţintuită locului de puternica dorinţă de a o poseda pe care i-o citi în ochi. Fără a-şi desprinde privirea de pe ea, Nick se aplecă pentru a da drumul scutului şi difuzorului. Nici unul nu dădu atenţie zdrăngănitului sau muzicii care încetă brusc. Urmă apoi platoşa. Scoase un sunet asurzitor cînd lovi pămîntul şi-l lăsă cu pieptul descoperit, oarecum vulnerabil în faţa ei, chiar la înălţimea la care era.

După ce Sky reuşise să ia legătura cu ea, în acea zi, îi spusese lui Nick că fusese foarte distantă, că-i vorbise cu răceală. Teoria lui Sky era că încă mai suferea în urma şocului produs de revelarea adevăratei feţe a lui Eric şi de descoperirea trădării doctorului Abbott. Dar faptul că în cele cîteva minute cît

vorbise cu Sky nici măcar nu pomenise de Nick, îl făcuse pe acesta să priceapă adevăratul motiv al supărării ei. îi tre- buiseră cincisprezece minute de linguşeală ca să afle de unde suna.

- Willa, spuse el calm, ştiu că nu sînt un cavaler.

. Odată ţi-am spus că nu sînt un erou, dar tare mi-ar fi plăcut să fiu eroul tău. Spune-mi cu ce-am greşit.

Fu cuprinsă de emoţie, oarecum furioasă că nu-şi dădea seama de greşeala lui. însă intenţiile lui şi derutarea neprefăcută pe care i-o ghicise în rugăminte o făcură să-i tresare inima. Totuşi, rămase pe loc, încercînd să nu facă vreun gest prostesc, cum ar fi să sară peste gard şi să-i cadă în braţe.

- Aş vrea să ştiu cîteva lucruri.

- întreabă-mă.

Willa îşi întoarse capul pentru o clipă, mişcată de emoţia puternică ce gîtuise acele cuvinte ale lui. Jocul dublu al lui Eric o îngrozise, trădarea doctorului îi produsese un alt fel de durere, chiar şi devotamentul lui Sky faţă de Nick o duruse, deşi îl înţelegea. însă neîncrederea lui Nick, după tot ceea ce se petrecuse între ei, fusese lovitura fatală.

- De ce nu mi-ai spus despre droguri?

Nick o privi încurcat pentru o clipă.

- Nu ţi-a spus Sky, cînd aţi vorbit? Mi-a spus că ţi-a expli...

- Mi-a spus el ceva, dar a zis că tu hotărăşti asta.

Nick înjură printre dinţi, tonul ei tăios şi ati- ludinea ei defensivă avertizîndu-i că acum avea do-a face cu acea Willa inabordabilă.

- Meri, bătrîne, murmură el, halal prieten

ini-eşti!

- Oh, eu aş spune că e un prieten foarte devotat, replică Willa. A intrat la mine în casă pentru tine şi s-a învîrtit pe la club luni de zile, tot pentru tine. O asemenea loialitate nu prea întîl- neşti în ziua de azi.

Nick clipi cînd îi auzi sarcasmul din voce. încă se mai gîndea că nu avea încredere în ea! Cînd realiză ce urmări avea acest lucru, simţi cum îl cuprinde panica. Ea simţea că el o trădase, fapt pe care jurase că nu i l-ar face în vecii vecilor.

- Dacă asta te ajută, Sky a vrut să-ţi spun totul încă de la început.

- Nu mă interesează încrederea lui în mine.

- Prinţeso, eu cred în tine. La naiba, cred în tine din tot sufletul meu, şi asta e mai important. Willa, te iubesc!

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji în timp ce. urca scările. Ar fi vrut atît de mult să-l creadă, încît o durea inima.

- Willa, n-am vrut niciodată să te rănesc. O să încerc să-ţi explic de ce am făcut tot ce am făcut,dar mai întîi trebuie să te întreb ceva.

- Dă-i drumul.

Un zîmbet încurcat apăru pe buzele lui Nick.

- Ai cumva o scăriţă?

Ea clipi, convinsă că nu auzise bine.

- O scăriţă?

Cînd el clătină din cap, ea întrebă.

- La ce dracu'-ţi trebuie?

- Păi, cînd m-am căţărat pe calul ăsta, nu m-am gîndit la ce va urma, şi nu prea pot să mă dau jos, cu genunchiul meu accidentat. Iar dacă nu pot să te ating, să te sărut în următoarele clipe, cred că o să risc o nouă operaţie şi o să sar de pe animalul ăsta păcătos.

Willa îşi 'şterse lacrimile, neputînd să nu zîm- bească. în cele din urmă, izbucni în rîs.

- Asta e, spuse Nick, şi îşi scoase piciorul din scară, gata să descalece.

Văzînd ce avea de gînd să facă, Willa se repezi pe scări să-l ajute, dar se încurcă în şa şi amîndoi căzură la pămînt. Willa ateriză peste Nick. îşi dădu părul la o parte şi descoperi că Nick zăcea nemişcat, cu ochii închişi.

- Nick!

îi cuprinse capul în mîini, uitîndu-se ţintă la ochii lui închişi.

- Eşti teafăr?

El deschise un ochi şi răspunse tărăgănat:

- Voi fi, dacă mă săruţi. La urma urmei, nu îţi cade zilnic un bărbat la picioare, la modul propriu.

Willa zîmbi, neputînd rezista surîsului lui provocator care îi lipsise în ultimele săptămîni, dar înainte de a-i îndeplini dorinţa, îl întrebă:

- O să te uiţi la mine cînd te sărut?

El deschise imediat ochii. Ea trase aer în piept cînd văzu cum dorinţa i se citea în adîncimile albastre.

Nick îşi ridică mîna şi-i prinse ceafa, stre- curîndu-şi palma mare prin părul ei încurcat, aducîndu-i buzele înspre el şi o sărută tandru. Willa îl lăsă să-i dezmierde buzele şi să-i presare sărutări pe bărbie şi pe urechi, înainte de a-i răspunde.

Nick o depărtă încetişor şi îi şopti, cu o voce răguşită:

- Oricît de mult mi-aş dori să fac dragoste cu tine, aşa cum visez de cîteva săptămîni, vreau să clarificăm totul mai întîi.

Nick aşteptă în salonaş pînă cînd Willa făcu cafeaua, mulţumit că are posibilitatea să-şi ţină sub control libidoul crescut. Privi scările care duceau sus, neputînd să nu-şi imagineze trupul Willei, arcuit, gata pentru a-l primi, scufundîn- du-se din nou în ea, posedat din nou de ea... Nick se foi, stînjenit. Uneori era incomod să fii un cavaler.

Willa apăru cu două ceşti de cafea aburindă iar Nick fu uşurat cînd se aşeză lîngă el, deşi nu chiar atît de aproape cum şi-ar fi dorit.

Willa sparse gheaţa, cuvintele rostogolin- du-i-se în grabă:

- Dacă n-ai vrut să mă răneşti, atunci de ce nu mi-ai spus despre cocaină? Nu te-ai gîndit că aveam dreptul să ştiu şi eu?

Nick clipi.

- La început n-am vrut să-ţi spun pentru că nu ştiam cum o să reacţionezi. După scena din parcare am... am vrut să te apăr. Aveai destul de furcă cu Miller şi m-am gîndit să nu-ţi mai încarc nervii spunîndu-ţi cît de şmecher era. M-am[1]) gîndit... la naiba, cred că gîndeam. Ţi-am spus, nu prea mă pricep la chestii de-astea cavalereşti. Cred în tine, Willa, şi ştiu că nu vrei pe altcineva

Mişcarc ilegală

iare să-ţi poarte de grijă, dar, fir-ar să fie, cred , ca nu mă pot stăpîni să nu încerc măcar.

Zîmbetul timid al Willei îl încurajă.

- Şi, te rog, nu fi supărată pe Sky. Nu prea-i convine lui tot, dar mi-a fost doar credincios. Să ştii că şi el a vrut să te apere.

- Mi-a cerut deja scuze. Se opri, înclinîndu-şi capul, înainte de a adăuga, în şoaptă:

- Nick, îţi datorez nişte scuze... în legătură cu doctorul.

Nick o luă în braţe cînd îi citi durerea în ochi, la menţionarea numelui vechiului ei prieten.

- îmi pare rău că n-am fost alături de tine cînd ai trecut prin toate astea.

Ea nu i se desprinse din îmbrăţişare, îngădu- indu-şi să ia de la el puterea de care avea atîta nevoie.

- L-am văzut cînd m-am întors aici. Nu poate trăi fără să joace cărţi, Nick. Nu ştia ce să facă, era îndatorat pînă peste cap, aşa că oferta lui Eric i s-a părut un semn divin.

Nick o mîngîie pe spate şi-şi plimbă încet degetul pe braţul ei.

- îmi vine foarte greu să-l iert. îl urăsc pentru ce ţi-a făcut. îmi pare rău, iubito, ştiu că îţi era ca un tată.

- Nu mai am nici un pic de respect pentru el, dar nu-l pot urî. O parte din mine va continua să-l iubească pentru ceea ce a fost odinioară pentru mine.

Nick o mîngîie uşor pe bărbie.

- Şi cu mine cum rămîne?

Vocea Willei tremura; ar fi vrut atît de mult să-i înlăture nesiguranţa care i se citea în ochi. O iubea cu adevărat!

- Nick, eu..., vocea i se stinse, dar trebuia să-l întrebe.

- în după-amiaza aceea, la tine, cînd Sky îmi căuta în casă...

- Dumnezeule, îngăimă Nick. O întoarse spre

el.

- Asta ai crezut tu tot timpul? Atît de meschin crezi că sînt?

- Nick, îmi pare rău dacă te-am jignit, dar priveşte din punctul meu de vedere. Toţi cei pe care i-am iubit, sau pe care am crezut că i-âm iubit, ori m-au minţit, ori m-au folosit pentru interese personale. Tu aveai cel mai bun motiv, din moment ce mă bănuiai. Apoi, după ce l-au arestat, nu ai mai avut nevoie de mine. Nu m-ai sunat niciodată. Eu n-am putut da de tine. Nici de Sky. N-am ştiut ce să cred.

Nick lăsă să-i scape un oftat, dorindu-şi să nu li fost atît de încăpăţînat în hotărîrea lui de a o găsi personal şi să-l fi lăsat pe Sky s-o caute. N-ar mai fi suferit nici unul atît.

- Willa, ascultă-mă, pentru că n-o să spun asta decît o singură dată. Acea zi a fost, privi tavanul pentru o clipă, extraordinară, mi-a luat minţile, mi-a schimbat viaţa, chiar mai mult decît atît. Dar să ştii că nu te-am luat în pat doar ca să te scot din casă pentru cîteva ore.

- Nick...

Nu apucă să termine. Nick o luă în braţe şi o sărută cu înfocare, care ar fi speriat-o dacă n-ar fi simţit şi ea acelaşi lucru. Răspunse sărutului cu toată fiinţa ei, din tot sufletul. Cînd el se desprinse, amîndoi răsuflau cu greutate.

- în noaptea în care a fost arestat Eric, nici nu-mi trecea pfin cap că ar putea fi la tine. Veneam să te văd pentru că nu puteam dormi în patul meu, patul nostru, fără tine. Veneam să-ţi spun că te iubesc. Chiar faptul că te-am găsit cu Miller nu m-a împiedicat să am încredere în tine. Dacă n-ai fi fugit, ai fi aflat asta cu cîteva săptămîni înainte.

Willa îi atinse uşor obrazul, dezmierdîndu-i fiecare rid.

- Te iubesc, Nick Logan, chiar şi cînd mă consideram cea mai mare proastă din lume te iubeam.

Nick o sărută din nou. Fericirea îl inundă. Atingîndu-şi nasurile, el spuse:

- Am fost reprimit în ligă. Sînt iar în graţiile tuturor. Acum opt luni asta îmi doream cel mai mult. Acum însă, nu mai înseamnă nimic, dacă

[1] tu nu ai încredere în mine.

Ochii Willei scînteiară cînd îi aruncă un surîs tulburător.

- Am încredere în tine, Nick. Nu mă mai îndoiesc de asta.

Nick îi prinse capul în mîini, frecîndu-şi nasul de al ei.

- Oh, prinţeso, te iubesc, dar dacă nu îţi iau trupul tău adorabil şi plin de încredere sus acum, se poate să-i şocăm pe unii oaspeţi cu o manifestare în public a iubirii noastre.

- Dar nu mai sînt oaspeţi în afară de tine.

Cînd Nick îşi netezi sprîncenele, ea adăugă:

- Proprietarii sînt prietenii mei, dar sînt plecaţi din oraş, la o nuntă. Aşa că sîntem doar noi doi

- Alte întrebări?

Ea scutură din cap.

- Foarte bine, pentru că cele zece minute au

Mişcare ilegală

expirat.

O luă în braţe şi se îndreptă spre scară. Willa se împotrivi.

- Nick, genunchiul tău.

- Ai dreptate. Oricum n-aş fi rezistat tot drumul.

O puse cu grijă înapoi pe canapea şi începu să-i descheie bluza.

- O să avem timp destul să explorăm tărîmul de sus al actualului tău castel.

Cîteva ore mai tîrziu, toate mergeau bine în castelul Willei. Se ghemui lîngă trupul lung şi musculos al lui Nick. Era pe punctul de a adormi, gîndindu-se că nu a înfrumuseţat deloc realitatea, cînd Nick o zgîlţîi uşor, trezind-o îi sărută păruL

- Mă întreb dacă o mai fi calul afară.

- Dumnezeule! Am uitat cu desăvîrşire!

Dădu să se ridice, dar Nick o strînse mai tare

şi o trînti la loc, fără ca ea să opună nici cea mai mică rezistenţă.

- Apropo, de unde ai făcut rost de cal şi de armura aia?

- O să fii uimită să afli cîte lucruri poţi închiria în zilele noastre.

Vocea îi era încă răguşită după o după-amia atit de epuizanta.

Se juca cu părul ei, gîndindu-se ca era cel mai norocos om din lume.

- Nu te îngrijora, sînt convins că se descu

el.

- Cred că te-a costat o avere.

- Ăsta e un mod politicos de a mă întreba din ce o să te întreţin?

~Am nevoie să fiu întreţinută, răspunse ea indignată. Ştiu că am cam tras chiulul, dar chiar dacă îmi pierd slujba, sînt sigură că o să-mi găsesc alta. Doar că baza mea de antrenament va mai trebui să aştepte puţin. Atîta tot.

- Dar eu n-o să-mi las nevasta să-şi obosească căpşorul ei încîntător şi foarte educat cu cifre.

Willa îl .lovi în joacă.

- Aşa mă ceri tu în căsătorie?

- Păi, m-aş aşeza eu în genunchi, dar în acest caz va trebui să mai aştept. Iar eu nu pot să aştept, Willa.

O lipi de el.

- Vreau să-mi petrec restul vieţii încercînd să aflu totul despre tine. Willa, vrei să fii soţia mea?

- Te iubesc, Nick Logan. Aş fi onorată.

Nick se rostogoli spre ea şi o ridică peste el, sărutînd-o pe umeri. Willa se mişcă, iar el gemu,indepărtînd-o puţin. Ea rămase nemişcată.

- Te-am lovit? Oh, genunchiul tău! Nick chicoti.

- Probabil că chirurgul meu tocmai plăteşte un mic aconto pentru o insuliţă.

Cînd Willa încercă să se ridice, el o strînse mai tare.

- Mă doare, dar nu de asta am gemut. Am vrut doar să mai vorbim înainte să... uh...

Willa zîmbi ameninţător.

- Atunci ar fi bine să vorbeşti cît mai repede.

- în timp ce te căutam, m-am gîndit mult la viitorul nostru.

Willa ridică din sprinceană, dar Nick îi zîmbi superior.

- Genunchiul meu e distrus, aşa că am terminat-o cu fotbalul. îi puse un deget pe buze. E în regulă, Willa. Apoi, mă gîndesc să-mi investesc banii pe care i-am cîştigat lăsîndu-i pe alţii să mă caftească, într-o nouă aventură. Ce zici să transformăm ferma ta în baza de antrenament pe care ţi-o doreşti atît de mult? Putem să locuim la mine - pardon, la noi!

Willa era uluită de propunerea lui.

~ Nick, e minunat! Dar o sa dureze mult. E un proiect mare.

- Ei, sint atît de generos, încît sînt gata să-mi pierd timpul cu tine. Tu iei toate hotărîrile, tu hotărăşti cum trebuie aranjat locul. Eu am doar două dorinţe.

- Orice, stăpîne.

- Oooh, stăpîne! S-ar putea să înceapă să-mi placă asta... oooh!

Glumeau doar!

- Mai bine ai cere mai repede, ticăloşiile!

Nick oftă.

- Nici nu m-am căsătorit că am şi fost detronat.

îi ridică bărbia şi o sărută înfocat.

- Vreau să lucrez cu tine. Ai ce face cu un fost jucător prăpădit?

- Am şi găsit nişte soluţii.

îi făcu cu ochiul, apoi adăugă:

- Nimic nu mi-aş dori mai mult decît să fim mereu o echipă.

- Din întîmplare, sînt specialist în echipe.

îşi lipi corpul înfiorat de al ei, în caz că ea nu înţelesese ce dorise să spună. Ea aproape că se sufocă de atîta senzualitate, dar reuşi să-l împingă.

- Ai spus două lucruri. Care-i celălalt?

- Vreau să-i laşi pe copii să folosească baza, cîteva săptămîni în fiecare vară. Poate reuşim să aducem şi alţi profesionişti, fie activi sau retraşi,

- Nick Logan, ţi-am spus în ultimele două minute cît de mult te iubesc?

- Nu. Dar asta înseamnă da?

Willa dădu din cap iar ochii albaştri ai lui Nick se umplură de pasiune. O trase spre el.

- Aşteaptă! E rîndul meu. Am şi eu o dorinţă, îţi aminteşti că la tine acasă, în ziua aceea, ai spus ceva de un duş împreună?

Nick zîmbi puţin răutăcios, dar nu răspunse. Se dădu jos din pat şi dispăru în baie. Apăru după cîtva timp. Stătea lîngă pat, învăluit de un abur care mirosea a iasomie. Sprijinindu-se în baston, făcu o plecăciune şi luă mîna Willei.

- Prinţesă, baia dumneavoastră e gata.

Ea se ridică şi, amîndoi goi, dispărură în aburi, ţinîndu-se de braţ aşa cum se obişnuia la curţile regale cu cîteva secole în urmă. Rîsetele lor se transformară curînd în suspine de plăcere, în timp ce afară un cal alb imens devasta gardul viu.

Sfîrşit